

Giới thiệu Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng

Truyện Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng được Hạ Tử mượn tên nhân vật trong INUYASHA (nếu ai chưa xem cũng không sao. Đọc truyện teen hay thì biết) nhé!!!! *****

Trong giới chính trị, thương trường TÌNH CẢM là thứ không được phép có. Ngay đến cả con cái của họ cũng là những quân cờ cho công việc .

2 người 2 thế giới hoàn toàn khác nhau.... Nhưng do sự cố, 2 người ấy lại vô tình ở cạnh nhau như trong Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia.....

*****Note: Nhân vật chắc ai cũng biết nên chỉ giới thiệu qua cho người không biết thôi...^+_+Kagome, Sesshoumaru, Inuyasha, kikyô, sango,miroku.....(Còn nữa nhưng chỉ kể nv chính thôi. Còn đâu vào truyện online hay sẽ biết)

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: The Arrangement

The Arrangement

"Hey, Hanako, đến lúc vào nhà rồi!" một cậu bé 6 tuổi gọi to tên cô bé đang đùa giỡn với con cún trong vườn.

"Anh hai, em chơi một chút nữa được không?" Cô bé với mái tóc đen dài nài nỉ người anh khó tính của mình.

"Vậy là em không muốn nghe tiếp câu chuyện của mẹ rồi!Tiếc thật!" Cậu bé nhún vai, thở dài 'nuối tiếc' rồi quay lưng định bỏ vào trong nhà.

"Khoan đã nào!" Tiếng con bé vọng ngược lại và điều đó cũng được người anh lém lỉnh của Hanako biết trước. Cậu cười đắc ý rồi thản nhiên quay người lại.

"Em không chơi nữa! Em muốn nghe mẹ kể chuyện!"

"Tại sao?" Cậu bé hỏi 'thor ngây'

"Vừa lúc này anh nói là..."

"Nhưng em nói là em thích chơi trong vườn mà! Vậy thì nghe làm gì!" Thằng bé cắt ngang lời của Hanako, cúi thấp người xuống.

"Ư...không chịu đâu! Em muốn nghe mẹ kể chuyện cơ!" Con bé nũng nịu, mắt rưng rưng nước.

"Muộn quá rồi! Không là không! " Thằng bé khoanh tay trước ngực, ra vẻ cương quyết.

"KHÔNG CHỊU!" Con bé hét lớn, hai hàng nước mắt bắt đầu nhỏ dài xuống mặt rồi nó khóc to hơn.

"Thôi! Thôi! Được rồi! Ta sẽ đi! Đừng có khóc nữa!" *toát mồ hôi* "Trời ạ! Sao lần nào nó cũng giờ chiều này ra với mình thế! Khóc lớn thế này thì chắc chắn..."

"Arashi!" Tiếng một người phụ nữ vọng lớn từ trong nhà. 'Biết ngay mà!' Thằng bé nghĩ thầm, méo mặt. Ngay tức thì, bóng một người phụ nữ xuất hiện ngay thềm cửa. Bà nhìn đứa con tria mình nghiêm nghị "Đã bao nhiêu lần mẹ bảo con KHÔNG ĐƯỢC trêu em hả?"

"Chỉ đùa một chút thôi mà mẹ!"

"Mẹ!!!" Hanako gào lên, chạy một mạch vào lòng mẹ. Con bé được nước lại khóc lớn hơn.

"Này, anh chỉ đùa chút thôi! Đừng có thấy mẹ bệnh thì khóc lớn hơn như thế chứ!"

Cô ta thở dài. Chúng nó luôn như thế, một đứa thì thích đùa còn đứa kia thì lại thích khóc chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt. Thật là điên đầu với hai đứa này.

"Thôi được rồi, 2 đứa làm lành đi!" Cô ta nói khi cúi người bế đứa con gái của mình lên.

Con bé quay người lại nhìn vào đôi mắt đen của mẹ nó "Mẹ sẽ kể chuyện tiếp cho chúng con nghe chứ ạ?" Hanako hỏi hồn nhiên. Người mẹ mỉm cười dịu hiền với chúng rồi vuốt nhẹ mái tóc đen óng ả của con bé "Tất nhiên, con yêu ạ! Nhưng phải hứa với mẹ là không ghẹo nhau nữa, đồng ý không?"

"Đồng ý ạ!" Hanako hùng hồn hô hào rồi quay xuống nhìn anh mình lè lưỡi trên cột

"Hử!" Arashi quay ngoắt người đi.

Người mẹ thờ dài, lắc đầu không biết nói gì hơn ' Chúng nó sẽ chẳng bao giờ thay đổi!"

Bà nắm lấy tay cậu con trai rồi quay lưng bước vào nhà "Ta vừa uống trà vừa ăn bánh rồi mẹ sẽ kể cho con nghe câu chuyện của...."

~~~~~  
Đó là một trưa mùa hè. Cái nắng gay gắt của mặt trời rơi thẳng xuống đường phố Tokyo, một thành phố luôn nhộn nhịp tấp nập và sầm uất. Đường như nhịp sống ở đây sẽ chẳng bao giờ dừng lại vì bất cứ lí do gì. Nếu khi bình minh vừa rạng tia nắng đầu tiên xuống thành phố, nhịp sống bận rộn của người đô thị lại bắt đầu một ngày mới thì khi ánh dương dần khuất núi sự sầm uất ấy đã được thay thế bằng không khí náo nhiệt của những giây phút vui đùa hay những khoảnh khắc lãng mạn dưới ánh trăng.

Nhưng với một số người thì bất kể ngày hay đêm, tất cả thời gian đều dành trọn cho công việc. Một trong số họ chính là Sesshoumaru Taiyoukai. Thời gian đối với anh là vàng bạc, vì thế anh hầu như dành trọn nó cho công ty của tập đoàn Taiyoukai. Giải trí đối với anh là một việc lãng phí và anh cũng không tin vào cái gọi là 'lãng mạn' 'tình yêu'. Cần những thứ đó làm gì khi anh có thể có nó bất cứ lúc nào. Phải bất cứ lúc nào. Họ xu nịnh anh, quỳ dưới chân anh cũng chỉ vì cái tài sản của dòng họ nhà Taiyoukai. Tất cả họ chỉ là những thứ rác rưởi, đặc biệt là 'đàn bà'. Đối với anh, họ chính là thứ kinh tởm nhất. Họ đến với anh cũng chỉ vì vẻ bề ngoài, vì cái gọi là 'gia tài'. Thử hỏi có một người đàn bà nào lại có thể từ chối anh. Chính tham vọng của họ đã không thể cưỡng lại cái vẻ bề ngoài lạnh lùng cùng địa vị của anh trong xã hội. Nhưng anh để tâm làm gì? Ít ra thì họ cũng là một món đồ có thể sử dụng. Anh luôn tin rằng không một người đàn bà nào là hoàn hảo. Phải không ai cả, không ai yêu anh thật lòng. Chẳng có gì phải ray rứt khi họ đang lợi dụng anh cũng như anh đang sử dụng họ. Đôi bên đều có lợi, chẳng có gì phải y rứt. Chẳng có gì....

Đột nhiên tiếng gõ cửa phòng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Anh thờ dài, dựa lưng vào ghế trả lời một cách chán chường "Vào đi!"

Một cô gái độ 20 tuổi nhẹ nhàng bước vào. Cô ấy là thư ký của anh.

"Có chuyện gì thế?" Vẫn cái giọng băng lạnh thường ngày mà mọi người đều biết.

"Thưa giám đốc, ngài có một lời nhắn từ chủ tịch Taiyoukai"

"Ông ấy nói gì?" Sesshoumaru chống hai tay lên bàn, khẽ cúi đầu thấp đầu.

"Ngài ấy nói muốn giám đốc về nhà tối hôm nay để chuẩn bị cho lễ đính hôn"

"Được rồi! Cô ra ngoài đi!"

Cô thư ký gật đầu rồi bước lùi về phía cánh cửa.

Sesshoumaru đợi cho cánh cửa khép kín, anh buông một tiếng thở dài nặng nề. Cuối cùng cái ngày ấy cũng đến. Lễ đính hôn giữa con trai tập đoàn Taiyoukai với con gái tập đoàn Higurashi. Một cuộc hôn nhân chính trị..

Higurashi là một trong những tập đoàn đứng đầu đất nước. Dù cho gia tộc của anh có ngang hàng với họ đi chăng nữa thì chuyện trở thành địch thủ trên thương trường là điều không thể tránh khỏi. Và cách duy nhất để kết nối 2 công ty lại chính là cuộc hôn nhân này. Phải, họ đang lợi dụng lẫn nhau mà ngay chính người trong cuộc cũng có thể nhận ra nhưng cả đôi bên đều chấp nhận. Vì sự nghiệp của chính gia tộc họ và vì nền kinh tế của đất nước, Sesshoumaru đành phải làm con cò trong tay cha anh.

Con cò ư? Có phải không? Hạnh phúc và tình yêu đối với anh chỉ là một sự mơ hồ, ảo tưởng. Anh không cần những thứ ấy. Vậy thì khi chấp nhận cuộc hôn nhân này sao anh lại tự nói mình là một con cò? Anh không biết...cũng không muốn biết. Anh không bận tâm đến cái lễ đính hôn đó. Điều anh quan tâm bây giờ là làm thế nào để có thể mở rộng thế lực của tập đoàn Taiyoukai nhưng... sao lòng anh vẫn cảm thấy bồn chồn khó chịu. Một thứ gì đó cứ không yên trong lòng..

Sesshoumaru buông tiếng thở dài, đứng dậy. Anh nhìn ra ngoài cửa kính mà nhủ mảy suy nghĩ. Có lẽ...có lẽ anh đang cần một cái gì đó...hay một người nào đó có thể làm thay đổi cuộc sống công việc của anh hiện nay. Phải.. có thể anh cần một sự thay đổi....

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Escape

### Chương 2: Escape

Một cô gái với mái tóc đen nhánh cột xoã đứng trước khu vườn hồng lặng lẽ. Đưa tay ngắt một đoá hồng từ bụi gai, cô thở dài nặng nề. Hôm nay thực sự cô cảm thấy rất khó chịu dường như sẽ có một cái gì đó xảy đến với cô. Cô khẽ chau mày, tay nắm chặt cành hồng một cách vô thức. Máu từ những ngón tay yêu ớt ấy bắt đầu nhỏ giọt vô thức.

"Kikyou-san!" Tiếng một người phụ nữ lớn tuổi vọng đến nhưng hình như cô không chú ý đến nó.

Bước lặng lẽ đến bên Kikyou, Kaede mỉm cười hiền hậu. Bà đã làm việc cho căn nhà này hơn 50 năm. Bà là một người giúp việc đặc biệt...không phải nói là một người vú nuôi thì mới đúng. Bà đã bên cạnh Kikyou từ lúc cô vừa chào đời, chấp chững đi bước đầu tiên rồi lớn lên và lớn lên nữa, hiểu được tất cả niềm vui, nỗi buồn của cô cùng nỗi cô đơn hiu quạnh mà cô phải chịu đựng. Và giờ đây đã đến lúc Kikyou sẽ bước những bước đầu tiên trong cuộc đời đầy sóng gió. Nhưng... có thật sự cô sẽ có chặng đường này? Có thật không hay chỉ là một ảo tưởng đối với Kikyou- một cô gái mãi mãi không có được một cuộc sống bình thường như bao người khác.

Có lẽ đó là số phận! Số mệnh mà Chúa đã bắt cô phải đeo bên mình trong suốt cuộc đời. Cái số mệnh bắt cô mang họ Higurashi, bắt cô là con của gia tộc Higurashi.

Gia thế cô không phải là bình thường khi Higurashi là một trong những tập đoàn hùng mạnh nhất của đất nước, sự vững chắc của tập đoàn có liên quan đến kinh tế cả một vùng Tokyo. Và như bao cuộc chiến trong thương trường, những gia tộc như thế đều coi gia đình là một con cờ chính trị. Kikyou cũng nằm trong số đó. Vì sự nghiệp của gia tộc, cha cô dùng đứa con gái duy nhất này như một con chốt hay có thể là một con tướng trong bàn cờ. Chính tham vọng không đáy của cha mình đã đẩy cô rơi vào nỗi thất vọng nặng nề, một nỗi cô đơn về một gia đình chất đầy dục vọng.

Kaede khẽ cúi đầu, mỉm cười chua xót. Có lẽ đứa trẻ kia may mắn hơn Kikyou khi nó không phải chịu sự điều khiển của chủ nhân cái nhà này. Đứa trẻ ấy đã ra đi sớm hơn Kikyou rất nhiều. Cô và đứa bé ấy vừa cùng lúc cất tiếng khóc chào đời thì ngay sau đó, Kikyou lại phải lặng lẽ nói lời chào từ biệt.

Phải... người em song sinh của cô đã được Chúa cứu vớt mà mang đi với ngài. Con bé không cần phải sống cô quạnh, không cần phải tận mắt nhìn thấy những thủ đoạn tàn nhẫn của cha trên thương trường cũng như trong gia đình. Để rồi theo tiếng khóc non nớt của con bé, bà Higurashi cũng ra đi. Bà quá đau khổ, bà không thể nào chịu được khi mất đi đứa con đầu lòng. Và bà đã ra đi, đã ra đi và để lại người con còn lại bơ vơ, bị nhấn chìm trong dục vọng của chính chồng bà.

Chính bao nỗi đau trong quãng đời ấu thơ đã hình thành tính cách của Kikyou. Cô trầm lặng, luôn nhìn mọi vật trong sự tuyệt vọng...

Kaede mỉm cười buồn rầu mà nghĩ cho số phận của Kikyou. Bà khẽ lắc đầu, bà phải gọi Kikyou đến gặp cha con bé. Phải... đối với Kikyou từ 'gặp cha' sẽ chẳng bao giờ đem lại cho cô bất cứ một niềm hạnh phúc nào dù chỉ là rất nhỏ. Chắc hẳn rằng ông ấy lại đem bàn cờ ra để thách đấu với đối thủ nhưng Kaede không biết lần này bàn cờ của ông có bao nhiêu quân?!.. Có lẽ Kikyou nằm trong số quân đó nhưng biết để làm gì khi bà bất lực không thể cứu lấy con bé? Bà dám chống lại ông chủ sao? Bà là ai!...Chỉ là một người hầu hay trịnh trọng hơn là một người vú nuôi...

"Kikyou! Cha con muốn gặp con đây!" Kaede nói dịu dàng, mắt bà khẽ lướt qua bàn tay đang rỉ máu kia "Kikyou! Tay con làm sao thế?" Bà hỏi lo lắng, cầm tay cô lên

Kikyou giật mình, quay đầu lại. Cô nhìn rõ khuôn mặt đã hằn vết nhăn của Kaede. Kikyou nhìn xuống tay mình "Không có gì cả, vú ạ! Chỉ chảy máu một chút thôi!" Cô mỉm cười trước vẻ mặt lo lắng của vú.

Kaede-người duy nhất mà cô yêu thương, kính trọng trong cái căn nhà tham vọng này. Vú đã chăm sóc cô từ khi cô lọt lòng mẹ. Chờ che cho cô ngay từ khi mẹ cô tắt đi hơi thở cuối cùng, là nơi để cô tìm sự, dựa dẫm ngay khi đứa em song sinh tội nghiệp của cô mất đi. Cô hoàn toàn không còn lưu giữ lại một chút gì gọi là 'hồi ức' về người chị em đó.

Cô đã từng nghĩ Chúa thật bất công khi chia rẽ hai chị em cô nhưng...giờ đây khi phải chứng kiến sự khốc liệt của thương trường dòng họ Higurashi, cô lại mỉm cười cảm ơn Chúa đã cứu vớt em cô. Cứu vớt nó khỏi cảnh ngục tù trong căn nhà đầy ánh đèn hoa những đêm tiệc giao tiếp này. Những bữa tiệc diễn ra đều đặn mỗi tuần khiến cô thấy thật chán ngán và kinh tởm. Cô như một cách chim nhỏ bé bị khóa chặt giữa sự lạnh lẽo của chiếc lồng son. Một cánh chim mòn mỏi không tìm được lối thoát...

Kikyou nhìn tại Kaede "À mà tại sao cha con lại gọi con đột xuất như thế?"

"Ta không biết, Kikyou-chan! Có lẽ con hãy hỏi trực tiếp ông chủ." Kaede nhún vai, bà rút ra một chiếc khăn tay lau đi những giọt máu đang chảy dần xuống cổ tay.

"VẬY con đi nhé vú!" Kikyou gật đầu, cô hôn lên má Kaede rồi chạy hướng về góc hành lang tối.

Trong căn phòng tối chỉ có ánh hoàng hôn len lỏi qua những lùm cây chiếu vào. Nó càng tạo cho căn phòng một sự mờ ảo khiến người ta phải rùng mình. Một người đàn ông ngồi sau chiếc bàn lớn, quay người về hướng cửa sổ, hai tay đan vào nhau mà nhìn ngắm cảnh mặt trời lặn.

"Thưa cha! Cha cần gấp con?" Tiếng Kikyou thỏ thẻ vang lên giữa bốn bề bị chặn ngăn với bên ngoài bằng những bức tường vững chắc.

Ông quay ghế lại, mở to đôi mắt tím sẫm bên của mình. "Kikyou, con hãy trở về phòng chuẩn bị một bộ dạ hội đặc biệt, chúng ta sẽ đến bữa tiệc của gia đình Taiyoukai vào ngày mai lúc 8 giờ tối!" Ông nói vô cảm.

"Hả? Nhưng có quá sớm không ạ? Ý..con là đến tận tối mai thì con đâu cần phải chuẩn bị bây giờ?" Kikyou mở tròn mắt ngạc nhiên.

"Vì ngày mai là một ngày đặc biệt đối với cả hai gia tộc. Nó là lễ đính hôn giữa con và Sesshoumaru-người thừa kế của dòng họ Taiyoukai. Cha muốn con phải thật hoàn hảo"

"Cái---cái gì?!" Cô có nghe lầm không? Lễ đính hôn? Tại sao lại có chuyện này. Tại sao cô không hề hay biết gì? Cô nghe như một tiếng sấm đang nhắm vào cơ thể nhỏ bé này mà đánh vào. Kikyou như muốn khụy xuống không. Cô run rẩy bước lùi lại, tay cô siết chặt trong phần uất

"Cha nói sao? Đính hôn à! Sao lại có chuyện đó? Con chưa hề gặp mặt anh ta, chưa hề nghe qua giọng nói. Con không biết một chút gì về anh ta và hơn nữa con KHÔNG YÊU anh ta!! Làm sao con có thể đi lấy một người như thế?" Kikyou gần như hét lên, cô không thể nén con hoảng loạn của mình lại trước tin bão này.

"Con không cần biết nhiều về cậu ta. Hai đứa sẽ tìm hiểu nhau sau này..."

"Sau này--- cha nói nghe sao đơn giản quá! Sau này, liệu con có yêu anh ta không hay con là một con rối cho sự nghiệp của cha?" Cô gào lên như không còn lý trí.

"Câm miệng!" Ông đập mạnh xuống bàn, mọi vật xung quanh như muốn nhảy ra khỏi nơi đó vì sợ hãi tiếng nói của ông chủ chúng.

Kikyou nín lặng, mặt cô chuyển biến rõ rệt trong sợ hãi. Phải cô đang sợ hãi, đang run lên vì chính cha cô, chính cái tham vọng 'vĩ đại' của cha cô.

Hai hàng nước mắt bắt đầu nhỏ xuống khuôn mặt xinh tươi của Kikyou. Cô quay lưng, vùng chạy ra khỏi cái căn phòng ngột ngạt này. Cô vừa chạy vừa khóc. Tại sao cô không thể như bao cô gái khác? Một mái ấm gia đình đối với cô khó đến thế sao? KHÓ đến thế sao...

Cô khóc to hơn, mở cửa phòng Kaede, cô nằm dài trên giường mà khóc, khóc nức nở.

"Kikyou?" Tiếng Kaede vang lên trong ngạc nhiên. Trong con hoảng loạn, Kikyou dường như vẫn nhận thấy được một bàn tay ấm áp đang vỗ về cô. Cô ngẩng đầu lên, nét mặt lo lắng của Kaede đang nhòa đi bởi những giọt nước mắt của chính cô.

"Có chuyện gì thế?" Kaede vừa dứt câu hỏi thì lập tức Kikyou òa lên trong vòng tay êm dịu của bà. Nhìn Kikyou, Kaede biết rằng có lẽ bà nên để cho con bé khóc thật nhiều. Kaede dịu dàng vuốt mái tóc đen dài của Kikyou, bà không nói gì, chỉ ngồi nhìn Kikyou trút hết con hoảng loạn vào lòng bà.

Một hồi lâu, Kikyou cuối cùng cũng bình tâm trở lại.

"Thế nào, đã đỡ hơn chưa?" Kaede hỏi nhẹ nhàng, nhìn vào mắt Kikyou. Cô dụi mắt khẽ gật đầu. "Có thể kể cho vú nghe chuyện gì không?"

Cô nấc lên từng tiếng khó nhọc, giọng nói yếu ớt len qua từng cơ

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 3: Fateful Meeting

### CHƯƠNG 3.Fateful Meeting

Chiều dần buông xuống. Ở cuối chân trời, từng đàn én đang trên đường trở về tổ ấm. Cả không gian như bị nuốt chửng bởi khung cảnh đỏ rực. Trời đã bắt đầu se lạnh. Và ở một góc nhỏ của cái thành phố Tokyo bận rộn, khi ánh dương vụt tắt và cũng là lúc khoảng không tràn ngập khói bụi nhường chỗ

cho sự yên tĩnh về chiều, dù chỉ là một thoáng, ở đó có một ngôi nhà nhỏ. Một ngôi nhà được che phủ bởi hoa anh đào và những bụi hồng tin sương gần một khu rừng nhỏ. Nơi mà bạn có thể nghe thấy tiếng cười giòn giã phá vỡ đi cái yên lặng tĩnh mịch của khung cảnh xung quanh. Nhưng thỉnh thoảng... nó khá là ồn ào....

"INUYASHAAA!!!" Một giọng ai đó hét lên. Và tiếng động này đã đánh thức những chú chim đã yên giấc nồng trên mái nhà.

"BING! BANG! RẦM!!!"

"Inuyasha-baka! Đã bao nhiêu lần tớ nói với cậu rằng : ĐỪNG DỪNG KHĂN TẮM CỦA TỚ!!" Cô gái với mái tóc đen huyền hét vào lỗ tai anh ta.

"Feh! Khăn của cậu dính ngọc chắc! Sao cậu chẳng để bất cứ ai đụng đến nó!" Inuyasha lau bàu, lấy cái giỏ rác đang úp trên đầu cậu xuống.

"Chẳng có gì trên nó hết! Vấn đề ở đây là VỆ SINH! CẬU CÓ HIỂU KHÔNG? Nhà này ai cũng có khăn tắm riêng, sao cậu cứ dùng KHĂN CỦA TỚ!" Kagome hét giận dữ, tiếp tục ném đồ vào người Inu.

"HEY! STOP!" Inu cảnh cáo, đứng bật dậy "Cậu sạch sẽ quá rồi đấy! Hơn nữa, con mèo đáng yêu chết tiệt của cậu đã xé rách cái khăn của tớ rồi. Thậm chí cô chủ yêu quý của nó cũng không thêm cho nạn nhân này một lời xin lỗi!"

"Gi! Tớ đã xin lỗi cậu rồi!"

"Chưa hề."

"Có"

"KHông"

"Có"

"Không"

"C--"

"Hai cậu có thể nào im lặng một chút được không? Cái nhà này chẳng bao giờ thờ được chỉ vì hai cậu" Một cô gái ngồi nhâm nhi cafe than phiền, cô chống tay lên cằm chán nản.

"Sango à, cậu phải thông cảm cho họ chứ! Một ngày mà không cãi nhau thì họ ăn không ngon đâu!" Miroku nói thản nhiên, uống hết tách trà trên bàn.

"Oh....có lẽ cậu nói đúng!" Sango mở to mắt ra và ngạc nhiên, quay đầu nhìn Miroku, gật đầu đồng tình.

"Hey, ai nói là chúng tôi thân nhau chứ?" Kagome quay ngoắt đầu lại nhìn trừng trừng Miroku, tay thì vẫn đang cầm cái rổ chuẩn bị ném vào Inuyasha.

"Phải, ai mà ngốc đến nỗi chịu làm bạn với một đứa ồn ào, cứng đầu như cậu!"

"Gi chứ? Cậu coi lại cậu đi : ngu ngốc, vụng về và là một tên KHÔNG CÓ Ý THỨC vệ sinh nhất mà tớ từng gặp." Kagome giận dữ kể từng tính xấu của cậu ta. Và cuộc chiến 'ném vật' cứ tiếp tục diễn ra sôi nổi....

"Này đã bảo là thôi ném mấy cái rổ đó lên đầu tớ rồi mà!"

"Còn cậu thì sao? Con gái gì mà thô bạo hết sức. COi chừng ế chồng đó!" "Ê đừng có lấy cái lọ yêu quý của tôi chứ!"

"Ô, vậy sao? Vậy mà tôi cứ tưởng cái này là đồ phế thải chứ!"

"CẬU---- NÀY! Có nghe tôi nói không, BỎ CÁI LỌ XUỐNG!"

"Trời ạ! Chắc đầu tớ vỡ ra mất!" Sango than phiền, hai tay ôm chăm lấy cái đầu tội nghiệp luôn phải nghe cuộc đấu khẩu của hai người kia mỗi ngày.

"Tớ có khác gì cậu" Miroku thờ dãi một mồi "Cậu có than cũng vô ích. Hai tên đó chẳng bao giờ trưởng thành được đâu! Cứ như là trẻ con."

"U huh!" Sango khẽ gật....

"BỐP! BANG!"

"Huh?" Inu và Kagome quay đầu lại.

"HENTAI!" Sango hét lên, mặt cô đỏ còn hơn trái cà.

Miroku bất tỉnh với chiếc ghế trên đầu.

"Cậu đúng là một tên xấu xa!"

"Khỏi hét nữa Sango, cậu ấy bắt tỉnh rồi!" Hai người nói cùng lúc.

... Đó là một trong những cảnh rất bình thường trong ngôi nhà này. Họ luôn như thế nhưng tình cảm giữa bốn chàng trai, cô gái này thì bền chặt còn hơn cả tình anh chị em. Họ lớn lên cùng nhau, sống cùng nhau và làm việc cùng nhau. Cuộc sống giữa họ không chút buồn bã hay phản bội. Nhưng không có nghĩa là không có. Bất cứ ai như họ đều có một bí mật riêng của bản thân. Những điều bất khoan không thể chia sẻ cùng ai. Những đứa trẻ mồ côi như họ luôn có nỗi buồn thâm kín trong lòng. Trong cuộc đời họ sẽ mãi không bao giờ có một 'gia đình thật sự' khi chính gia đình thật sự ấy đã bỏ rơi họ. Thế giới này tồn tại được vì không có gì gọi là công bằng hoàn toàn. Nếu như điều đó xảy ra thì chẳng phải đây một thế giới hoàn hảo không khổ đau, không uất hận?. Nếu như có nơi đó thì họ đã không tồn tại, họ sẽ không gặp nhau để rồi tựa vào nhau mà đứng trước giông bão cuộc đời. Nếu như thế giới hoàn hảo ấy xuất hiện thì họ sẽ được quan tâm, che chở và bảo vệ nhưng cuối cùng thì đó chỉ là một giấc mơ trẻ thơ. Thực tại thì họ phải tự bảo vệ lấy mình, tự lo lấy bản thân vì cái xã hội hiện đại hóa này sẽ không có thời gian để bận tâm đến cuộc sống tinh thần của những trẻ mồ côi... những đứa trẻ bị bỏ rơi...

Ai cũng có những khát vọng riêng, những ước mơ khác nhau nhưng trong cái dòng người đầy chông gai này thì đối với bốn người họ cuộc sống hiện giờ đã quá đủ. Họ đã mãn nguyện với những gì họ làm được và giữ được. Nhưng số mệnh vẫn là số mệnh, họ sẽ không biết được chuyện gì rồi sẽ xảy đến với mình trong nay mai. Và cũng không ai trong họ ngờ rằng cái tương lai trở thành bước ngoặt cuộc đời chính là ngày hôm nay...

~~~~~

Trong khu rừng nhỏ gần đó, tiếng bước chân vội vã xé đi cái không gian tĩnh mịch xung quanh. Trái với vẻ tĩnh lặng thường ngày của khu rừng, hôm nay nó trở nên náo động vì một việc gì đó. Và chính sự náo động ấy đã cho khu rừng thêm chút nguy hiểm và tối tăm. Người chủ nhân của tiếng chân ấy đang chạy trong hoảng loạn, đôi mắt chứa đầy sự sợ hãi. Từng tiếng thở đứt quãng của cô như được nghe mỗi ngày một rõ hơn từng bước chạy bán sống bán chết của mình. Cô đã chạy rất lâu, giờ đây trong đầu cô không thể hình dung được khoảng thời gian cô đã trốn đi, trốn đi khỏi cái nhà đó, trốn khỏi sự tham vọng của người đàn ông ấy.

"Cô ta trốn đi đâu rồi?" Tiếng một người đàn ông vang lên đằng sau cô.

"Ồi không! Họ đã đuổi kịp rồi!" Cô chợt dừng lại mà quay đầu nhìn về phía sau mình. Cô sợ hãi, nhìn quanh khắp khu rừng. Nhất định phải có một chỗ nào đó đủ rộng cho cô ẩn nấp. Cô dường như thấy được cơ thể mình đang run lên theo từng nhịp đập thò dốc của cô. Đào mắt nhìn, bất chợt cô phát hiện được một hốc cây đã mục nát nằm chắn ngang giữa đường. Cô reo lên mừng rỡ "CÓ rồi!" Ngay lập tức, cô cúi thấp mình nấp vào.

"CHết tiệt! Ta mất dấu cô ấy rồi!" Người đàn ông nói giận dữ khi quét cây đèn pin quanh đây. Ánh sáng của nó chiếu thẳng đến cái hốc cây. Cô nhận thấy được ánh sáng chói lòa ấy từ phía sau mình. Mặt cô tái đi, tay run lên bần bật. Cô cắn răng, cố gồng mình không dịch chuyển gây bất cứ tiếng động nào. 'Làm ơn đừng để họ tìm thấy con, lạy Chúa!' Cô cầu nguyện thầm lặng, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Tiếng bước chân tiến đến gần cô hơn. Tim cô như đứng lại, hơi thở cũng đọng lại trong giây phút đó..

"Này! Anh đi đâu đó, ta phải về báo cáo với xếp chứ!" Tiếng một người khác gọi vọng đến.

"Tối ngay!" Rồi cô nghe tiếng bước chân dịch chuyển mỗi ngày một xa hơn. Ánh đèn cùng dần lịm tắt. Nhưng cô vẫn nắm đó mà chờ đợi. Cô không thể bất cẩn một giây nào cả. Khó khăn lắm cô mới trốn được ra đến đây, cô không thể để họ bắt cô trở về. Cô chờ đợi, đợi cho khu rừng trở về không gian tĩnh mịch thường ngày.

Một lúc sau, cô khó nhọc chui ra ngoài. Quên đi dòng mồ hôi đang chảy dài xuống má, cô gắng gượng lấy sức lực cuối cùng lê từng bước nặng nề về phía trước. Trời đã tối hẳn, tìm lối ra trong khu rừng này quả thật là rất khó khăn chỉ là một khu rừng nhỏ. Cô thở mệt nhọc, cô đã quá kiệt sức, mắt cũng bắt đầu mờ dần. Giờ đây cô không còn thấy rõ lối đi phía trước nữa. Cô bước đi vô thức mà không biết rằng phía trước là một cái vách đá. Cô ngã xuống, xung quanh cô bóng tối bao phủ...

~~~~~In the house~~~~~

"Kagome! Cậu có thể lấy giúp tờ đồng hồ phơi bên ngoài không? Tờ đang bận tay!" Tiếng Sango vọng từ trong bếp.

"Được thôi!" Kagome nói rồi đặt bịch snack xuống bàn, đứng dậy bước ra ngoài.

Cô xếp đồng quần áo vào giỏ, vừa làm vừa hát. Bất chợt một cơn gió đêm thổi bạt qua, kéo theo chiếc áo trắng của Kagome ra tận bụi cây sát vách đá.

"Con gió đáng ghét!" Cô nguyền rủa, chạy theo hướng gió. Vừa lúc cúi người xuống với lấy chiếc áo, mắt Kagome nhìn thấy cái gì đó..... Một bàn tay trên cỏ..... Ngay lập tức mắt cô mở to hoảng sợ.

"AHHHHH!!!!!" Kagome hét lên, ngã người ra đất. Cô vùng vẫy lùi về phía sau.

"Chuyện gì thế??" Miroku cầu nhàu chạy ra chỗ Kagome.

Kagome nhìn Miroku rồi chậm chạp đưa tay chỉ vào bụi cây..

"Một---một--ca--cái--t-tay!"

"Này, đừng có giỡn kiểu đó chứ! " Anh nói nghiêm chỉnh rồi đưa mắt nhìn hướng theo cánh tay Kagome. Anh nhú mồm, cúi người ra phía trước nhìn kỹ hơn. Hai giây sau....

"AHHHHH!!!!!!!!!" Miroku hét lớn hơn Kagome.

"Cái quái gì thế hả?" Inuyasha và Sango lật đật chạy ra khi nghe tiếng hét của họ.

Miroku từ từ quay lại nhìn họ, mặt tái mét "Xa---xác--ng---người"

"Gì? Tớ không đùa đâu, Miroku! làm gì có xác chết ở đây!" Sango mắng cậu ta, cô chống nạnh lườm cậu nhưng...

"Sango! Lấy đèn tở cây đèn pin," Inuyasha nói, nhú mồm nhìn về hướng vách đá.

"Làm gì?"

"Cứ lấy đi!"

"Được thôi!" Cô nhún vai rồi chạy vào nhà. 2 phút sau, cô đưa cây đèn cho Inuyasha "Đây"

Cầm cây đèn trên tay, Inuyasha bước gần lại bụi cây 'một cách từ từ'. Chợt, anh cảm thấy vai mình hơi nặng. Quay đầu lại, anh giật bắn mình khi ngay sau 'sát' lưng anh là Kagome, Sango cùng Miroku.

"Hey! Mấy người bị sao thế?"

"Chúng tớ sợ, Inu!" Kagome thỏ thẻ.

"Feh!" Anh lau mồ hôi rồi tiếp tục bước gần..

Từ từ, Inu 'lờ' cả đám đến gần vách đá nhưng mắt họ mở to kinh ngạc khi ánh đèn chiếu thẳng vào nơi đó....

"Ôi Chúa ơi!"

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

~~~~~
Trời bắt đầu tối hơn. Con gió thổi ào ạt, lay chuyển những nhánh cây yếu ớt, mong manh. Bên ngoài không gian vẫn rộn lên vì nhịp sống sôi động của thành thị nhưng tại gia tộc Higurashi, sự sôi động đã chuyển thành một không gian nhốn nháo, thời gian như căng ra từng giây từng phút.

Trong căn phòng tối trống trải, một người đàn ông ngồi trên ghế xoay nhắm nghiền đôi mắt, khuôn mặt vẫn gợi nét ưu tư sầu não. Phải ưu tư sầu não vì tham vọng của chính mình.

Đột nhiên đôi mắt ấy mở to trong sự tức giận, ông đập tay xuống bàn, tiếng động như muốn phá vỡ bức tường mà vỡ tung ra ngoài.

“Tại sao lại có chuyện đó!” Ông ta hét lên giận dữ. “Nó chỉ là một con bé chân yếu tay mềm, vậy mà ngươi lại để nó trốn mất.”

“Thưa ông chủ! Quả thật tôi đã cho người tìm kiếm nhưng không thấy vết tích tiểu thư ở đâu cả!”

Một người đàn ông cúi đầu thấp trước mặt vị chủ tịch của tập đoàn Higurashi, nói từ tốn.

“Onigumo! Ngươi theo ta bao năm rồi mà vẫn không biết tính ta sao! Ta gia hạn cho đến 4 giờ chiều mai, ngươi phải đem được tiểu thư về, nếu không đừng trách sao ta vô tình!” Giọng ông rung lên lời cảnh cáo như tiếng sấm đập bên tai. Câu nói lạnh lẽo như nuốt chửng cả không gian chết lặng đang muốn gào lên.

“Vâng, thưa ông chủ!” Onigumo trả lời lặng lẽ, rồi từ từ bước lui về phía sau. Đóng nhẹ cánh cửa, ông ta dựa người vào tường, miệng nhếch một nụ cười nham hiểm “Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi...ông chủ ạ!”

Cùng lúc đó, những người hầu cũng đã nghe được loáng thoáng sự việc. Họ bàn tán xôn xao dưới nhà bếp.

“Tôi nghe nói tiểu thư đã trốn đi rồi!” Một cô hầu gái nói

“Cô có biết nguyên nhân không?” Một người khác hỏi.

“Không biết nhưng chắc có liên quan gì đó đến gia tộc Taiyoukai!”

“Sao? Ý cô là cái anh chàng hoàng tử băng giá Sesshoumaru à?” Cô kia rít lên ngạc nhiên.

“Ừ, sáng hôm nay tôi bung trà lên thì thấy ông chủ đang bàn nào là ‘lễ đính hôn’ ‘nhà hàng’ gì đó với chủ tịch gia tộc Taiyoukai” Cô hầu gái lại tiếp tục.

“Vậy chắc là tiểu thư không muốn kết hôn rồi! Mà cũng---”

“Mấy cô rảnh quá nhì!” Một giọng nói ồm ồm vang lên. Cả nhóm giật bắn mình quay lại “K--Kaede-san!”

Bà Kaede chậm rãi bước vào, đảo mắt nhìn mấy cô người hầu đang lăm lờ “Chuyện đó là việc riêng của ông chủ, ai cho phép mấy cô bàn tán. Việc làm thì lo chưa xong mà dám đứng đây xì xầm hả?”

“Xi-xin lỗi, Kaeda-san!” Họ nói lí nhí

“Mấy cô muốn nghỉ việc hết phải không?” Kaede lớn giọng quát.

“Không ạ! Chúng cháu đi làm việc đây!” Họ đồng thanh rồi tản ra ai làm việc nấy.

Kaede thở dài mệt mỏi, bà nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời giờ đã tối hẳn, ánh trăng đêm nay cũng không trong như thường lệ, dường như nó muốn tiên báo trước một điều gì đó rất khủng khiếp rồi sẽ xảy ra với cái nhà này.

~~~~Flashback~~~~

“Chạy đi! Kikyou!”

Kikyou mở tròn mắt ngạc nhiên trước câu nói của Keade. Cô ngẩng lên, há hốc mồm “Vú--vú nói sao?”

Kaede thở dài nhìn Kikyou nghiêm nghị “Con không thể tiếp tục ở tròn cái nhà này nữa! Con không phải là một món đồ! Con hãy trốn đi! Đi thật xa, đến nơi mà con muốn ở, làm những gì con muốn làm. Đừng trở thành con chim đói bị nhốt trong cái lồng này, Kikyou!”

Kikyou dụi mắt “Nhưng..nhưng vú sẽ ra sao?”

“Đừng lo cho ta! Ông ấy không dám làm gì vú đâu! Vú đã làm việc cho cái nhà này gần 3 đời rồi! Ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng, con đừng lo” Bà vừa nói vừa vuốt tóc Kikyou. “Lát nữa xe chở vật dụng cũ sẽ tới đây như thường lệ, con hãy trốn sau xe, nó sẽ đưa con lên khu rừng phía sau thành phố.”.....

“Chào bác Kaede!” Người nhân viên chở hàng mỉm cười vui vẻ.

“Chào cháu! Sao công việc thế nào?”

“Vẫn tốt ạ! Tháng này vẫn như cũ chứ bác?”

“À, vẫn thế nhưng..hôm nay mấy thùng hàng hơi nặng, người giúp việc thì bận hết rồi! Ta đã già, cháu cảm phiền vào trong lấy ra giùm bác nhé!” Kaede mỉm cười hiền hậu.

“Được ạ!” Người nhân viên gật đầu rồi đi về hướng sau căn nhà bếp.

Kaede dõi mắt nhìn theo cho đến khi bóng người nhân viên khuất đi. Bà quay lại hướng ra cửa phòng ngủ của mình, khẽ gọi “Kikyou! Ra đây nhanh lên!”

Kikyou lộp lộp bước ra, mắt nhìn đảo khắp khu vườn. Kede kéo cô lại rồi đẩy lên phía sau xe “Nhanh lên, trốn đằng sau mấy cái thùng!”

Kikyou vội vã trèo lên, đầu óc hiện giờ trống rỗng cô chỉ biết làm theo lời vị vú nuôi của mình. Ngồi im lặng sau xe, Kikyou thở từng cơn nặng nhọc, tay cô ghì chặt cái áo choàng.

“Cháu đi nhé! Kaede-san!” Tiếng người nhân viên vang lên

Chậm chạp, tiếng máy xe nghe mỗi ngày một rõ rồi Kikyou thấy cả xe như đang lắc lư theo con gió bão chiều hôm. Xe đã lún bánh....và cũng có nghĩa là cuộc chôn chạp của cô bắt đầu, nghĩa là cô phải tự lo liệu cho bản thân và nghĩa là cô sẽ được tự do.

Kaede lẳng lẳng nhìn chiếc xe mất hút phía cuối đường. Mắt bà nhú lại lộ vẻ buồn rầu, quay lưng lại Kaede chợt bước giật ngược khi....

“Sao bà có vẻ hoảng hốt khi thấy tôi thế?” Một tiếng nói lạnh băng cất lên.

“O--Onigumo..... Ông làm gì ở đây!” Kaede trả lời trong sự sợ hãi.

Onigumo nhú mày nghi ngờ, hần nhìn Kaede chăm chăm như đang dò hỏi điều gì. Bất chợt...

“Onigumo-SAN!!!!” Một người trai trẻ vừa chạy vừa hét lớn, dừng trước mặt Onigumo, anh ta thở một nhọc.

“Có chuyện gì thế, Tasuki?” Onigumo hỏi câu gắt.

“Tiểu--tiểu thư mất tích rồi!” Tasuki nói chậm rãi.

Kaede chợt giật bắn mình khi nghe tin đó. Bà không ngờ lại bị phát hiện sớm đến thế.

“CÁI GÌ??” Onigumo hét lớn “Người nói sao?”

“Tôi--tôi đem quà của ngài Taiyoukai đến cho tiểu thư nhưng không thấy tiểu thư trong phòng, tôi đã cho người hầu tìm khắp nơi nhưng không thấy!” Anh ta trình báo.

“Sao...lại có chuyện đó” Ông ta nhú mày, nghiêng rặng. Chợt, hần quay ngoắt người lại theo hướng chiếc xe vừa đi không lâu.... “Có khi nào...” Ông ta làm bầm “Tasuki, lập tức cho người đuổi theo chiếc xe đó! Nhớ, đừng có làm náo động căn nhà lên! Ta sẽ theo sau!” Hần ra lệnh.

Mặt Kaede đầm mồ hôi “Nguy rồi! Làm sao đây!” Bà nghĩ. Nhưng..

“Kaede!” Giọng Onigumo chợt vang lên.

“Heh?” Bà ngẩng lên lo lắng.

“Bà làm sao thế? Sao mặt tái mét thế kia?” Onigumo hỏi ngờ vực.

“Không--không tôi -tôi ..chỉ vì tôi lo cho tiểu thư thôi!” Kaede tìm cách chối bâng. Hần nhìn Kaede ngờ vực “Bà hãy đi quản mấy người hầu đừng để họ náo động lên!”. Nói rồi hần quay người bỏ đi.....

~~~~~End Flashback~~~~~

Kaede thở dài, nhìn xa xăm. ‘Con bé không biết ra sao! Nếu như hôm nay Onigumo trở về tay không thì có lẽ con bé đã thoát được hay...là vì nó gặp nạn?’ Nghĩ đến đó, lòng Kaede như thất lại. Liệu bà có làm đúng không khi để cho Kikyou bỏ trốn? Một con bé tay yếu chân mềm thì xoay sở ra sao? Nhưng nếu không đi thì cuộc đời của con bé rồi cũng như phu nhân bị cầm tù trong cái nhà này như một món đồ. Không! Bà không thể để cho việc đó xảy ra thêm một lần nữa... Dù phải trả giá bà cũng quyết không cho Kikyou trở về ngôi nhà này.

Kaede thở dài một lần nữa rồi ngược nhìn ánh trăng “Kikyou, giờ này con ra sao rồi?”.....

Hết

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Gặp Gỡ

Chương 5: Gặp Gỡ

Chiếc xe dừng phía chân đồi. Cô có thể nghe tiếng mở cửa vội vã của nhân viên chờ hàng. Anh mở cửa xe khiến từng thùng hàng vào trong kho phé thái. Đợi cho viên nhân viên vào sâu trong kho, Kikyou vội vàng bước xuống xe. Cô nhìn quanh rồi quyết định chạy vào rừng. Nhưng có lẽ vì quá sợ hãi, cô va vào cánh cửa xe sau làm rơi mất chiếc vòng tay. Vội vã, cô bỏ mặc chạy nấp vào một hốc cây. Trời đã nhá nhem tối, khó có thể mà thấy đường vào rừng, cô đành đợi cho chiếc xe ấy đi khỏi thì tìm lối thoát. Nhưng điều đó đã không xảy ra như cô mong đợi khi 2 chiếc xe đen nhánh sang trọng tiến tới

gần. Cô hoảng hồn nhận ra “Xe của Onigumo.....”

Một người đàn ông tóc đen nhánh bước xuống xe, hần bước tới gần chiếc xe. Vừa lúc đó người nhân viên bước ra khỏi nhà kho.

“Các người làm gì ở đây?” Anh ta thắc mắc.

“Cho tôi hỏi anh có thấy một người con gái độ 18 tuổi ở quanh đây không?”

“Làm gì có! Nơi này rất vắng vẻ, không có cô gái nào dám bén mảng đến gần đâu!” Anh ta trả lời thần nhiên, cho rằng những người này thật ngốc nghếch.

“Còn dám chửi hả!” Một người đàn ông khác hỏi gặng lại hung tợn. Anh nhân viên hoảng sợ bước lùi lại. “Mấy---mấy người là ai?”

“Chúng ta---“ Anh ta định nói gì đó nhưng bị Onigumo ngăn lại “Anh ta có vẻ không biết thật!” Rồi đảo mắt xung quanh. Ánh mắt sắc bén ấy khiến cô phải rùng mình. Hình như hần đã thấy cái gì đó...trên nền.....một cái vòng bị đứt..... “Ồi không!” Cô há hốc kêu lên. Onigumo bước lại gần, cầm cái vòng trên tay, hần nhìn thẳng vào khu rừng, chau mày suy nghĩ.

Nhìn từng cử động của Onigumo một cách chăm chú, cô bất chợt giật nảy mình khi có cái gì đó băng ngang qua tay mình “Ahhh!” Co la lên nhưng đã quá trễ để kịp nhận ra tiếng ồn đó quá lớn đã khiến cho Onigumo nghe thấy. Hần nhìn quanh tìm vị trí của tiếng la rồi ra lệnh. “Lục soát khu rừng này!”

Hơn chục người nhanh chóng theo lệnh tản ra. Cô sợ hãi vừa nhìn theo hướng cái xe vừa bước lùi sâu vào trong rừng, chợt cô vấp phải khúc cây nhỏ. Tiếng ngã nhào của cô đủ đánh động cho bọn tìm kiếm biết rằng có người ở đây. Hoảng sợ, cô quay người chạy thật nhanh. Mặc cho trời có tối đi chăng nữa, mặc cho cô biết rằng có thể sẽ mất mạng trong khu rừng này cô cũng chấp nhận còn hơn lag bị bắt về.

“Tiểu thư kia kia! Bắt lấy cô ấy!” Một người rọi đèn theo hướng cô chạy, hét lên.

“Không!Không!” Cô vừa chạy vừa khóc. Chợt một bàn tay chụp lấy vai cô “KhÔOONGGGG!!!”

“Khôoonggggg!!!!!!” Kikyou hét lên

“Này, cô ơi! Tỉnh dậy đi!” Một bóng người lắc mạnh vai Kikyou. Cô lơ mơ mở đôi mắt nặng trĩu của mình. Dần dần bóng người ấy hiện rõ...không phải là một bóng mà là 2 không là 4.

“Tôi đang ở đâu đây?” Kikyou hỏi mơ màng.

“Ở nhà chúng tôi chứ ở đâu!” Tiếng anh chàng tóc bạc lâu bầu.

“Inuyasha! Cậu không thể lịch sự hơn một chút à?” Một tiếng nữ cáu gắt. Rồi cô ta quay người sang Kikyou, mỉm cười hoà nhã “Chúng tôi thấy cô ngất ở bìa rừng sau nhà nên tôi đưa cô vào đây chăm sóc.”

“Ngất à? Vậy mà tớ nhớ có người đã hét toáng lên ‘có xác chết’ cơ đấy!” Inuyasha nói thờ ngây...

BANG!

“Ow!” Cậu ta hét lên khi nhận được cái cú đau điếng của Kagome.

“Cậu không thể nhường cô ấy được một phút sao?” Một người con trai khác thò thề.

“Nhường gì! Đó là sự thật mà! Cả mấy cậu còn nghĩ cô ấy là xác chết chứ còn gì nữa!” Inu cãi lại.

“Xác..chết?” Kikyou hỏi khó hiểu.

“Em...” Cả nhóm *toát mồ hôi*.....

~~~~~Flashback~~~~~

“Ồi!Chúa ơi!” Sango và Kagome la lên khi thấy cánh tay đó là một người con gái. Họ đứng trơ ra đó, không ai nhúc nhích. Không gian cũng chết lặng đi như thể nếu phá vỡ thì một chuyện khủng khiếp sẽ xảy ra. Cuối cùng, Kagome cũng đập vỡ bầu không khí đó “Này, Inu, cậu lại xem--xem cô ta còn sống hay chết?”

“Hồi nãy ai định ninh cô ta là xác chết thì coi còn sống chưa làm gì?” Inu lườm cô.

Kagome trừng mắt, đánh vào vai Inuyasha “Thì cứ đi coi đi! Biết đâu tớ nhìn lầm!”

Nhích từng bước một, Inu lẻ mề tới gần hơn rồi đưa ngón tay đặt dưới mũi cô gái đó. Cả nhóm hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Inu, họ có thể nghe được rõ tiếng tim mình đập nhanh như thế nào.

“Cô ấy...” Inu ngập ngừng “Cô ấy sao?” Miroku hỏi nôn nóng.

“...còn sống, đồ ngốc ạ!” Inu kéo ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm và cả nhóm cũng đồng thanh.....

~~~~~Endflashback~~~~~

“Chỉ có thể thôi!” Kagome kể 'lo lắng'. Kikyou chú ý lắng nghe câu chuyện của họ, rồi mỉm cười yếu ớt “Rất cảm ơn các bạn đã cứu tôi”

“Chẳng có gì to tát đâu!”Sango phẩy tay, cười khẩy.

“A, mà sao cô lại ngắt xiu ‘đây thương tích’ thế kia?Bộ cô đang chạy trốn hả?” Inu hỏi không suy nghĩ. Câu nói đó khiến Kikyou thật sự bị sốc. Mặt cô đỏ tái nay nó lại càng xanh xao hơn. “Tôi--tôi...” Cô biết nói gì đây. Chẳng lẽ lại kể cho họ sự hoảng sợ tột độ của cô khi bỏ chạy sao? Không, cô chưa thể tin tưởng họ, lẽ như khi họ biết chuyện, họ lại đem cô trả về nhà thì sao? Kikyou hoang mang, cô không biết trả lời như thế nào.

Kagome thấy sự việc trầm trọng, cô quay ngoắt người “Inuyasha!”

Nghे giọng giận dữ của cô, anh chàng không hỏi gì hơn nữa vì biết mình đã đi quá xa. Kagome lắc đầu, quay lại nhìn Kikyou “Thôi, cô cứ nghỉ một chút đi, lát nữa tôi sẽ đem thuốc đến cho cô!”

Kikyou khẽ gật đầu yếu ớt. Kagome đứng dậy, chậm chạp bước ra khỏi phòng theo nhóm, đến ngưỡng cửa, cô quay lại, nhú mảy nhìn nét suy tư của Kikyou, cô khẽ lắc đầu rồi đóng nhẹ cửa.

Căn phòng giờ chỉ là bóng tối. Rất thích hợp cho cô suy nghĩ. Đến giờ người cô vẫn còn cảm thấy cái lạnh lẽo của cơn gió rét trong rừng. Cô nhận thấy người mình đang run lên. Vì sao ư? Vì cô sợ, sợ rằng mình sẽ bị bắt về một lần nữa! Cô sợ phải đối mặt với bốn bức tường đã giam cầm cô 18 năm qua. Cô sợ phải đối mặt với người cha tham vọng của mình. Liệu có thật sự cô là con của ông ấy? Không có câu trả lời và cũng không ai có thể trả lời cho cô.

Cô muốn đi thật xa, nhưng liệu cô có thể bỏ lại tất cả?. Khuôn mặt Kikyou đầm mồ hôi bởi những suy nghĩ rối tung trong đầu. ‘Kaede..’ Co thì thầm gọi tên. Cô phải từ biệt Kaede thật sao? Cô sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại vú nuôi nữa sao? Nghĩ đến đây, lòng cô chợt quặn đau. Vú nuôi là người duy nhất thương cô, hiểu cho cô và bảo vệ cô trong cái nhà đó. Kaede còn hơn là một người chăm sóc..không phải nói là hơn một người mẹ đối với cô. Cô sống trong cái ngục tù đó cũng chỉ vì vú nuôi. Nhưng bây giờ chính vú nuôi lại là người thúc ép cô bỏ trốn. Cô có ích kỷ quá không khi để vú ở lại một mình trong căn nhà đó? Mắt Kikyou rung rung, cô cắn môi cố không cho những hàng lệ tuôn xuống. Cô không được khóc, cô không thể để cho vú nuôi bận tâm về mình nữa. Cô không được yếu đuối! Chạy trốn có nghĩa là cô chấp nhận với sóng gió cuộc đời, nếu cô không mạnh mẽ lên thì chính dòng đời sẽ vùi dập cô. Phải! Có phải mạnh mẽ....

End!

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Tri Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

~~~~~

Lặng lẽ đóng cánh cửa phòng, Kagome đứng thờ người nhìn xuyên qua nó.

Cô gái đó... Có một cái gì đó rất thân thuộc ! Dường như mình đã gặp cô ấy ở đâu đó! Kagome nhú mảy tìm câu trả lời. Khuôn mặt ấy rất quen, ánh mắt ấy nữa... cứ như đó là người thân của cô vậy. Người thân... Đó là điều cô hằng mong ước. Thậm chí khi còn ở trại mồ côi của sư Hikae, Inu và hai người kia là những người bạn tuyệt nhất, những người thân đáng tin nhất của cô,mà cô vẫn không nói cho họ biết.

Kagome thở dài, quay người đi về hướng nhà bếp. Vừa bước đến ngưỡng cửa, cô nghe tiếng Sango và Miroku âm ỉ bên trong. Tất nhiên chẳng có chuyện gì tốt xảy ra..

CHÁT!

OW!!

"HENTAI!!!"

"Trời ạ! Lại nữa" Kagome lắc đầu vô vọng. Họ luôn như thế! Nhất là Sango, cô nàng bướng bỉnh không chịu chấp nhận sự thật rằng cô ấy có cảm tình với Miroku. Còn Miroku thì chứng nào tật đó. Cô mỉm cười khi nghĩ đến họ. Họ thật đáng yêu dù có đôi khi hơi ồn ào. Cô bước vào trong tiến thẳng đến cái tủ thuốc mà không nói gì với đám Inu.

"Nee, Kagome, cậu lấy thuốc cho cô gái đó à?" Miroku lơ khuôn mặt tím tái của Sango mà quay sang Kagome.

"Vây cậu nghĩ trong nhóm ta có người bệnh à?" Kagome hỏi trống, nhón chân lấy bao thuốc đã được gói sẵn. Trong tủ thuốc lúc nào cũng được sắp xếp gọn gàng vì cô sợ Inu sẽ lại lấy nhầm thuốc với cái tính cầu thả của cậu ấy.

"Sao tôi cứ thấy cô ta kỳ kỳ thế nào ấy! Hồi có câu đó thôi mà cũng mất mày tái xám!" Inuyasha ngáp dài nhận xét

"Cậu mới là kỳ đó! Ai đòi hỏi thăm người ta mà lại nghi ngờ họ 'bỏ trốn'?" Sango quay người lại, cô vừa nói vừa rót trà vào tách.

"Vây cậu có thể giải thích một người con gái chân yếu tay mềm như cô ấy mà lại ngắt xiủ giữa đêm hôm thế này, đã thế lại còn sát bìa rừng nữa chứ! Không chạy trốn chứ là gì?" Inu lườm bâu, chống tay lên cằm.

"Ồ..thì..." Sango lấp liếm. Thật sự cô không tìm được một lời giải thích thỏa mãn cho sự việc này. Cả không gian chìm trong im lặng... Họ đang nghi ngờ về thân thế của cô gái này...

"Nói thật nghe cách giao tiếp của cô ấy tôi không nghĩ cô ta là người bình thường đâu" Miroku suy luận

"Đứng vậy! Nhưng nếu là một tiểu thư thì ai lại chạy ra khỏi chốn êm nệm ấm ở nhà chứ!" Inuyasha nói. "Thật đáng nghi"

"Cậu đừng có cố tỏ ra ngờ vực cô ấy! Người hưởng ứng cho cô ấy vào nhà đầu tiên chính là cậu đấy!" Sango lườm anh chàng.

"Gì?"

~~~~~Flashback~~~~~

"Này, tỉnh sao với cô ấy?" Sango hỏi thỏ thẻ. "Sao lại có con gái ngắt xiủ giữa đêm hôm thế này?"

"Sao trắng gì nữa, đêm cô ấy vào nhà!" Inu vừa nói vừa cúi người bế xốc cô ta lên. Anh ngẩng lên thì bắt gặp 3 cặp mắt mờ to 'tròn xoe' của họ "Gì thế?"

"Tôi có nghe lầm không? Inu mà lại nhân từ thế sao? Mấy con vật trong rừng mắc mưa chỉ trú tạm ở sân nhà thôi mà cậu đã cấu gấ lấy cây xua chúng đi đừng nói chi là con người!" Kagome nói chầm chọc, nhìn cậu ta không chớp.

"Gì? Sao so sánh kỳ thế! Người với vật khác nhau hoàn toàn, hơn nữa mấy cậu muốn để cô ta ở đây hả? Lỡ có mệnh hệ gì thì chúng ta sẽ bị dính lưu đấy!" Inu phân bua.

"Cậu nói cũng đúng... nhưng..." Sango ngập ngừng chưa hết câu "Ê! Inu đi đâu đó?"

"Vào nhà chứ đi đâu? Rõ ngốc!" Cậu ta quay đầu lại càu nhàu rồi bế cô gái ngắt xiủ đi thẳng một mạch vàoà nhà.

~~~~~End Flashback~~~~~

"Giúp người mà cũng có tội sao?" Mặt Inuyasha đỏ ửng lên từ lúc nào. Anh chàng đứng bật dậy lộ rõ sự xấu hổ.

"Đúng là không có tội với người khác nhưng nếu là cậu thì lại là chuyện khác!" Miroku nói 'một cách chán nản' "Bình thường nhờ cậu xách dùm cái giỏ thôi mà cũng nhăn lên nhăn xuống, đáng này..." Miroku ngưng lại, nhìn Inu chằm chằm

"Gì chứ?"

"Nói thật đi, cậu thích cô ta đúng không?" Miroku áp sát mặt vào Inu với ánh mắt 'nhăm nhăm'. Ngay lập tức...

Bốp!

Miroku lãnh trọn cái rổ trên đầu.

"Cậu đừng có nghĩ ai cũng đen tối như cậu!" Kagome tro tay cảnh cáo sau khi 'ban' cho Miroku cái rổ trên đầu. Nói rồi, cô bước ra ngoài trên tay cầm gói thuốc cùng ly nước lọc không nói thêm một tiếng nào.

Bốn con mắt dõi chăm chú vào hướng Kagome đi. Hai anh chàng chụm sát đầu vào nhau "Này, Inu cậu có thấy hôm nay Kagome hơi lạ không?" Miroku thỏ thẻ vào tay cậu trai tóc bạc.

"Khá lạ...có vẻ gì đó không bình thường.." Inu gật đầu đồng tình với Miroku.

"Này này, có thôi đi không hả hai ông tướng! Đàn ông con trai gì mà nói sau lưng người khác thế!" Sango chống nạnh dạy đời. "Đừng có ở đó mà nhiều chuyện nữa, khỏi việc đang chờ các cậu đấy!" Nói rồi cô đưa cho Miroku một tờ giấy.

"Gì thế?" Anh nhướn mày nhìn vào nó, đọc lầm bầm "Nước trái cây..sữa..." Rồi ngẩng lên nhìn Sango khó hiểu.

"Cậu xuống phố mua mấy thứ này ở tiệm giải khát của chú Takaha. Nhóm mình khá thân với gia đình ấy nên sẽ được giá ưu đãi hơn ở chợ. Chú ấy đã từng nói với tôi là sẽ bắt đầu mở cửa hàng đêm từ tháng này. Cậu đi nhanh cho kịp, tớ đang cần gấp"

"Nhưng sao lại là tôi??? Và lại trời khuya thế này..." Anh chàng phàn nàn, không có gì khổ sở hơn là đi mua mấy cái thứ này. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đăm đăm sát khí của Sango..

"Ấy ấy, được rồi, tớ sẽ đi!" *Toát mồ hôi*

Đội Miroku đi khỏi, Sango quay người sang Inuyasha, mặt có vẻ nghiêm nghị.

"Tnu này, cậu nên hạn chế hỏi nguyên nhân của cô ấy lại đi. Cậu đã thấy khuôn mặt trắng bệch của cô ta khi cậu hỏi chứ? Tôi nghĩ cậu nên để Kagome lo liệu, đừng lo lắng quá, theo tôi cô ấy không phải người xấu đâu"

"Feh!" Inuyasha quay mặt đi, nói lầm bầm.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Giông Tố Sắp Đến

Kikyou chìm sâu trong suy nghĩ mơ hồ. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô không còn hơi sức để có thể chống lại bất cứ cuộc rượt đuổi nào của Onigumo. *CÓ lẽ sẽ rất nguy hiểm nếu mình ở lại đây. Onigumo là người không từ bất cứ thủ đoạn nào... họ sẽ gặp nguy hiểm* Kikyou nhú mày lo lắng, cô thật sự không muốn lôi kéo bất kì ai vào chuyện này. Một mình cô đã là quá đủ.

Chợt tiếng gõ cửa xen ngang vào dòng lo sợ đó. Kikyou khẽ nghiêng đầu về phía cánh cửa, thốt lên một cách khó khăn "Vào đi"

Ánh sáng bên ngoài mỗi lúc một lan rộng hơn vào căn phòng tối. Khuôn mặt tươi xinh của kagome dần Hiện rõ. Hai cặp mắt nhìn nhau, không gian lúc ấy như ngưng lại, không ai hé mở một lời

Kikyou nhìn kỹ nét mặt Kagome, có một nét vô cùng quen thuộc ẩn sau khuôn trang tươi tắn ấy. Ngay cả giọng nói cũng rất quen, quen vô cùng...đường như cô đã gặp người con gái này từ trước....

Kagome lặng lẽ đứng đó cô không tiến thêm một bước nào vì cả người cô giờ đang bị ánh mắt của cô gái này khoá chặt không thể cử động. Cô chỉ còn biết đứng đó mỉm cười. Ánh mắt ấy.. rất quen. Nó cho cô một cảm giác ấm áp thân thuộc... và vô cùng yên bình.

"Um.. tôi.. đem thuốc cho cô" kagome ngập ngừng, cô không muốn bất kỳ một khoảng thời gian yên lặng nào diễn ra giữa họ, nó chỉ làm cô ngày càng nghe thấy rõ tiếng tim đập nhanh bất thường của mình.

Kagome bước đến gần, đặt ly nước cùng gói thuốc xuống bàn rồi ngồi xuống mép giường "Cô sao rồi?"

Kikyou lắc đầu yếu ớt "Tôi đã đỡ hơn nhiều, thành thật cảm ơn cô..." Kikyou ngưng lại vì hình như cô vẫn chưa biết tên người con gái này.

Kagome như hiểu được ý Kikyou, cô mỉm cười "Kagome! Tôi tên là Kaogme, còn cô?"

"Kikyou Hi..." Cô ngừng lại khi chợt nhận ra điều gì đó. Phải, cô không được nói họ của mình ra, điều đó sẽ rất nguy hiểm "Cứ gọi tôi là Kikyou"

Kaogme thấy điều gì đó khác lạ về cô gái này nhưng thôi, cô quan tâm đến họ của Kikyou làm chi. Nhưng sao cái tên Kikyou nghe quen đến thế, nó cứ vang vọng bên tai cô *Hình như mình đã từng nghe ai đó nói cái tên này rồi* Cô nghĩ thầm.

"Tôi đỡ cô dậy uống thuốc nhé"

Nói rồi Kagome nhẹ nhàng nâng đầu Kikyou lên cao. Khá khó nhọc cho cô ấy khi cả thân người như hoàn toàn kiệt sức.

"Đây, cô uống đi" Kaogme đưa gói thuốc cho Kikyou.

Kikyou nuốt một nhọc rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Kagome. Cô nhếch môi cười "Cảm ơn..."

Kagome khá ngạc nhiên "Sao cô cứ cảm ơn chúng tôi hoài thế?"

"Tôi... đã làm phiền đến cha mẹ các bạn rồi!" Kikyou nói áy náy.

Kagome chợt bật cười khi nghe câu nói đó, một tiếng cười cay đắng. Cô nhìn Kikyou chua xót "Chúng tôi làm gì có cha mẹ. Cả bốn người chúng tôi đều là trẻ mồ côi cả, tất cả nương tựa vào nhau mà sống"

Kikyou ngỡ ngàng khi nghe giọng nói của Kagome. Nó rất buồn bã lẫn chút căm hận. "Tôi...tôi xin lỗi"

"Không sao đâu!" Kagome cười khẩy, phẩy tay cho qua chuyện. "Chúng tôi đã quen rồi. Dù có mơ thì khát vọng tìm lại gia đình cũng chỉ là ảo tưởng thôi!"

Kikyou cười lặng lẽ. 'Tìm lại gia đình' Bọn họ thật sự ước ao như thế sao?

"Tìm lại gia đình... theo tôi một số người không có thì tốt hơn" Kikyou buột miệng nói.

"Hả?" Kagome tròn mắt ngạc nhiên "Sao lại thế? Có được một gia đình là điều hạnh phúc nhất đối với những người làm con! Sao cô lại nói thế?"

Kikyou khẽ bật cười, tiếng cười đầy mỉa mai "Hạnh phúc? Liệu thật sự có hạnh phúc không nếu cô bị chính cái gia đình ấy lợi dụng?"

"Ồ...cô..."

Kikyou lập tức nhận ra lời nói thái quá của mình, nó đang làm tổn thương Kagome "Tôi.. tôi xin lỗi! Đừng bận tâm đến những gì tôi nói vừa rồi, chỉ là tại tôi quá xúc động thôi!" Kikyou tìm cách chống đỡ.

"Không sao!" Kagome cười, nhìn Kikyou dịu dàng. "Cô biết không, Sơ Hikae hay kể cho chúng tôi nghe rất nhiều về những câu chuyện gia đình. Sơ nói rằng ngay cả con hổ đói cũng không ăn thịt con nó thì huống chi là con người. Đừng nghĩ bị quan như thế! Tôi tin rằng cha mẹ nào cũng thương con cả, thương yêu không chỉ nhất định là ở bên cạnh gần gũi mà yêu thương còn có thể thấy ở việc âm thầm đứng từ xa bảo vệ.

Kikyou hoàn toàn bất ngờ khi nghe lời nói của Kagome.

"À, những suy nghĩ đó là từ sơ Hikae ra cả đấy!" Kagome mỉm cười.

Kikyou nhoẻn miệng cười "Có lẽ cô nói đúng. Gia đình vẫn là gia đình của mình.."

Sự yên lặng lại tiếp tục bao trùm lấy không gian căn phòng. Dưới ánh trăng, gương mặt hai cô gái hiện ra một nét đẹp thiên thần, nét đẹp ưu tư cùng ánh mắt cảm thông cho nhau.

Và họ hình như không hề biết rằng đang có cặp mắt thứ ba dõi theo họ. Ánh mắt hổ phách ..

"Sao, cậu đã hiểu tại sao tôi lại nói hãy để cho Kagome giải quyết việc này chưa?" Tiếng Sango thì thầm phía ngoài cửa.

Inuyasha quay người lại, cậu thở dài chán nản "Cậu nói đúng Sango. Tôi cũng nhận thấy một sự thân mật đặc biệt giữa họ..."

Nói rồi Inuyasha quay người bỏ lên lầu. Sango dõi theo từng bước chân của cậu ta

"Rồi sẽ có một ngày cậu sẽ hiểu, Inuyasha. Không chỉ cậu mà là 5 người chúng ta..." Sango thở thê.

Cùng lúc ấy ở trung tâm thành phố, tại một góc đường nhỏ một cửa hàng giải khát được trang hoàng đơn giản đã bắt đầu nhộn nhịp tiếng ồn của những vị khách thành phố về đêm. Tất nhiên trong đó có anh chàng tội nghiệp của chúng ta...

"Trời ạ! Sao tôi lại phải làm cái việc này thế?" Miroku than vãn. Hầu như lần nào cũng thế, công việc này đã trở thành một nhiệm vụ hàng tháng cho cậu mà không có người thay thế.

"Chào cháu, Miroku!" Một giọng nói ồm ồm vang lên.

Miroku cười phấn khởi, bước đến gần quầy bán "Cháu chào chú Takaha!"

"Sao tháng này vẫn mưa như cũ cho bạn gái hử?" Ông ấy nháy mắt. Cái nháy mắt tinh nghịch làm Miroku đỏ ửng mặt

"Hê, chú nói quá! Cô ấy mà chịu cháu sao?" Miroku cười, gãi đầu.

"Phải có bí quyết cháu ạ!" Ông Takaha thì thầm vào tai cậu ta.

Đúng lúc ấy, một nhóm người mặt đồ đen bước vào. Sự đồng bộ về màu sắc của họ đã khiến cho cả cửa hàng phải để mắt nhìn tới. Miroku nhìn họ dò hỏi *Trông có vẻ không thân thiện chút nào!* Anh nghĩ thầm. Một trong số họ bước đến gần quầy bán. Ông ấy đã trạc ngoài 40.

"Ông chủ bán cho chúng tôi 10 ly cafe nóng!" Ông ta nói lạnh nhạt.

"Vâng, xin quý khách chờ một chút!" Nói rồi Takaha đi vào trong. Một lúc sau ông đem ra vật dụng mà Miroku cần mua cùng 10 ly giấy. Miroku lò đi sự ngờ vực về nhóm người áo đen này, anh rút bóp lấy tiền nhưng bất cẩn thế nào mà lại làm rơi vài tiền xu xuống sàn và tổng đó có bức hình của nhóm anh...

Miroku cúi nhặt tiền mà không để ý từ nãy đến giờ người đàn ông trung niên kia đang nhìn anh chăm chú.

Onigumo nhú mảy nhìn cậu thanh niên đang nhặt tiền, mắt hần đảo khắp cửa hàng. Bất chợt hần nhìn thấy một bức hình nằm kế bàn thu ngân. Onigumo cúi xuống nhặt lấy. Lật lại nó, hần không thể không sùng sốt khi...

"Đây là..."

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Chương 8:

~~~~~  
Onigumo sùng sờ nhìn thẳng vào bức hình. "Kikyou?" Hần buột miệng thốt lên nhưng nhanh chóng định thần lại. Hần nhìn kỹ hơn, dò xét từ ánh mắt nụ cười đến hình dáng của cô gái trong ảnh.

\*Không thể nào! Kikyou chưa hề giao thiệp với người ngoài, đặc biệt là nam giới. Làm sao lại có được bức hình này?\* Hần chau mày suy nghĩ

\*Hơn nữa cô gái này nhìn có vẻ trẻ hơn Kikyou! Không lẽ chỉ là sự trùng hợp?? VÔ LÝ!\* Onigumo tự nhủ trong đầu \*Nhưng sao cái nét mặt này trông quen quá...\* Hần nhìn bức hình lần nữa, cố lục lọi trong trí nhớ của mình bất kỳ một mảnh mồi nào về khuôn mặt này.

Một giây tức tắc thoáng qua, khuôn mặt Onigumo lộ rõ nỗi kinh hoàng 'sốc' tột cùng. \*Đây là...\* Chẳng mấy chốc khuôn mặt hần đầm mồ hôi. Hần há hốc miệng không thể nói được câu nào, tay run lên "Không---không thể nào...nó..nó đã chết rồi mà?" Hần lảm bảm. Cẩn mồi lo sợ, Onigumo quyết định "Xem ra ta phải báo chuyện này cho ông chủ biết!"

Nói rồi Onigumo tiến lại gần chỗ Miroku đang cúi nhặt tiền. hần khẽ gọi 'mmột cách lịch sự' "Cậu trai trẻ!"

Miroku ngẩng lên khi nghe tiếng gọi. Trước mặt anh chính là người đàn ông mặc áo đen lúc nãy \*Chết rồi! Vụ gì đây!\* Miroku lo lắng \*toát mồ hôi\* "Chú--chú gọi tôi?"

"Phải!" Onigumo đưa bức hình cho Miroku "Cái này là của cậu đúng không?"

Miroku chưa hết ngỡ ngàng thì ông ta đã dúi vào tay anh bức hình chụp chung của nhóm. "Vâng! Cảm ơn chú!" Miroku mừng rỡ xếp nó vào bóp. Anh hí hửng định chính lại nhận xét của mình về người đàn ông này \*Xem ra ông ta không có vẻ gì xấu. Lại nói chuyện rất lịch sự nữa\*

Onigumo nhìn Miroku tò mò, cuối cùng hần không thể chịu đựng được nên buột miệng hỏi "Cái--cái cô gái đứng ở giữa bức hình là bạn cậu à?"

Miroku ngạc nhiên sao ông ta lại quan tâm đến điều đó "Phải! Nhưng có chuyện gì ạ?"

"À! Không, tôi chỉ thấy cô ấy rất đẹp thôi!" Onigumo lấp liếm \*Minh không nên hỏi hơn nữa! Hần sẽ nghi ngờ\* Onigumo nghĩ thầm.

"Thưa quý khách! Cà phê của quý khách đây!" Tiếng bác Takaha cắt ngang cuộc đối thoại giữa họ.

Hần quay người lại nhận lấy rồi chào lịch sự "Tôi xin phép đi trước nhé!"

"Vâng, chào chú!" Miroku đáp lại rồi tiếp tục nhặt tiền mà không nhận ra có ánh mắt đang chăm chú nhìn anh ở ngưỡng cửa.

Onigumo nhú mảy nhìn Miroku ngờ vực. Ánh mắt lạnh lùng ấy toé lên một suy nghĩ gì đó nhưng rồi nhanh chóng tắt đi.

"Cho xe quay về biệt thự của ông chủ!" Hần ra lệnh cho viên tài xế.

\*Xem ra sự việc không như dự tính....\*

Cùng lúc ấy, cuộc đối thoại giữa Kagome và Kikyou vẫn tiếp tục kéo dài. Điều đó rất lạ, giữa hai người dung nước lửa mà lại có nhiều chuyện để nói đến thế sao? Ngay cả chính họ cũng không hiểu vì sao, chỉ biết rằng càng nói họ lại càng nhận ra ở nhau nhiều điểm tương đồng. Có vẻ như họ đã quen biết nhau từ trước vậy...

"À, tôi quên chưa hỏi tuổi của cô?" Kagome chợt nhớ ra.

"18- tôi 18 tuổi" Kikyou trả lời vui vẻ.

"Giờ cơ?" Kagome tròn xoe mắt "Vậy là cô bằng tuổi chúng tôi rồi!"

"Vậy sao?" Kikyou cũng rất đỗi ngạc nhiên.

Câu chuyện của họ mỗi lúc một thú vị, càng nói họ lại càng không thể dừng. Hàn huyên mãi trời cũng phải sáng, họ lưỡng lự dừng cuộc trò chuyện để 'giải quyết cái bụng'.

"Cô sẽ ăn ở trong phòng hay..."

"Không! Tôi muốn ra ngoài, ở trong này mãi cũng chán lắm. Hơn nữa tôi cũng phải nói tiếng cảm ơn với các bạn của cô" Kikyou nói nhã nhặn.

"Cần gì khách sáo thế! Giúp người gặp nạn là chuyện tất nhiên rồi!"

Chợt Kagome nhận ra trên nét mặt Kikyou thoáng chút buồn tủi, đau khổ trước câu nói của cô. Cô phân vân không biết nên nói thế nào. Vừa lúc đó, Sango bước vào.

"Xin lỗi đã gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người nhưng hai người không tính ăn sáng à?" Sango khoanh tay nói.

"À, tờ ra ngay!" Kagome nói vọng lại. Đột cô kéo tay Kikyou đứng dậy "Nhanh nào, ta đi rửa mặt rồi ra ăn sáng"

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Một Kế Hoạch Nguy Hiểm Được Chuẩn Bị

Ba cô gái bước vào bếp, miệng tíu tít nói. Kikyou cười rất tươi, cô gần như đã hồi phục hết năng lượng lúc đầu. Lần đầu nhìn ngắm căn nhà này cô không đỗi ngạc nhiên. Nó rất đẹp và ấm cúng, dù rằng không bằng một góc khu vườn cô nhưng nó lại tạo cho những ai bước vào căn nhà này một cảm giác thoải mái, ấm áp. Cách bài trí trong nhà cũng rất gọn gàng, thông thoáng. Mọi thứ đều rất bình thường nhưng Kikyou vẫn cứ cảm giác cô chưa bao giờ biết đến chúng. Đảo mắt khắp căn nhà bếp, cô khẽ cười mỉm trước sự trẻ trung của nó nhưng khi ánh mắt quét trúng anh chàng tóc bạc đang ngồi cau có mặt mày trước bàn ăn, cô không muốn cười nữa. Ánh mắt mà anh ta nhìn cô như thể không hề muốn cô có mặt trong cái nhà này 'một ánh mắt không thân thiện'.

\*Anh ta tên gì nhỉ... À hình như KAGome gọi anh ta là Inu--Inuyasha\* Kikyou cố nhớ lại tên anh chàng khó chịu này.

"Này, Inu! Sao cái bàn trống rỗng thế?" Kagome liếc Inu cay cú.

"Feh! Ai ăn thì tự dọn lấy" Inu chống tay cái bướng.

"À! Hai cậu nghe thấy rõ rồi đó 'Ai ăn thì tự dọn lấy'. Vậy lát nữa cậu tự nấu ăn, tự dọn bát, tự rửa chén phần mình nhé!" Kagome nói 'hồn nhiên', tỏ ra không có gì là nổi giận.

Inu cau mặt, anh chàng định với lấy miếng bánh mình nướng trên bàn thì bị giật lại bởi Kagome. "Này! Chuyện gì thế!" Anh chàng quát tháo.

"Cậu đã nói 'Ai ăn tự dọn lấy' mà! Đĩa bánh này là Sango nướng, cậu không hề nhúng tay vào" Kagome giật lấy cái đĩa, nói 'từ tốn'

"Cậu--- Cậu cũng đâu có làm thì sao được ăn chứ!" Inu đứng bật dậy.



"Nhưng ít ra tớ là người rửa chén sau cùng! Tốt hơn cậu nhiều á!" Kagome nhào người ra trước cái lại.

Inu mặt tím tái "Vừa phải thôi nhé! Với cái tính nết như thế coi chừng KHỎI LẤY CHỒNG ĐÓ!"

"NÀY! Sao mỗi lần như thế là cậu lại lôi vụ này ra nói thế! Tớ lấy hay không lấy chồng BỘ QUAN TRỌNG LẮM SAO??"

"Feh, tất nhiên, tổng được cậu đi là tớ ăn mừng rồi!"

"CẬU----" Kagome gầm lên

BÓP

"Liệu hồn cậu đấy, Inu BAKA!"... Một cái rỏ to tướng

"Hey! Vừa phải thôi đấy!" INu đứng bật dậy với cái rỏ trên đầu.

Và cuộc chiến lại bắt đầu.

"Trời ạ! Chắc mình phải mua thêm rỏ mắt!" Sango thở dài tuyệt vọng. Chỉ tội cho Kikyou không hiểu gì, cô nhìn hết Inu rồi nhìn qua Kagome một cách ngơ ngác.

"Không sao đâu! Họ là thế đấy, trẻ con hết sức!" Sango giảng giải về cảnh tượng này.

"Hớ?" Kikyou buột miệng thốt lên ngạc nhiên rồi quay sang hoạt cảnh giữa Kagome và Inuyasha. Cô cảm thấy rất bất ngờ nhưng cũng rất thú vị. Cuộc sống của họ thật sôi động, cô chưa bao giờ được quyền sống như thế! Ngoài việc phải học tập trở thành quý tộc ra, cô không hề biết bất cứ cái gì. Cô không được nói lớn tiếng cũng không được chống tay hay bất cứ hành động gì không đúng với gia quy dòng họ nhà Higurashi.

Nhưng còn họ.. họ có thể làm bất cứ những gì họ thích. Họ có thể cãi nhau chỉ vì một bữa ăn, có thể cười nói vô tư và hơn hết cuộc sống của họ đầy ắp tình thương..tình thương của những người bạn đồng cam cộng khổ với nhau.

Không biết tại sao nhưng khi nhìn nét mặt cáu gắt của hai người họ, Kikyou chợt bật cười, không phải là cười mỉm mà cô cười thật sự. Một tiếng cười lần đầu tiên cô học khi ở với họ. Tiếng cười của sự vui đùa ...

~~~~~

Chiếc xe dừng lại trước một toà biệt thự sang trọng nhưng không gian của nó thật ngột ngạt, khiến người ta phải khiếp sợ vì cái lạnh lùng của nó. Không một tiếng động, không một con gió hay một tiếng chim kêu, tất cả đều chết trong cảm lạnh.

Onigumo bước chân xuống xe, hẩn ngẩng nhìn toà biệt thự rồi bước thẳng đến cánh cửa chính. Ở trước cửa có 2 người đàn ông, Onigumo cất giọng lạnh lùng

"Báo cho ông chủ là ta đã về"

Hai người đàn ông cúi đầu tỏ vẻ nhận lệnh, chậm chạp mở cánh cửa một cách nặng nề. Onigumo đi vào không chút lưỡng lự. Hẩn lướt qua hành lang khảm ngọc xám, cả ngôi nhà tuy rất cao sang nhưng có nét gì đó bí hiểm. Màu sắc của vị chủ nhân này là đen và xám-hai màu lạnh, màu của sự chết chóc.

"Về rồi sao?" Tiếng một người đàn ông cất lên. Mái tóc dài của anh ta che hết một nửa khuôn mặt trong bóng tối.

"Vâng, thưa ông chủ!"

"Đừng gọi tôi là ông chủ. Dù gì thì ông cũng đang làm việc cho gia tộc Higurashi mà!" Người đàn ông quay mặt lại, miệng nhếch một nụ cười thâm độc.

"Ngài đừng nói thế! Chính ngài đã cứu vớt tôi, đối với tôi ngài là ông chủ duy nhất" Onigumo khẳng định.

"Vậy sao... Thôi! Vào việc chính, có tin tức gì sao?"

"Không có tin tức gì về Kikyou nhưng..." Hẩn ngập ngừng "Tôi lại tìm thấy một con bé khác rất giống Kikyou!"

"Điều đó có liên quan gì đến chúng ta!" Anh ta chau mày hỏi.

"Vấn đề là..... tôi cảm giác hình như cô ta rất quen. Tôi nghĩ có thể con bé ấy là..."

Onigumo chợt dừng lại khi thấy ánh mắt sừng sốt của ông chủ. Anh ta đứng dậy, bước về phía chậu hồng đen, đưa những ngón tay khô khốc nâng niu từng cánh hoa. "Ý ông là..."

"Tôi không dám chắc vì dù sao nó đã chết 18 năm trước rồi!" Onigumo thoáng chút lo sợ trên khuôn mặt.

"Làm sao ông biết rằng nó đã chết?" Anh ta tiếp tục đùa giỡn với nhánh hồng.

"Người thực hiện việc đó đã chết trong tai nạn ấy....." Onigumo mơ hồ nhưng rồi ánh mắt sững sờ khi hiểu ý ông chủ "Ý ngài là..." Khuôn mặt Onigumo lộ rõ vẻ sợ hãi, hần cảm giác như người hần đang run lên. "Vây....không lẽ.."

"Sao ông lại cuốn lên thế? Điều đó chẳng có gì quan trọng cả! Người chết có thể sống lại..." Anh ta quay người lại nhìn khuôn mặt tái xanh của Onigumo "...chẳng có gì là khó!" rồi buông một nụ cười bí hiểm trên môi.

Anh ta tiếp tục nhìn ngắm đoá hồng đen, tay cầm lấy thân nhánh. "Chúng ta sẽ thay đổi kế hoạch một chút! Giờ ông hãy đi điều tra về lý lịch của cô ta. Kế hoạch của chúng ta sẽ là biến có thành không, không thành có.." Anh ta ngừng dài câu nói.

"Vây..." Onigumo chờ đợi ông chủ mình nói tiếp "...còn Kikyou?"

Anh ta mỉm cười ác ý, bấu chặt ngón tay vào cành hồng "Cứ để con chim bé nhỏ bay nhảy một lúc.... mọi rồi thì sẽ trở về thôi" Ngay lập tức, ngón tay chắc khỏe ấy bẻ gãy nhánh hồng yếu ớt. Ánh mắt anh ta như thể cảm thấy được phần thắng...

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Sesshoumaru-Sama

Sesshoumaru-sama!"

Sesshoumaru quay người lại nhìn ông già Jaken. Ánh mắt lạnh băng quét khắp phòng như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Có chuyện gì thế?"

"Taisho-sama đã đến!" Jaken trình bày.

Sesshoumaru nhú mồm nghi ngờ *Sao cha ta lại đến đây?*

"Được rồi! Ta sẽ ra ngay"

Jaken tuân lệnh lùi xuống, nhưng khi bước đến ngưỡng cửa, hần chợt nhớ ra điều gì đó liền lập tức quay đầu lại.

"Thưa Sesshoumaru-sama! Tôi còn một chuyện quên báo cho ngài biết. Tên Naraku đã yêu cầu một cuộc hẹn riêng với ngài!"

"Cái gì?" Sesshoumaru hỏi rất đổi ngạc nhiên. Anh không thể tin được Naraku lại có ý định như thế. Tập đoàn Taiyoukai và tập đoàn Shinigami bao đời nay đều đối địch với nhau. Đó là một trong những lý do cho cuộc đính hôn này.

Naraku..... Hần muốn gì đây Ánh mắt Sesshoumaru tối lại, không có gì tốt đẹp khi tên xảo quyết ấy lại hẹn gặp riêng anh. Ngoài việc kình nhau trên thương trường, họ chưa bao giờ giáp mặt nhau bằng một cuộc hẹn riêng.

Sesshoumaru nghĩ một lúc "Hãy báo thời gian rảnh của ta cho hần!" Anh ra lệnh.

"Vâng, thưa Sesshoumaru-sama!"

Đợi cho cánh cửa phòng khép lại, Sesshoumaru thả người tựa vào ghế. Anh thật sự đã quá mệt mỏi. Vì cái tập đoàn này không biết anh sẽ phải chịu áp đặt gì nữa. Đánh nhau trên thương trường với tên nham hiểm Naraku đã là rất khó khăn, nay lại liên kết với tập đoàn Higurashi... Ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Trong doanh nghiệp không có thứ gọi là tình cảm. Ngay cả người liên kết với mình cũng không thể tin tưởng. Tất cả đều vì quyền lợi cá nhân, không một ai trên doanh nghiệp lại dùng cái thứ tình cảm để xâu xé nhau. Tình riêng là sẽ chết! Đó là quy tắc trước tiên của những người làm doanh nghiệp và anh cũng không thể tránh được cái quy luật. Vì lợi ích công ty, anh có thể bắt chấp tất cả nhưng không hèn hạ như Naraku.

"Naraku..." Anh thì thầm, ánh mắt toé giận. Anh hận hần, hận đến thấu xương tủy. Mẹ anh đã chết dưới tay hần, một cái chết không đáng, một sự ra đi đầy phần uất. Anh kế nghiệp cha một phần cũng vì mẹ. Anh phải trả thù cho mẹ... dù bằng bất cứ giá nào.

Anh phải giữ lấy cái cơ nghiệp này vì đó là công sức của cha... là ước nguyện của mẹ và là vì... anh là con trưởng của dòng tộc Taiyoukai.

~~~~~

Ngày mới của thành phố Tokyo cũng như bao này khác, luôn tấp nập, ồn ào. Nhưng nhà hàng cao cấp lần lượt mọc lên ở cái trung tâm thành phố. Doanh nghiệp luôn tìm mọi cách để phát triển mạnh hơn thì các nhà hàng này cũng thế. Họ tìm mọi cách để thu hút khách và trong số đó có một nhà hàng là nơi làm việc của nhóm Inuyasha...

"Này, Inu, đem cái này đến bàn số 2 cho khách." Sango đưa cho cậu ta một đĩa rau trộn. Cô là bếp trưởng ở cái nhà hàng này, nhưng món ăn do cô nấu thì không chê vào đâu được.

"Miroku đâu sao cậu sai tôi hoài thế!" Inu cúi gắt nhưng tay thì vẫn cầm cái đĩa.

"Cậu ấy đi nhận hàng rồi!"

"Fehl!"

"Sango!" Tiếng Kagome vọng vào khi cô đang ở ngưỡng cửa. Kagome với bộ đồng phục nhà hàng, tay cầm thực đơn bước vào bếp.

"Này, làm theo cái này đi!" Nói rồi cô đưa cho Sango tờ giấy. Sango cầm lấy, đọc lướt qua rồi than vãn "Trời ạ! Ăn sáng thôi mà làm gì trang trọng thế không biết! Họ ăn không hết mà chúng ta phải gò lưng ra mà nấu!"

"Chịu thôi, Sango! CHÚNG ta làm công mà" Kagome động viên.

"Mà ai đặt thế?" Sango hỏi

"Không nhớ rõ... hình như là--- Naraku Shinigami" Kagome ngẩng lên trời, cố nhớ lại.

"Gì?" Sango há hốc mồm.

"Sao cậu lại ngạc nhiên thế?" Kagome tò mò.

"Trời ạ! Cậu không biết ngài Shinigami sao?" Sango nhủ mày tỏ vẻ 'không thể tin được là cậu không biết'

"Là người làm lễ tang hả?"

"Trời!" Sango 'ngã nhào xuống đất'. Cô bật dậy "Đồ ngốc ! Đừng có xét nghề nghiệp của người ta qua CÁI TÊN chứ!"

"Không đúng hả? Nếu ông ta làm ăn chính trực thì sao lại có CÁI HỌ là 'Thiên thần chết' như thế?"

"Kagome oi là Kagome!" Sango đưa tay xoa đầu, cô không thể nói gì với cô bạn mình. "Anh ta là một trong những nhà doanh nghiệp lớn nhất nước ta đây!"

"Vậy sao? Thì có gì lớn đâu?" Kagome hỏi khó hiểu.

"Cậu nghĩ thử xem với địa vị như thế sao anh ta lại đến cái nhà hàng này? Hơn nữa tớ nghe nói là những cuộc hẹn của Shinigami đều đặt ở nhà hàng Black Rose cả!" Sango nói lớn tiếng.

"Nhưng có liên quan gì tới chúng ta?"

"Thì...không có nhưng..."

"Nếu không có thì cậu đi làm việc đi! Ở đó mà mơ mộng" Kagome vừa nói vừa đẩy Sango vào phía sau bếp. "Nhớ nấu cho hấp dẫn vào đây!" Cô vọng vào trong rồi quay lưng hướng ra ngoài nhà hàng.

"Đúng là Kagome!" Sango thở dài nhận xét. Cô ấy là thế hoà đồng, vui vẻ và nhất là không quan tâm đến những gì 'nổi tiếng'. Nếu những cô gái thấy một anh chàng bánh trai, mơ mộng được một lần hẹn hò đi chơi với anh ta thì đối với Kagome anh ta cũng bao nhiêu người khác không gì đặc biệt. Sango vẫn còn nhớ quan niệm của Kagome

'Nhìn người là nhìn ở tấm lòng, ở tâm hồn. Những người bề ngoài đẹp đẽ mà bên trong khô cạn không cảm xúc thì có gì đáng cho ta để ý!'

Sango mỉm cười khi nghĩ về câu nói đó. Cô luôn yêu Kagome như thế. Một trái tim ấm nồng, nhân hậu nhưng cũng rất bướng bỉnh, rất dễ bị tổn thương. Mong rằng sẽ có ngày ước mơ của cô ấy thành hiện thực.

~~~~~

Chương 11: Lần Gặp Mặt Đầu Tiên. Kagome Bị Bắt Cóc

Seshoumaru-sama!" Jaken kêu lên, lấy tay chỉ về hướng Naraku đang đứng. Seshou nhìn theo tay Jaken, ngay lập tức bóng dáng tên Naraku xuất hiện rõ trước mắt anh với nụ cười ngạo nghễ trên môi. Hắn dường như cũng đã thấy anh.

"Xin chào Sesshoumaru!" Tiếng Naraku cất lên ngạo mạn.

Sesshoumaru không nói gì chỉ nhìn hắn chằm chằm, đầu chất đầy câu hỏi *Hắn có ý đồ gì đây? Tại sao lại hẹn mình?*

"Làm gì mà lạnh lùng thế" Naraku tỏ vẻ phớt lờ.

"Người tìm ta có việc gì?" Anh hỏi lạnh băng.

"Ta khoang bàn đã, vẫn chưa vào bàn mà" Naraku trả lời đầy ẩn ý *Rồi người sẽ biết thôi* Hắn cười thâm.

Đúng lúc đó, một cô tiếp viên có mái tóc đen dài bước đến. Cô hỏi lịch sự "Xin hỏi quý khách ngồi bao nhiêu người ạ?"

Thoáng đầu đó trên miệng Naraku xuất hiện một nụ cười đắc ý khi nghe được tiếng nói này. Hắn quay người lại, nhìn thẳng vào cô tiếp viên. "Tôi là Naraku Shinigami"

Kagome giật mình khi nghe người đàn ông này nói tên. *Hoá ra là ông ta!* Kagome nghĩ thầm, chợt cô nhận ra anh ta đang nhìn cô với cặp mắt khiến người cô toát mồ hôi, một ánh mắt đầy ẩn ý. Kagome chợt thấy sợ hãi vô cùng.

Cô hoảng hốt, quay trở lại hiện tại "Thì ra ngài là Naraku Shinigami! Xin mời ngài đi lối này" Cô bước sang một bên, rồi dẫn họ đến bàn ăn. Lúc này, Kagome mới phát hiện thì ra không phải chỉ mình Shinigami mà vẫn còn hai người khác. Khi họ ngồi xuống, cô mới nhìn thấy rõ gương mặt người ngồi đối diện. Anh ta có mái tóc bạc lại trông rất trẻ, hình như hơn cô khoảng 2-3 tuổi là cùng nhưng sao trông rất đỉnh đặc lại lạnh lùng nữa. Kagome 'toát mồ hôi' nhìn người còn lại. *Chắc là thân tín của người này* Kagome nghĩ thầm. Nếu Shinigami là một doanh nghiệp thì chắc người tóc bạc này cũng thế.

Cô loay hoay với những suy nghĩ đó mà không để ý rằng đang có ánh mắt nhìn cô chằm chằm. Cô giật mình khi thấy ánh mắt hổ phách ấy nhìn tại mình. Ánh mắt lạnh lùng nhất mà cô từng gặp.

Bối rối cô tìm cách lui đi "Xin cảm phiền quý khách đợi giây lát để chúng tôi mang thức ăn lên ạ!"

Nói rồi cô cúi đầu chào, lùi về phía sau. Cô đi một mạch không dám nhìn lại, người vẫn còn đang run lên. Đây là lần đầu cô tiếp chuyện với khách mà lại hoảng sợ đến thế. Nhưng..

Ánh mắt đó.....

Sao trông quen quá!

Hình như màu mắt ấy... cô đã từng gặp ở ai đó. Cả khuôn mặt ấy nữa...

Rất quen!

Seshoumaru đợi cho cô tiếp viên ấy đi khỏi liền quay sang Naraku

"Vào vấn đề chính đi! Người tìm ta có việc gì?" Seshoumaru hỏi thẳng thừng. Anh không muốn đôi co với tên này.

"Chậc! Sao lại lạnh lùng thế! Tôi chỉ muốn mời anh một bữa ăn để.. chúc mừng cho lễ đính hôn giữa anh và cô con gái của tập đoàn Higurashi ấy mà!"

"Người---" Jaken tính nói gì đó nhưng bị Seshoumaru chặn lại.

"Làm sao người biết?" Seshoumaru hỏi không chút phản ứng.

Naraku nở một nụ cười ngạo nghễ "Bất cứ một nhà doanh nghiệp nào cũng biết rằng anh sắp kết hôn với cô Kikyou Higurashi! Một chuyện vui như thế sao tôi lại không chúc mừng anh chứ!"

"Người----"

"Jaken!" Seshoumaru ngăn lại dấu anh cũng đang rất giận. Hắn đang xúc phạm anh, thật xác xược!

"Vậy là chỉ có thể thôi đúng không?" Anh hỏi, cổ kim con giận.

"Đứng! Tôi chỉ muốn chúc mừng anh!" Naraku nói 'vui vẻ'.

"Vậy thì tôi xin phép đi trước!" Sesshoumaru nói đoạn đứng dậy, đi hướng ra cửa.

"Này! Vẫn chưa ăn mà?"

Sesshoumaru chợt dừng bước, quay lại nhìn ánh vói con mắt sắc bén "Ta không có thời gian!" Rồi bước thẳng đến cánh cửa.

Sesshoumaru lướt đi nhanh như gió, anh đang rất tức giận trước lời mỉa mai của Naraku. Đây là lần đầu một người luôn giữ cảm xúc ở trạng thái cân bằng như anh lại để sự tức tối bộc lộ ra ngoài.

Naraku nhìn theo bóng Sesshou dần biến mất, miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý "Xem ra không chút ấn tượng lắm đối với anh ta! Nhưng hình như hướng ngược lại thì có..."

"Thưa quý khách thức ăn đây ạ!"

Naraku ngẩng lên "À! Tôi phải đi rồi, cậu đem xuống dùm! Hoá đơn tôi đã trả!"

"Hả?" Viên bồi bàn buột miệng thốt lên. Naraku nhìn anh ta chăm chú, chợt hấn nhú mày như nhớ ra điều gì đó. Hấn quay lại nhìn anh bồi "Cậu cứ đem xuống đi! Coi như bữa sáng hôm nay tôi đãi nhóm cậu!" Nói rồi hấn đứng dậy, bước về phía cánh cửa để lại anh bồi đằng sau đứng ngơ ngác không hiểu gì.

Ông khách này lạ thật! Miroku tỏ một bộ mặt 'không-hề-hiểu-chuyện-gì-đang-xảy-ra' "Đãi nhóm mình?? Sao ông ấy lại biết?" Miroku nhú mày. Chợt..

"Miroku!"

Anh quay lại thấy Kagome đang đứng khoanh tay đằng sau mình.

"Cậu lẻ mề quá đấy! Công việc chồng như núi mà ở đây mơ mộng sao? Sao lại thần thờ nhìn cô nào rồi hả?" Kagome nhìn vói cặp mắt dò hỏi "Muốn tôi nói cho Sango biết không?" Ánh mắt cô loé lên tia sáng không-mấy-tốt-lành cho lắm.

"Gi?Đâu...đâu có! Chỉ là tớ thấy lạ về ông khách lúc nãy thôi! Đừng nói cho Sango biết! Nếu không thì chết tớ" Miroku chấp hai tay nài nỉ. Anh biết rằng nếu Sango mà biết chuyện thì không bao lâu bao 'đen' sẽ ập lên đầu anh.

Kagome nhìn bộ mặt đáng thương của Miroku mà phì cười. Không thể ngờ được anh chàng này lại sợ Sango đến thế.

"Đùa chút thôi mà!" Kagome đánh vào vai Miroku. "Ý cậu là ngài Shinigami ấy hả? Ông ấy làm sao?"

"Không có gì nhưng ông ấy lại không ăn chỉ nói bữa sáng này đãi nhóm chúng ta rồi bỏ đi! Chúng ta đâu quen biết gì giới ngoại thương đó sao ông ta lại biết tôi có nhóm?"

"Cậu đa nghi quá rồi đấy!"

"Sao?"

"KHông phải tất cả nhân viên bồi ở nhà hàng này đều là nhóm làm việc của cậu sao? Theo tớ ý ông ấy là toàn thể nhân viên chúng ta đấy!" Kagome nháy mắt "Thực chất nhà hàng chúng ta có bao nhiêu nhân viên đâu! Bữa ăn xa xỉ của ông ta đủ no bụng sáng cho tụi mình rồi!"

"Nhưng.."

"Thôi! Đem thức ăn vào trong đi! Tớ đói rồi!" Nói rồi Kagome đẩy Miroku đi "Thừa dịp nhà hàng vắng khách ta hãy rửa các anh em chén sạch đi!" Kagome nhảy chân sáo, choàng vai Miroku.

"Cũng đúng, ít ra tớ phải no cái bao tử của mình trước khi chiều về đến nhà!"

"Sao thế?" Kagome ngạc nhiên.

"Vi hôm nay đến phiên cậu nấu cơm chiều!" Miroku than vãn.

"Này! Nói kiểu đó nữa là cho nhện luôn đó!" Kagome lườm anh nhưng rồi bật cười vì sự thật thì đúng là như thế. Trong nhóm người không bao giờ giỏi được nữ-công-gia-chánh chính là cô. Nhưng hôm nay đến phiên Sango trực nên bữa ăn chiều đành do cô 'giải quyết vậy', dù gì thì công việc của cô kết thúc sớm hơn bọn họ

~~~~~

Naraku bước chậm rãi xuống từng bậc thềm, hướng mắt về chiếc xe đen nhánh đậu bên kia đường. Hấn mỉm cười lạnh lẽo.

"Sao ông biết mà đứng chờ thế?" Naraku hỏi khi bước vào trong xe.

"Tôi thấy Sesshoumaru bước ra với bộ dạng hằm hực nên đoán biết ông chủ sẽ ra ngay." Hắc nói bình thản.

"Ông không sợ sẽ bị người khác phát hiện sao?"

"Ông chủ có bao giờ thấy tôi làm việc sơ hở không?" Onigumo quay đầu, hỏi gặng lại nhưng hắc chỉ nhận được một nụ cười bí hiểm của Naraku.

"Cho xe chạy đi!"

"Ông chủ... tại sao ông lại chọn quán ăn này?" Onigumo hỏi nhỏ.

"Ông không nhớ ai làm việc trong quán này sao?" Naraku hỏi mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

"à Ka..." Hắc dừng lại, nhủ mảy nghĩ ngợi "Nhưng ông chủ có nghĩ là với tính cách như hắc lại để tâm đến chuyện đó sao?"

"Ta muốn người để tâm là..." Naraku quay sang nhìn Onigumo "...đối phương của hắc kia"

Onigumo thoáng chút ngạc nhiên trước lời nói ấy nhưng rồi hắc lại bật cười, một nụ cười thoải thuê...

"Tôi hiểu mình cần làm gì!"

Nắng chiều thật khiến cho người ta thấy oi bức dù nó có dịu hơn ban trưa. Kagome bước đi uể oải trên vỉa hè hướng về cuối đường.

"Chết tiệt! Sao lại nóng thế này" Kagome nhăn nhó, lấy tay phẩy cho bớt nóng. Đành phải chịu thôi, giờ cô tan ca là 2 giờ chiều mà. Nhưng dù sao đối với cô trời hôm nay quả là một cực hình khi khắp người nhều đầy mồ hôi mà cô lại phải tay xách nách mang.

Kagome rẽ vào ngõ hẻm, con đường tắt để về nhà. Thường thì cô ít khi nào đi con hẻm này nhưng hôm nay lại ngoại lệ. Trời nắng như thế không ai điên lại đi nghênh ngang giữa đường, cô lại quên nón mới chết.

"Rẽ hẻm cho mát vậy!" Cô nói tự mình. Nhưng có ai biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra với cô. Bỗng cô vừa khuất vào hẻm thì lấp ló gần đó 2 bóng người mặc áo đen. Có vẻ như họ đang chờ đợi một điều gì đó....

"Mình sẽ nấu gì cho bữa ăn tối đây?" Kagome lẩm bẩm, không để ý đến xung quanh. "A! Hay là mình nấu món súp 'hỗn hợp' vậy! Món đó là dễ nhất!" Kagome chợt dừng khựng lại, mừng nói hí hửng.

Bất chợt, cô cảm cảm thấy ngạc thờ vô cùng.

"um...ummm" Cô cố gào thét nhưng không thể thốt lên. Cô quờ quạng cố bấu lấy vật gì đó nhưng sức mạnh đang bóp lấy sự sống của cô không cho phép cô làm thế. Cô lấy tay gào lấy cái bàn tay đang bịt họng cô nhưng vô ích, nó quá mạnh... Bất chợt, cô đuối sức dần, không còn cách chống cự, cô cảm giác như người mình không còn chút sức lực, hai mắt dần dần khép lại vô thức. "L.nu! Cứu...tôi!" Tiếng Kagome tắt lịm đi, cô ngã xuống.... Trước mặt cô còn đọng lại thấp thoáng bóng dáng của ba người... rất mờ nhạt....mờ nhạt.. cho đến khi bóng tối bao phủ.

End!

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hoảng Loạn Và Tìm Kiếm

"Chúng tôi về rồi đây!" Tiếng Miroku vọng vào ngôi nhà nhỏ bé của nhóm, anh bước vào với vẻ mặt mệt mỏi. Sango đã lôi Inu đi mua vài món đồ nên về muộn hơn.

Chỉ mong về nhà anh không bị lãnh đạn cơn giận của Kagome. Nhưng khi anh bước vào nhà. Cả không gian chìm trong im lặng... im lặng hoàn toàn.... nó gây cho người ta một cảm giác trống vắng dường như vừa đánh mất điều gì đó.

Miroku ngược nhìn, bất chợt mặt anh đầm mồ hôi. Anh đứng chết lặng đi.... Một phút... hai phút rồi 5 phút trôi qua.. không ai trả lời.... đã lâu lắm rồi anh chưa hề phải đón nhận lại thứ cảm giác này... một cảm giác mất đi một người nào đó quan trọng....

"Kagome?" Anh khẽ thốt lên, giọng yếu ớt. "Kagome?" Anh gọi một lần nữa. ...KHông trả lời...

Bất chợt, một cảm giác hải hùng dần bám vào người anh. Lạnh ngắt... không một tiếng động... Cô ấy đâu rồi?

Bình thường anh vừa bước vào, một là nhận một nụ cười tươi tắn từ Kagome, hai là sẽ lãnh trọn một cái rỏ vào mặt vì tội quên tắt bếp trước khi ra khỏi nhà. Nhưng hôm nay, Miroku không có được một lời đáp trả từ Kagome.

"Ka--gome?" Anh hỏi lại lần nữa, dáo dác nhìn xung quanh. Đã rất trễ rồi, cô ấy tuy có chút lè mề nhưng không bao giờ vắng nhà lâu đến thế. Chợt, anh nghe tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống. Miroku mừng rỡ, xoay người lại

"Kagome!"

....

"Ồ! Là tôi mà!"

Khuôn mặt Kikyo dần hiện rõ trong phòng tối, một nỗi thất vọng thấy rõ trên mặt Miroku.

"À, là cô à!" Anh trả lời nãy nê.

"Sao? Có chuyện gì thế?" Kikyo hỏi.

"KHông.. chỉ là, tôi tưởng nhầm là Kagome. Kagome vẫn chưa về à?"

"Chưa!" Kikyo khẽ lắc đầu.

Vừa lúc đó, cánh cửa mở bung ra

"RẦM!"

Kikyo giật bắn mình.

"INUYASHA! Cậu không thể nhẹ nhàng hơn với cánh cửa được sao?" Giọng Sango gắt lên.

"Cậu bảo sao tôi nhẹ nhàng với nó khi không còn TAY để mở?" Inu cãi lại, khệ nệ bưng giỏ đồ đặt một cách rất "nhẹ nhàng" lên bàn.

"TRời ạ! Cậu có biết đây là cái bàn thứ MẤY rồi không?" Sango hét lên giận dữ.

"Bình tĩnh nào, Sango!" Kikyo xoa dịu, *toát mồ hôi*

"Hử!" Inu lờm, ngồi nhồm trên ghế.

"Này, hau cậu có thấy Kagome đâu không?" Miroku hỏi lo lắng.

"Ừa, cậu ấy chưa về à?" Sango trở mặt ngạc nhiên nhưng cô chỉ nhận được cái lắc đầu của Miroku.

"Feh! Cậu ta chắc đi đâu đó chơi thôi!" Inuyasha nói thản nhiên.

"Cô ấy nhận nhiệm vụ nấu cơm tối, đi đâu được?" Miroku nói.

"Hơn nữa, nếu là thế thì theo tính Kagome, cô ấy nhất định sẽ gọi điện về. Nhà ta vẫn còn Kikyo trông nhà mà!" Sango quyết đoán, đồng tình với Miroku.

"Chắc cô ấy bận cái gì đó!" Inuyasha ngáp dài ngáp ngắn. Nhưng...

"Này.. sao tớ có một linh cảm không lành!" Miroku nói vô thức.

Ba người kia đứng lặng đi...

"Đúng thật là chưa bao giờ cô ấy về trễ đến thế, đã gần 3 tiếng đồng hồ..." Sango làm bầm...

Im lặng...

"Vớ vẩn!" Inuyasha phát biểu. "Mấy cậu đa nghi quá rồi đấy! Cô ấy đã bao nhiêu tuổi đầu rồi mà về trễ có 3 tiếng cũng cần lời xin phép sao? Hơn nữa cô ấy thù oán với ai đâu mà sợ?"

"Cậu nói cũng đúng nhưng..."

"Đã nói là không sao mà! Tội mình lạ gì tính Kagome? Dù có gì thì cô ấy vẫn có thể tự xoay xở được!" Inu khẳng định.

"Nhưng Inu à, đa nghi vẫn tốt hơn là nước đến chân rồi mới nhảy. Dù gì cô ấy vẫn là con gái" Miroku cãi lại.

Bất chợt bầu không khí trở nên căng thẳng, nặng nề. Hình như mọi điều đáng sợ nhất đang tập trung ở đây, sẵn sàng đè nén bất cứ ai bước vào.

"VẬY.. cô ấy đi đâu?" Sango hỏi rụt rè.

"Có trời mới biết! Giờ cậu nói đi đâu tìm, KHÔNG lẽ đi hết thành phố này sao?" Inu gắt lên, thật sự lòng anh cũng đang nóng như lửa đốt.

"Tôi nghĩ trước tiên hãy tìm đến những nơi Kagome hay lui tới. Nếu 2 tiếng sau vẫn không có động tĩnh gì thì ta hãy đi báo cảnh sát." Kikyo chợt lên tiếng, cô không thể ngồi yên được, họ đều là ân nhân của cô, sao cô có thể ngồi yên không làm gì?

Cả nhóm im lặng...

Inuyasha khoanh tay, đứng dựa lưng vào tường suy nghĩ. Cuối cùng anh buông ra một tiếng thở dài

"Thôi thì cứ làm như vậy đi! Ta chia nhau ra tìm kiếm! Kikyou, cô ở nhà đợi điện thoại của cô ấy nhé!"

Kikyou gật đầu. Ba người nhìn nhau rồi đi ra cửa, mỗi người một hướng...

~~~~~(Trước đó)~~~~~

Kagome chớp chớp mắt mở đôi mắt, người không còn chút sức lực.

"Umm, mình đang ở đâu đây?"

Kagome cố lục lọi trí nhớ: cô đang trên đường về nhà và... một nhóm người..... NHÓM NGƯỜI!!!

Kagome bật ngồi dậy, mở to mắt nhìn xung quanh : một căn phòng lớn....

Mặt Kagome trắng bệch. Đây là đâu?

KHÔNG phải là phòng cô, cũng không phải là nhà cô. Chuyện gì đã xảy ra? Cô đang ở đâu đây?

Hàng ngàn câu hỏi cứ dồn dập ập đến? Kagome hoảng loạn, đứng dậy.

"SANGO?? INUYASHA?? MIROKU?? Các cậu đâu rồi??" ...

KHÔNG tiếng đáp lại...

Kagome sợ hãi nhìn đảo lộn xung quanh. Cô siết chặt tay. *Không phải vậy chứ!* Kagome cắn môi nghĩ.

Kagome run lên, chân cũng không còn đứng vững được nữa. Cô ngồi phịch xuống, thở dốc. Cái quái gì đang xảy ra ở đây? Cô không hề gây thù oán với ai, tại sao chuyện này lại xảy ra??

Chợt, cánh cửa trước mặt Kagome hé mở. Cô mừng rỡ, chờ đợi những khuôn mặt thân thương của họ xuất hiện. HỌ sẽ đến và đưa cô đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra hết. Nhưng rồi..

"Cô tỉnh rồi à?" Một người đàn ông xuất hiện trước mặt cô.

"Tôi.. tôi đang ở đâu? Ông là ai?"

Ông ta nhìn Kagome lạnh lùng. Cái ánh nhìn như lưỡi dao cắm xuyên qua người.

"Cô không cần biết, à mà chỉ chút nữa thôi cô cũng sẽ biết!"

"Ông muốn gì?"

Ông ta thở dài, bước lại gần. Kagome nép người lại như một bản năng.

"Đừng lo! CHÚNG tôi chẳng làm gì cô cả!"

"Chẳng làm gì? Vậy ông bắt tôi đến đây làm gì?" Kagome gào lên, rồi tắt đi tiếng nói "Thà.. tôi..v..ề..nh..à!" Nước mắt bắt đầu chảy dài xuống má. Tại sao? Tại sao chuyện này lại đến với cô? Cô chỉ là một con bé mồ côi, chỉ là một con người bình thường. Tại sao những điều này lại đến với Cô? Inu... Sango...Miroku...cứu với...

Onigumo nhìn Kagome lạnh lùng. Hắn đợi cô khóc hết nước mắt. Hắn nhếch mép cười, cô càng khóc, hắn càng thỏa mãn, thỏa mãn cái hận âm thầm đã

đồn nén bao năm nay. Một lúc lâu, Kagome cũng nín mà hình như chính Kagome đã thôi không khóc nữa.

"Tôi cần cô giúp tôi một chuyện!"

"Chuyện gì?" Cô trả lời cộc lốc.

"Tiểu thư chúng tôi đã bỏ trốn, tôi nay là lễ đính hôn của cô ấy với con trai trưởng gia tộc Taiyoukai. Chúng tôi không thể hủy bỏ buổi lễ này, vì thế chúng tôi cần cô thay thế cho đến khi chúng tôi tìm ra tiểu thư! "

Kagome ngẩng nhìn tỏ vẻ nghi ngờ "Tại sao là tôi?"

"Vì chỉ duy nhất cô có thể làm! Cô rất giống tiểu thư, hơn nữa lại trạc tuổi cô ấy." Hắc trả lời.

"Tại sao tôi phải giúp ông? Loại người như ông mà cũng có tư cách nhờ người khác sao? Bắt cóc rồi lại nhờ người bị bắt! CHuyện nực cười nhất mà tôi từng thấy" Kagome trả lời búong bình.

Cái con bé này! Onigumo giận dữ, hắc không thể tin được nó dám trả lời như thế!

"KHông có cơ hội cho cô lên tiếng đâu!" Hắc nói như gầm lên.

"Ha! Tôi không làm thì ông làm được gì tôi? Giết tôi ư? Nực cười! Ông nghĩ ông có thể qua mặt pháp luật được sao?" KAgome hét lên, cô đứng bật dậy.

"HA!...Hahaaaa!" Onigumo bật cười cay độc. "Pháp luật?? Hahaaa!"

"Ông cười cái gì?"

"Cô đừng nói pháp luật với Onigumo này! Tôi có thể che mắt cả trời, đừng nói chi cái pháp luật vô dụng đó!" Hắc nhìn cô sắc bén.

Sắc mặt Kagome biến đổi. "NHưng..ông làm gì được tôi nào!"

"Làm gì cô ư? Tôi đâu dám!" Hắc mỉm cười nham hiểm, cúi người thấp xuống, mặt đối mặt với Kagome "Tôi chỉ thích thú với nhóm bạn của cô thôi!"

"ÔNG...."

Kagome nghe như có tiếng sấm bên tai. KHông! Tại sao mọi thứ lại như thế này.. Các bạn cô....

Kagome ngồi thừ đó như pho tượng gỗ, không còn để ý gì đến xung quanh. Nước mắt cô lại lăn dài trên má.

Tại sao nhưng chuyện này lại xảy ra cho cô? Cô đã làm gì sai? Tại sao lại hại các bạn cô.....

"....Nếu tôi đồng ý, ông sẽ tha cho họ chứ?" Tiếng Kagome bất chợt vang lên.

"ĐÚng vậy!"

Kagome bấu chặt tay....

"Tôi... đồng ý..."

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: tạm Biệt Mọi Người

MIROKU!" Tiếng Inu hét thất thanh, người anh đầm mồ hôi.

"Đã thấy cô ấy chưa?"

"Chưa!" Miroku trả lời tuyệt vọng, chống hai tay xuống đầu gối.

Hai người họ đã tìm kiếm gần một tiếng đồng hồ nhưng vẫn không tìm được dấu vết nào của Kagome. Họ bắt đầu mất hết hy vọng và những mối lo ngại ngày một lớn.

"Chết tiệt! Cô ấy trốn ở cái xó xỉnh nào vậy!" Inu nắm tay vào tường, hét lên bức tức.. lo sợ.

"INU! MIROKU!"

Hai người họ quay đầu lại, đưa mắt nhìn dáng Sango chạy đến. Cô thở dốc, những giọt mồ hôi không ngừng tuông rơi.

"Tôi không nghe được tin tức gì của cậu ấy ở các cửa hàng!"

"Cô ấy ở đâu đây?" Miroku tự hỏi, siết chặt tay lại.

Họ không thể nào mất cô ấy. Họ không thể.. Cô ấy là người thân của họ.

"Kagome..." Sango khụy xuống, ôm mặt khóc.

Họ đứng thờ ở đó, rất lâu... Gió bắt đầu nổi lên, những cơn gió lạnh lẽo như muốn thổi bay đi mọi thứ....

~~~~~Ở nhà~~~~~

Chỉ còn năm phút nữa, đồng hồ sẽ gõ đúng sáu giờ. Cô nhìn chăm chú vào nó, kim giây cứ chậm chạp lê từng bước một. Kikyou siết chặt chiếc váy trong vô thức. Xung quanh cô giờ chỉ còn là sự im lặng đến đáng sợ. Cô có thể nghe rõ từng chiếc lá dao động tron cơn gió dữ. Đã bao lâu trôi qua rồi? 3 tiếng hay một ngày? Sự chờ đợi mòn mỏi của cô có phải là vô ích không? K!Hông chút tin tức, không một cú điện thoại. *Cô ở đâu vậy, Kagome?*

Kikyou tự hỏi lòng

Chưa bao giờ cô lại thấy lo lắng đến thế! Một nỗi lo lắng như vừa mất đi một người quan trọng. Tuy chỉ là mới quen nhưng hình như sợi dây nối kết giữa cô và Kagome ngày một chặt hơn. Cô có thể tin tưởng rằng cô ấy là nơi cho cô trú ẩn lòng. Nhưng giờ đây.. cô ấy mất tích không một dấu vết...

Kikyou càng nghĩ càng siết chặt tay. Chợt, cô hé mở bàn tay nhỏ bé của mình.. một chiếc vòng....

"Tôi tặng cô nè!"

Một chiếc vòng được kết bằng những hạt thủy tinh lấp lánh đan xen màu sắc vào nhau đựng đưa trước mặt Kikyou.

"Đẹp quá! Nhưng sao cô lại tặng tôi!"

"Quả làm quen!" Kagome đáp lại với một nụ cười hồn nhiên.

"Kagome..." Kikyou thì thầm gọi tên. Đây là lần đầu tiên, cô được tặng cho một món quà. Dẫu nó không xa hoa như những đồ trang sức cô được tặng trong ngày sinh nhật nhưng sao cô lại thấy nó rất đẹp. Đẹp hơn tất cả những gì cô đã từng có.

Từ lúc được tặng, Kikyou mãi nâng niu, trân trọng nó và trân trọng cả nụ cười hồn nhiên kia nữa. Dường như cô yêu tất cả những thứ gì thuộc về Kagome. Đối với cô, từng cử chỉ, từng nụ cười ấy dường như cô đã thân thiết từ lâu lắm rồi. Rất ấm áp!

Vậy mà giờ đây, cô ấy đã mất tích....

Bất chợt, tiếng chuông cửa reo vang. Như một tia hy vọng, Kikyou lập tức chạy đến. Kagome.... Kikyou đứng khựng lại.....

"O..ni..gumo?" Kikyou đứng hóng, khuôn mặt cô tái đi khi gương mặt lạnh như tiền của hắn xuất hiện. Cô đứng sững đó, bất động.

"Chào tiểu thư!" Hắn nhếch mép cười.

"Ông... tại sao ông lại biết tôi ở đây?" Kikyou hoảng sợ tột độ. Chẳng lẽ, cha cô đã biết chuyện?? Vậy có nghĩa là cô phải trở về??

"Tiểu thư có vẻ sợ hãi khi gặp tôi thế?"

"Tôi..."

"Kikyou!"

Kikyou nghiêng đầu ngó ra sau Onigumo. "Inuyasha?"

"Cô có tin gì từ điện thoại không? Có..." Inu chợt khựng lại, nhìn kẻ bên Kikyou. Một người đàn ông tuổi độ tứ tuần, một cặp mắt trong như pha lê và lạnh lùng như băng tuyết.

"Inu, đợi với!" Tiếng Mioroku và Sango vọng từ phía sau.

"Cậu đi gì mà..." Sango ngừng câu nói khi thấy ba người lạ mặt bước vào nhà mình. Miroku há hốc mồm, quay sang Inu "Inu..?"

Inu cau mày, nhìn sang Kikyou nhưng anh chỉ nhận được một ánh nhìn rụt rè, sợ hãi.

"Mấy người là ai?" Inu cúi gắt.

"Các người không cần phải biết! À mà nếu muốn biết thì cứ hỏi tiểu thư của tôi ấy!"

"Tiểu thư? Mấy người điên à! Làm gì có cô nào..." Miroku mở to mắt khi chợt nhận ra điều gì đó. Ánh nhìn trốn tránh của Kikyou...

"Đúng thế sao Kikyou?" Sango không biết nói gì hơn.

"Tôi..." Kikyou cắn môi, cô thật sự không biết phải nói thế nào.

"CHuyện đó tính sao! Mục đích mấy người đến đây là gì? Tìm cô ấy về sao?" Inu hỏi không chút do dự.

"À, không! Cô ấy thích ở bao lâu thì tùy thích, ở luôn nơi này càng tốt!"

"Ông đang nói cái quái gì vậy?" Inu hét lên.

"Onigumo, tôi nghĩ ông sẽ bắt tôi về chứ?" Kikyou hỏi với ánh mắt 'không còn tin được' vào những gì mình nghe.

"À, mới đầu là thế nhưng chúng tôi đã tìm được người thay thế tiểu thư rồi! Cô không cần phải về nữa!"

"Thay thế? Ông nghĩ gia tộc Taiyoukai không biết mặt tôi sao? Trừ phi..." Bất chợt, nét mặt Kikyou thay đổi, dường như cô đang cảm thấy mặc cảm tội lỗi...

"CHuyện gì thế, Kikyou?" Sango chạy đến.

Kikyou ngã khụy xuống, nước mắt cô bắt đầu chảy thành dòng.

"Kagome... tôi đã hại cô rồi!" Kikyou gào trong nước mắt.

"Kikyou, cô nói gì thế?" Sango hỏi gặng lại.

"Tôi đến đây là theo yêu cầu của cô Kagome, cô ấy gửi bức thư này cho các vị!" Hắc nói rồi đưa cái phong bì cho Inuyasha.

Inu lập tức xé bao thư. Anh vội vàng đọc nó

Inu, Miroku, Sango thân mến!

Xin lỗi vì đã làm các cậu lo lắng. Tôi thật sự không có gì, tôi đã nhận lời giúp ngài Onigumo nên sẽ không ở nhà một thời gian. Các cậu đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ về. Đừng tìm kiếm tôi, tôi không sao đâu.

Kagome

Nét mặt Inu tối sầm lại, anh bầu chặt là thư.

"Inu, cô ấy nói gì vậy?" Miroku hỏi lo lắng.

"Láo toét! Giả dối! CÔ ẤY KHÔNG BAO GIỜ viết những dòng chữ này, trừ phi các người đã ép cô ấy! Các người muốn gì?" Inu gầm lên, xông đến túm lấy cổ áo Onigumo.

"INU!"

"Cô ấy ở đâu?"

Hắn nhìn ánh mắt tóe lửa của Inu, bình tĩnh trả lời "Chẳng phải cô ấy đã nói trong thư rồi sao?"

"DỐI TRÁ! Tính Kagome chúng tôi hiểu hơn ai hết, cô ấy sẽ không bao giờ viết những câu VÔ TRÁCH NHIỆM như thế!" Inu hét vào mặt hắc.

"Inu, bình tĩnh lại nào!" Miroku dùng hết sức kéo Inu ra.

"Buông tôi ra! Tôi phải cho hắn một trận!" Inu vùng vẫy.

Hắn nhìn cảnh tượng một cách thích thú rồi buộc miệng nói ra nhưng lời như tiếng sấm dội vào tai họ "Các người đừng xen vào chuyện này, nếu không, chuyện gì xảy ra cho cô ta tôi không thể nói trước được"

Cả nhóm sững người.

"Ông...ông vừa nói cái gì?" Inu hỏi lại, mặt tái đi.

"Tôi lặp lại lần chót, đừng bao giờ xen vào chuyện của tôi, bằng không tôi khó bảo toàn tính mạng cho cô ấy! Tôi chỉ thực hiện theo hợp đồng thôi. Các người tốt nhất nên im lặng nếu muốn cô ấy trở về!" Hsian nói rồi quay lưng bỏ đi cùng hai người còn lại, bỏ lại bốn người phía sau đang bàng hoàng vì tin báo.

Ngoài trời, mưa bắt đầu rơi.....

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Tri Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Là Cô Ấy-Kikyou

Mưa rả rít rơi. Những giọt nước bắn xuống đất như muốn phá hủy tất cả. Gió tạt vào cửa sổ như muốn cuốn phăng mọi thứ, cuốn đi cả thân hình mảnh mai của một con người bị trời buộc với số phận.

Kagome khẽ co người lại không chỉ vì lạnh mà còn vì sợ hãi. Cô không biết thật sự quyết định của mình là đúng hay sai nhưng chẳng còn con đường nào khác cả. TỪ chối đồng nghĩa cô mất đi họ. Cô làm sao có thể chịu được cảnh đó.. Cảnh từng người từng người ngã xuống vì một tiếng 'không' của cô.

Kagome chợt run lên. Cánh cửa sổ mở toang bất thành linh vì cơn gió mạnh. Từng đợt hơi lạnh thổi vào trong phòng như muốn đóng băng tất cả. Nhưng giờ đây Kagome không còn quan tâm đến điều đó nữa, cái lạnh thể xác sao có thể so được với tâm hồn đang vỡ nát của cô.

Kagome chậm chạp ngồi dậy, bước đến cửa sổ. Co nhìn ra ngoài. Đèn đã sáng, nghĩa là đêm tối đã đến. Đêm tối.. nhưng liệu nó có tối bằng con đường cô đang đi hay không? Một ngã đường không hề có chút ánh sáng...

"Soạt!"

Tiếng cửa bất chợt mở ra. Kagome lập tức quay người trở lại.

'Onigumo'

Vẫn ánh mắt sắc lạnh đó, hắn bước lại gần. CHợt hắn nhìn ra sau cô.

"Tính bỏ trốn sao? Cô đừng vọng tưởng, ở đây là lầu 4 không có đường cho cô chạy đâu!"

Kagome quát nhìn "Việc gì tôi phải chạy trốn? Đây là mấy người cần tôi chứ không phải tôi cần mấy người!"

'Chết rồi' Kagome hốt hoảng. Đúng là cái tính ương bướng đã hại cô rồi. Tuy không nhìn thấy mặt Onigumo nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh nhìn giận dữ của hắn.

"Hừ! Cô giỏi lắm. Tới nước này mà còn nói được những lời đó. Xem ra tôi chọn đúng người!"

Kagome bực tức quay mặt đi

"Tôi.. phải làm gì?"

"Sao?" Onigumo hỏi ngạc nhiên.

"CHẳng phải là ông bảo tôi đóng giả làm tiểu thư nhà ông sao? Nhưng.. tôi phải làm gì?" kagome ngập ngừng. Tuy cô không muốn mang danh là lừa gạt nhưng đã trót bước vào con đường này thì đành bước tiếp.

"Tôi không biết được tính cách của cô ấy, làm sao tôi có thể diễn theo được. Ông không sợ gia đình cô ấy sẽ phát hiện sao?"

"Việc ấy cô không cần phải lo! Cha Kikyou đã biết!" Onigumo có chút nhún mày.

"Sao?" Kagome quay phắt lại rất đột ngột ngạc nhiên.

"Ông ấy biết mà không chút phản ứng sao?"

"Ông chủ đã đồng ý về việc này!"

"CÁI GÌ??" Kagome hét lên "Tôi không thể tin được, con gái ông ta trốn đi mà ông ấy lại không chút lo lắng! CHuyện nực cười!" Kagome không còn tin vào những gì mình đã nghe.

"CHuyện đó không liên quan gì đến cô! Cô chỉ cần biết hoàn thành tốt vai diễn của mình là được!" Onigumo nói rồi quay người bước đi.

"Chuẩn bị đi, tôi sẽ đưa cô đi gặp người vú của tiểu thư!"

"Hừ!" Kagome cau mày, khoanh tay trước ngực. Cái quái gì đây! Cha không hề quan tâm đến con gái mình như thế nào. Cô không thể tin được lại có một gia đình như thế! Cô ngược nhìn con mưa lẫn những ánh đèn lập lòe. 'Miroku, Sango, Inu.. Các giờ thế nào rồi'

~~~~~

Lặng lẽ đi giữa hành lang, nét mặt Onigumo không giấu nổi sự đắc thắng.

~Flash Back~~~~~

"Thưa ông chủ, tôi bất lực không thể tìm được tiểu thư!"

"CÁI GÌ!" Ông ta hét lên.

"Vâng, tôi không thể tìm được tung tích của cô ấy! Nhưng.. tôi vừa tìm được một người.."

"Hừ! NGười đứng ở đó mà tìm cách chối tội, người mà người tìm được giúp được gì cho ta."

"Được chứ thưa ông chủ. Rất được là đằng khác!"

"Ý người là sao?" Ông ta hỏi nghi ngờ.

Onigumo hé nụ cười nửa miệng. "Cô ta rất giống tiểu thư nên cso thể..."

"KHÔNG ĐƯỢC! Nếu việc này bại lộ không chỉ mối liên kết giữa tập đoàn ta và Taiyoukai bị phá vỡ mà ngay cả danh tiếng của công ty Higurashi cũng bị phá hủy."

"Nhưng thưa ông chủ hiện giờ ta không còn cách nào khác. Hơn nữa nếu có tìm được tiểu thư về đi chăng thì ông chủ có chắc rằng trong ngày cưới tiểu thư sẽ ngoan ngoãn vâng lời?"

"....."

"Cô ta đã đồng ý về việc này nên ông chủ cứ yên tâm"

"... Thôi được, việc này ta giao cho người. Đừng để bữa đính hôn tối nay xảy ra chuyện"

"Vâng"

~End Flash Back~~~~~

'Ông chủ nói đúng, với một kẻ tham vọng như cha Kikyou thì chỉ cần có lợi ông ta cũng có thể bỏ mặc đứa con gái mình.... À mà không phải nói là bỏ mặc đứa con gái hiện thời mới đúng'

Hắn dừng chân, nhìn những giọt mưa đọng trên nhánh cây. Mười tám năm.. đã mười tám năm trôi qua sau cái ngày khủng khiếp ấy. Ngày mà hắn không thể quên được. Ngày đã gieo lầy trong Onigumo một mối hận sâu không đáy. Onigumo nắm chặt tay, mắt tóe lên ánh nhìn sắc như dao.

'Nhất định ta sẽ trả được hận'

Con mưa vẫn tiếp tục rơi. Sấm vang trời..

~~~~~

Kagome vẫn tiếp tục đứng đó chìm trong suy nghĩ..

"Xem ra phải giờ món nghề lâu nay của mình ra rồi!" Kagome mỉm cười chua chát. Đóng kịch là sở trường của cô nhưng đóng thật ngoài đời thế này thì chưa bao giờ.

"À, cô tiểu thư đó tên gì nhỉ.. Hình như là... Ki--" Bất chợt nét mặt Kagome biến đổi.

"Ki-kikyou???" Kagome sốc thực sự. Phải chăng đó là sự thật...

"Không đâu!" Kagome cười, lắc đầu. Không lý nào lại là cô ấy, chẳng thể nào lại trùng hợp vậy. "Nhưng..."

'giao tiếp của cô ấy tôi không nghĩ cô ta là người bình thường đâu'

Kagome nhớ lại những gì Miroku đã nói.

'Bởi vì cô rất giống tiểu thư'

Kagome há hốc mồm khi nhớ lại câu nói đó. Không.. không lý nào...

"Chắc chắn là không phải!" Kagome tự khẳng định. Tuy là Kikyou và cô rất giống nhau nhưng... có lẽ chỉ là trùng tên thôi và.. có thể cô tiểu thư không giống cô lắm.. Có lẽ... có lẽ..

"Soạt"

Cánh cửa lại mở. Onigumo xuất hiện.

"Ta đi thôi!"

Kagome siết chặt tay. Có lẽ hỏi ông ta là rõ nhất ...

Hành lang vắng lặng đến nỗi nghe rõ từng bước chân. Kagome bước đi lặng lẽ, cúi đầu xuống. Cuối cùng cô thu hết can đảm mở lời.

"Ano..Có phải tiểu thư Kikyou giống tôi lắm hả?"

Onigumo quay nhìn cô, rồi lại tiếp tục bước đi " Phải, rất giống."

Kagome lặng người đi. Từng câu từng chữ của ông ta càng làm mối nghi ngờ của cô tăng lên...

Họ dừng chân trước một cánh cửa màu nâu gỗ. Onigumo đẩy cửa bước vào. Kagome nhìn quanh tất cả đều rất gọn gàng sạch sẽ. Rồi đập vào mắt cô.. một bà lão đang cầm một bức hình trên tay. Trông nét mặt bà ấy thật phúc hậu. Bà lão quay người lại..

"Onigumo? Ông làm gì ở đây? Còn người kia..."

"XOẢNG" Bức hình rớt xuống khiến Kagome giật bản mình.

"Ki---kikyou???"

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kikyou: Nước Mắt Và Máu

Chết tiệt!" Inuyasha rủa thầm, dầm tay vào tường. Anh không thể kìm được cơn giận của chính mình. Tại sao những chuyện này lại xảy ra liên tục như thế??

"Bây giờ tính sao đây?" Miroku liếc lại bức thư lần nữa. Thật không thể ngờ nhóm anh lại gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy.

Kikyou vẫn ngồi thừ đó. Dường như đối với cô giờ đây sự im lặng là biện pháp tốt nhất. Cô có thể nói gì được? Thanh minh rằng cô không hề biết chuyện này? Hay khóc lóc tự nhận đó là lỗi của cô?

Không! Cô không phải là loại người đó. Hành động ấy như đang cố trốn tránh trách nhiệm. Đó là điều cô không được học từ Kaede-baba.

Nhưng giờ đây còn làm được gì nữa? Tất cả là do cô gây ra. Nếu cô không bỏ trốn, cô sẽ không quen biết họ. Và khi không quen biết họ thì chuyện này lại càng không thể xảy ra. Kagome sẽ không bị lôi vào cuộc hôn nhân chính trị của gia tộc Higurashi.

Kikyou cúi thấp đầu. Một giọt nước mắt lăn dài xuống má.

Cả không gian chìm trong im lặng. Bao trùm lấy căn nhà là sự ngột ngạt.. nặng nề...

"Làm sao cứu Kagome đây?" Sango thở dài.

"Làm gì? Làm sao tớ biết được! Cậu đi mà hỏi cô tiểu thư HIGURASHI xem chúng ta nên LÀM GÌ!" Inu quát tháo, cổ tình nhấn mạnh cái họ của Kikyou.

"Bình tĩnh đi! Đây không phải là lúc đổ hết trách nhiệm lên đầu cô ấy!" Sango can ngăn.

"Feh!" Inu hăm hăm bước lên cầu thang

"Inu! Không còn cánh cửa dư nào cho phòng cậu đâu!" Sango hét vọng lên.

"FEHH!!"

Inu hét lớn hơn. Điều đó càng làm cho tâm trạng họ nặng trĩu. Đây là lần đầu trong đời, họ gặp phải chuyện như thế này!

Kikyou bấu chặt tay. Không thể tiếp tục như thế này.. Cô phải có trách nhiệm với họ. Cô... phải.. cô phải đi... Kikyou dùng hết sức lực và can đảm của mình vùng đứng lên. Mắt đảo ra cánh cửa.

CHậm chạp...

Kikyou nhấc chân lên

.... hướng ra cửa

"Cô đi đâu vậy?"

"Tôi... ra ngoài một lát"

Miroku thở dài nhìn theo bóng Kikyou mờ dần trong đêm tối. *THôi! Để cô ta tự giải quyết lấy! Hy vọng là có kết quả*

~~~~~  
Không gian thật tĩnh lặng. Tĩnh lặng đến đáng sợ cho một con người nhỏ bé như cô. Quanh cô chỉ còn là màn đen cùng tiếng gió rít mang tai. THình thoảng lại được nghe vài tiếng vỗ cánh của những con chim đã mỏi mệt sau một ngày kiếm ăn trở về tổ. Kikyou khẽ rung người.

Lạnh quá! Ước gì giờ này cô đang ở trong phòng của Kaede-baba, nhận lấy cái hơi ấm từ người vú tóa ra. Nó không nồng cháy như hơi ấm của mẹ nhưng cũng thật dịu dàng và thoải mái.

Kikyou chợt bật cười! Cô cười với tự mình, cười cho cái suy nghĩ non dại của cô. Hay thật! Mới vừa hùng hồn đòi sống đòi chết để được tự do, nay cô lại nhớ lấy cái lồng son ấy. Phải chăng cuối cùng cô vẫn không thể thoát khỏi được cái lồng đó?

Vì nó hay vì chính bản thân cô?

Do chẳng chính cô không muốn rời nó?

Có lẽ...cô nhớ vì giờ đây cô thật cô độc. Không ai nâng đỡ nếu có lỡ vấp ngã, bước ra dòng đời này cô mới thấy thật sự sợ hãi. Kinh hoàng!

"Onigumo..." Kikyou thì thầm. THật ra hẳn muốn gì đây? Không cho cô trở về....

Nếu cô là hẳn chắc chắn sẽ dùng Kagome để uy hiếp cô trở về, vậy mà Onigumo lại làm ngược lại. Chắc hẳn hẳn có ý đồ gì đó! Suốt mười mấy năm qua, cô không hề tin tưởng hẳn! Không hề. Và cô cũng cảm nhận trong ánh mắt của hẳn chứa đầy dục vọng. Những vị kỷ của bản thân...

Nhưng không giống như tham vọng của một người đàn ông bình thường.. càng không giống như cha cô, dục vọng của hẳn mang nỗi uất hận, căm thù. Dường như cô cảm nhận được hẳn làm tất cả chỉ để trả thù vì một lý do nào đó!

Cô cũng không tin rằng Onigumo thật sự trung thành như mọi người vẫn thấy. Nhưng cô không có bằng chứng càng không muốn nhúng tay vào. Cô không muốn bị lôi vào cái vòng lẩn quẩn của chính trị, giao dịch. Cô chỉ muốn thoát khỏi nơi cô đang sống.

Kikyou bấu chặt môi. \*Nếu Onigumo không để cho ta về thì.. ta sẽ đi gặp riêng cha\* Kikyou ngẩng cao đầu quyết định bước nhanh. Cô phải làm thật nhanh trước khi mọi việc quá trễ. Cô phải cứu Kagome...

Cô dùng bước.....

...

....

"Các người là..." Kikyou mấp máy khi bóng hai người dần xuất hiện trước mặt cô. Kikyou có một linh cảm không tốt... Cô quay đầu lại...

"Huh!!" Cô hốt hoảng khi bóng đen lại tiếp tục kéo dài trên con đường sau lưng cô.

Cô bị bao vây...

"Mấy người muốn gì?"

"Xin lỗi.. chúng tôi chỉ làm theo lệnh..." Một tên trong đám vừa dứt lời, tức thì hai tên kia trói tay Kikyou lại, chuốc thuốc mê..

Sự việc xảy ra chớp nhoáng, Kikyou không biết gì. Cô chỉ nhận thức rằng mình đang dần dần lịm đi...

\*Không\*

Không thể..

Cô phải đi cứu Kagome..

Cô phải đi gặp cha...

KHÔNG

Bóng tối bao phủ...

"Cha!"

"Tại sao... cha không thể là cha"

Trong đêm tối, một bóng dáng nhỏ bé chạy đến người đàn ông, quần áo lấm lem bùn đất. Chân tay trầy xước nhưng trên môi cô bé lại nở một nụ cười.

"Cha!"

Nhưng rồi nụ cười ấy vụt tắt đi..

"Ta nói bao nhiêu lần con mới chịu hiểu. Tiểu thư Higurashi không bao giờ lại để quần áo lấm lem như thế này! Lại còn đánh nhau nữa sao? Con ra thể thống gì nữa!"

"Cái gì đây?" Người đàn ông cầm lấy vòng hoa trên tay cô bé "Đánh nhau chỉ vì cái vòng vô dụng này sao? Thật chẳng ra làm sao"

Cái vòng hoa chậm chạp rơi xuống... Từng cánh... từng cánh rụng rời ra, khẽ động trên mặt nước. Tóc.... tung tóe... những giọt nước bắn lên.... vỡ nát.. những cánh hoa... bước chân nặng nề đi qua....

Tóc...

Một giọt nước nhỏ xuống.... từ khuôn mặt cô bé.....

Cha.... tại sao..... cha không là cha?

Tóc.. tóc....

Kikyou chớp mắt.... Mơ sao? Tại sao cô lại nhớ những điều đó vào lúc này? Những hồi ức đau khổ.... Kikyou lắc đầu, ném đi những suy nghĩ đó rồi...cô hoảng hốt như nhớ ra điều gì đó. Cô choàng tỉnh, nhìn xung quanh..... tối om... mùi mốc của gỗ mục.....

Đây là đâu??

Kikyou nhủ thầm... "Một căn nhà kho bỏ phế???" Cô tự hỏi mình...

Tiếng mở cửa.. Kikyou quay phắt người lại.

Bốn tên đó...

"Con bé tỉnh rồi kìa!" Một tên nói.

"Nah! Tại sao lại bắt chúng ta làm cái việc này chứ! Tôi không muốn đụng đến con bé chút nào"

"Thôi đi, đây là lệnh.." Tên khác vừa nâng cái kính đen của mình cửa trả lời.



\*Lệnh??\*

Tay Kikyou run bần bật... Một linh cảm xấu đến với cô...

\*Họ muốn làm gì mình?\*

Kikyou lùi lại...

Phía đối diện.. tia sáng từ khe hở chiếu trực tiếp lên họ.....

Một họng súng.....

Mắt Kikyou mở to sợ hãi...

Cô nhìn quanh....không lối thoát...

"Xin lỗi cô bé! CHÚNG tôi chỉ làm theo lệnh!" Một tên nhếch mép cười..

PANGGG! PANG!!

....

"Uhhh!!!" Kikyou ôm vai... đau đớn....

....Máu....

vứt tóc ra....

Cô ngã xuống....bất động. Kikyou gần như rơi vào bất tỉnh.

..Mắt cô nhòe đi... không còn thấy rõ... rồi lại nghe...

Tiếng bước chân.....

Kikyou gắng gượng mở mắt... lại là chúng.....

...Lần này...là..

...một con dao....

Kikyou kinh hoàng. Cánh tay cầm con dao ấy giờ lên...

KHÔNG!

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Sự Thật

"K--kikyou?"

"Tôi..." Kagome ngỡ ngàng trước thái độ của bà lão này. Chẳng lẽ cô và cô tiểu thư ấy lại giống nhau đến thế? Cô ngẩng lên nhìn Onigumo.. vẫn khuôn mặt đó, ánh mắt đó, không chút biến chuyển khác lạ nào.

Chẳng lẽ ông ta đã lường trước rồi sao?

"Kaede-san, bà ra ngoài với tôi!" Hắc quay lưng bước ra cửa.

Kaede lẳng lẳng bước theo sau, trước khi khép cánh cửa lại vẫn không quên nhìn lại Kagome với một ánh mắt..... nghi ngờ.

Kagome có thể thấy rõ nỗi hoang mang sợ hãi trên mặt bà lão. Tại sao bà ta lại có thái độ đó? Thật ra cái gia đình này đã xảy ra chuyện gì? Càng ngày cô càng thấy mơ hồ về những gì mình đang làm. Dường như cô đã bước vào một thế giới đáng lẽ cô không nên đặt chân vào. Từ khi nào cô lại bị cuốn vào cái vòng xoáy đầy mưu mô toan tính này?? Số mệnh sao? Không! Cô không bao giờ tin vào nó.

'Kagome! Con hãy nhớ: số mệnh không do Chúa trời, điều đó do chính mỗi người chúng ta tạo nên'

Phải, cô đã tạo nên số mệnh này. Chính cô đã chọn con đường này, không thể trách ai.

Kagome mỉm cười chua xót, thần thờ nhìn khắp căn phòng. \*Thật đơn giản\* Kagome nhận xét, tiến chậm chạp vào sâu bên trong

[B]CRÁC!!

Cô đứng khựng lại. Hình như cô vừa đạp lên cái gì đó. Kagome cúi nhìn xuống.... một bức ảnh.

"Cái này hình như là do bà lão đánh rơi" Kagome nhặt lên, phúi đi lớp thủy tinh vỡ trên mặt. Kagome nhìn vào bức hình mà đang lẽ cô không nên nhìn.....

Ngay lập tức, nét mặt Kagome biến chuyển.....

~~~~~

"Onigumo, chuyện này là sao?" Kaede bước ra ngoài hành lang. Bà lập tức hỏi dồn dập.. cô bé đó.....

"Nhiệm vụ của bà bây giờ là hướng dẫn cô ta về các qui tắc, tập tục dòng họ Higurashi. Chuẩn bị chu đáo buổi lễ tối nay!"

"Ông đang nói cái gì vậy?" Kaede sững sờ, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Hắn ta có vẻ khó chịu khi phải giải thích cặn kẽ việc này.

"Cô Kikyou không đồng ý kết hôn, Kagome sẽ thay thế vị trí tiểu thư"

"SAO?!!"

Kaede bước ra trước mặt hắn "Ai cho phép ông hành động như thế! Nếu sự việc bại lộ thì sao? Taiyoukai là một tập đoàn lớn, ông có biết nếu họ biết chuyện, công ty chúng ta sẽ như thế nào không?"

"Bà cũng quan tâm đến cái dòng họ Higurashi này sao?"

Kaede giật mình trước câu nói của Onigumo. Hắn ta nói đúng, bà làm việc cho cái nhà này gần hơn nửa đời người nhưng nso có biến chuyển thế nào, bà không quan tâm. Điều duy nhất khiến bà ở lại chỉ là phu nhân và Kikyou... những người phụ nữ bị chôn vùi trong danh vọng đầy tự hào trải dài mấy đời của gia tộc. Họ là những con rối, người ta điều khiển thế nào thì làm thế ấy. Không hạnh phúc, không tự do và ngay cả một lòng tự trọng của đàn bà cũng không được phép có...

"....."

"Chẳng lẽ ông chủ cũng đồng ý?"

"Tất nhiên"

Hừ! Tất nhiên, đúng rồi tất nhiên thôi, miễn sao là có thể lợi dụng được Kaede tự cười lấy dùm họ.. chua chát quá!

"Nhưng cô gái đó.... đồng ý sao?"

"Việc đó không cần bà quan tâm!"

Kaede tuyệt vọng quay đầu bỏ đi

"Bà đi đâu?" Onigumo liếc nhìn theo.

"Chuẩn bị trang phục cho cô ấy"

Kaede trả lời, lẳng lẳng bước đi vào hành lang tối.... nơi không chút ánh sáng...

Onigumo nhìn theo... nhếch mép cười.....

Hắn rút chiếc điện thoại cầm tay ra...

Một cuộc gọi...

"Xong rồi à?"

"Vâng!"

"Con bé... sao rồi?"

"Đã bất tỉnh..."

"Tốt! Cứ làm theo những gì ta dặn"

"Hai!"

Onigumo buông cánh tay cầm điện thoại xuống, nhìn ra ngoài trời... nơi không chút ánh sáng..

"Ha..... hahaha! Cuối cùng ngày này đã đến.... Kikyou! Vẫn phải còn chịu khổ một thời gian đấy"

Tiếng sét vang trời... muốn đập tung tất cả.

"Gào thét đi... nhưng ông không làm gì được Onigumo này! Vì ông vẫn ở trên đó!!Kẻ trên cao không làm gì những người đang đứng đây... Phải... vì ông vẫn ở trên đó...."

Giọt mồ hôi nhỏ xuống, vỡ tung trên mảnh kính vỡ. Kagome nhìn thẳng vào bức hình... bất động.

Tại sao.... chẳng lẽ lại có sự trùng hợp này sao?.....Tại sao.....

Kagome bấu chặt khung hình, khụy xuống đất.

TẠI SAO??

Cô muốn hét lên từ đó.. thật to nhưng không thể. Cô không thể..Cổ họng cứ cứng lại như cái gì đó nghẹn bên trong..

Càng nhìn, nụ cười cô ta càng làm ngực cô quặn thắt lại..

Tại sao...Tại sao vậy Kikyou!!!!!!!! Tại sao cô lừa tôi?????????????

"Cô thấy rồi à?" Tiếng Onigumo chen vào.

Kagome ngẩng lên, mặt đầm mồ hôi. "Tại... sao?"

Onigumo đứng đó.... lặng im....

"TẠI SAO??" Kagome gào lên, nước mắt nhỏ dài.....

Tại sao ư?? Hỏi cha mẹ cô ấy!

~~~~~

Nhịp nhàng chiếc kim đồng hồ vẫn cứ chuyển động. Nhưng lòng người trong căn nhà này thì không theo quỹ đạo nào..

"Đã gần một giờ rồi..."

"Thì sao??" Miroku hỏi.

"Kikyou đã đi ra ngoài gần một giờ rồi!"

"Đừng lo! Cô ấy ra ngoài vì kagome đấy!" Miroku thở dài, ngồi xuống.

"HUh?? Lo cho kagome? Là sao?" Sango nhủ mảy.

"Rồi cậu sẽ biết...." Miroku ngân dài...

"SAO cậu cứ ấp úng thế?? Chuyện gì?"

"Cô ấy đi gặp cha!" Miroku khẳng định.

"Sao cậu biết?"

"Theo suy đoán của tôi, Onigumo là người lớn quyền nhất trong số họ, vậy người có thể thả Kagome ra chỉ có thể là người trên Onigumo"

"Liệu có được không?"

"Tớ tin là cô ấy có trách nhiệm... chỉ sợ...."

"Gi thế?" Sango hỏi

"Con ai trồng khoai đất này?" Miroku nói thản nhiên.

Từ trên lầu....

"SANGO!MIROKU!"

Tiếng anh chàng gào lớn, chạy ầm ầm xuống tầng trệt. Inu mang một nét mặt khá hỗn loạn : giận dữ, hồi hải, nghi ngờ....

Sango và Miroku chớp mắt... "Gi---thế?Inu?"

INu thờ dốt.. "Đuổi theo 2 tên mặt áo đen đó! Trên đường tớ giải thích sau!"

"Áo đen nào??" Miroku ngó ra cửa sổ... thấp thoáng trong lùm cây... 2 tên....

"ĐI!"

Cả ba đồng loạt kéo ra ngoài, chạy theo 2 cái bóng đó....

"Lúc tớ trên lầu, tớ nghe tiếng sột soạt ngoài vườn. Nhòm ra thì thấy 2 tên ấy đang đứng đó, nhìn lên trên phòng tớ.....Nếu tớ nhớ không lầm thì 2 tên đó đã gặp chúng ta lúc chiều..."

"Sao?" Sango cừa chạy theo vừa kêu lên.

"Chết tiệt.... Mất dấu rồi!" Inu dừng lại, ngó quanh. HỌ không biết rằng mình đã đi qua bao con đường, quẹo bao nhiêu ngã.. Họ không biết mình đang rơi vào bẫy... một cái bẫy rất ngọt ngào.....

"Kia kia!" Sango chỉ. Bóng dáng đó lại thấp thoáng đằng xa..

Miroku khựng lại.. nhú mầy *Lạ thật! Mình có cảm giác là chúng cố tình để nhóm thấy... Thật ra chúng muốn dẫn mình đi đâu???"

"Nhanh lên, Miroku!!"

"Ồ.."

Một lúc sau.....

"Lại mất dấu....." INu gào lên bực tức...

"TNu, nhìn kia..."

Ầm!

Tiếng sét chớp nhoáng làm hiện lên khu nhà kho đồ nát....

*Chúng dẫn ta đến đây làm gì???" Miroku càng lúc càng nghi ngờ..... CHĂNG LỄ??

"TNU! KHOANG ĐÃ!!!" Miroku ngăn lại.

"Gi?"

"Có thể là bẫy đấy! Cậu không nhìn ra là 2 tên đó cố tình dẫn chúng ta đến đây sao??" Miroku nói lớn...

"FEH! Biết thì đã sao? Không vào à?? Biết đâu trong đó có gì đó!" INu cãi cố, bước vào trong.

Bên ngoài trời đổ mây... lại sắp có mưa.....

Tối như mực.....

Tia sét đánh xuống... chói lòa cả không gian.... sáng bừng cả nhà kho.... Đập vào mắt họ... một thân người nhỏ bé nằm soài trên sàn, quanh là....

Máu.....

"KIKYOU!!!!!!!!!!!"

Tiếng sét vẫn vang lên điên cuồng như khóc than cho những kiếp người rồi đây phải lãnh lấy tội lỗi mà cha mẹ chúng gây ra.....

Mưa lại rơi thêm lần nữa... ào ạt... mưa như trút nước... nhưng những giọt mưa đỏ xuống thật thâm lặng.. ào ạt nhưng không mạnh mẽ.... Mưa không muốn cuốn đi những thân người nhỏ bé đó.. mưa đang cười.. cười cho họ.. cho những con người..

Khóc.... rồi cười

cho...

những con người.... nhu nhược.....

Con người luôn yếu đuối! Nhu nhược...Đúng không?

Phải chăng đó là vì sao trời luôn ở trên cao???.....

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Không Có Tự Do U'

"Kaede-san" Cô hầu gái cúi thấp đầu. Dù chỉ là một người giúp việc nhưng Kaede nhận được sự kính trọng của tất cả những người ở ngôi nhà này, kể cả cha Kikyou.

"Kaede-san, bộ dạ hội này..." Một người đàn ông trạc tuổi bà bước tới.

"À, của tiểu thư Kikyou đấy." Bà trả lời qua loa, cố gượng lấy một nụ cười.

"Cô ấy mặc vào chắc là đẹp lắm.. giống như phu nhân vậy"

"Katsuki..." Kaede nhìn tại người bạn thân của mình. Ông ta cũng như bà, một người giúp việc hơn 2 đời, một người đã quá quen thuộc với cái không khí khô khốc của căn nhà này. Ông cũng giống như bà thương Kikyou hết mực, trung thành với phu nhân và cũng yêu quý bà như Kaede nhưng lại ở một mức độ khác. Một mức độ mà đáng lẽ những người như họ không được phép chạm tới... mãi mãi không được phép.

"Katsuki"

"Huh?"

"Phu nhân đã qua đời rồi!" Kaede vừa nói vừa quay lưng bỏ đi, để lại người bạn đã bạc phơ đầu đứng lại phía sau.

"... qua đời. Phải, tôi biết chứ" Ông mỉm cười bước đi theo một hướng khác.

Kaede mệt mỏi bước vào phòng mình. Bà không muốn đối diện với cô gái đó.. người sẽ thay thế cho Kikyou. Những dạng người như cô ta bà đã gặp quá nhiều rồi- những con người chỉ vì đồng tiền mà bán luôn cả danh dự của bản thân.

Kaede hé mở cửa. Cô ấy đang ngồi ở đó...lặng im. Bất chợt bóng dáng của Kikyou lại hiện về, hòa vào cô gái này. Kaede choáng váng bước lùi lại...

Tại sao lại giống đến thế. Cả điệu bộ trầm ngâm ấy cũng giống nữa... Bà nhủ mảy, bước sâu vào trong.

".....cô-- Kagome?"

.....

....không tiếng trả lời.....

.."Cô Kagome?"

...."...Kikyou là người thế nào?"

"Huh?" Bà bất ngờ trước câu hỏi của cô ấy "Sao cô lại hỏi thế?"

Kagome cúi đầu xuống, mái tóc xõa xuống che đi khuôn mặt của cô "Tại sao cô ấy lại bỏ trốn?"

Lạ thật... sao cô gái này... Kaede nhận thấy sự khác lạ trong giọng nói của Kagome "Tiểu thư.... là một cô gái..."

"Cô gái thế nào?" Kagome gặng giọng

".. không có tự do"

Kagome mở tròn mắt trước câu trả lời đó. Cô vẫn cúi thấp đầu..

"Kikyou không có quyền quyết định bất cứ việc gì cho bản thân. Tất cả đều được sắp đặt theo một khuôn mẫu nhất định. Con bé không có bất cứ thứ gì... tất cả cũng chỉ là những vật xa xỉ giả tạo mà cái nhà này cho nó. Kikyou rất yếu mềm, con bé không dám kháng cự... nhưng đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nó dám cãi lại cha"

"Vì hạnh phúc của mình mà bất kể chuyện gì xảy ra cho người khác sao?"

Kaede nhú mày. Kagome vẫn ngồi đó, cúi gằm mặt đi như muốn che lấy khuôn mặt của mình. Bà luôn cảm nhận một sự quen thuộc từ cô gái này. Nhưng tại sao cô ta lại quan tâm đến Kikyou như thế? Chẳng phải cô ta vì tiền sao? Vậy thì tại sao...

Tóc..

Kaede ngạc nhiên... nước mắt đang đọng trên tay cô bé,, mỗi ngày một nhiều

"Kikyou là người như thế thật sao..."

Kaede trầm ngâm, nhìn Kagome "... còn một chuyện nữa.."

"....??"

"...Kikyou mong đợi một người bạn..."

Kagome ngẩng mặt lên sững sốt. Giờ đây cô không thể giấu đi được... không thể che đi hai hàng nước mắt

"...thật không?" Cô hỏi Kaede.

"ừ.." Kaede khẽ gật đầu một cách vô thức. Bà không hiểu tại sao bà lại nói thế.. dù điều đó là sự thật. Nhưng bấy giờ có lẽ bà đã hiểu một phần rằng: bà đã sai. Sai về cô bé này..có lẽ quanh quẩn trong căn nhà này gần hơn 50 năm đã khiến bà nhận định lệch lạc đi rất nhiều, rất nhiều.

Kagome ôm chầm lấy bà mà khóc. Cô đã thề sẽ không khóc nhưng cô lại khóc... và cô biết rằng cô sẽ khóc và mãi mãi khóc... Nước mắt con người mãi mãi không bao giờ cạn... không bao giờ....

Bên ngoài gió vẫn thổi, thổi vô tận. Những cơn gió cứ vút lên cao rồi hòa huyên vào không trung, tan biến dưới trời đêm...

Liệu việc làm của bà có đúng hay không? Chúa trời có đồng tình hay không khi bà đem hạnh phúc người khác đổi lấy hạnh phúc của người mình yêu thương?

Hay rằng bà sẽ không có câu trả lời vì .. trời vẫn ở trên cao???

*****

Note: Chap này hơi ngắn. Mong mọi người bỏ qua. " Cúi chào"

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khóa Huấn Luyện Siêu Tốc

"Bây giờ ta sẽ dạy con một số quy tắc đơn giản nhất để con ứng xử trong buổi lễ hôm nay" Kaede cầm cây quạt ra. "Đây.. con thử phẩy quạt ta xem"

Kagome đỡ lấy nó-một cây quạt rất đẹp, rất sang trọng quý phái nhưng đối với cô nó quá nặng nề. Kagome vô thức làm theo không hề để ý tới nét sừng sốt trên mặt Kaede.

"Chuyện gì thế ạ? Bộ cháu làm sai sao?" Kagome tò mò hỏi khi thấy Kaede cứ đứng thừ ra đó mà nhìn cô không nói tiếng nào.

"Cháu... học múa quạt sao?"

"Không ạ! Chỉ theo quán tính thôi!" Kagome cười, phẩy cây quạt thân nhiên. Rồi cô xoay, đảo cây quạt nhịp nhàng như điệu múa mà cô từng thấy trên truyền hình.

Kaede nhìn từng động tác một cách sững sờ. *Giống quá... còn hơn cả Kikyou...* Càng này bà lại càng thấy sự bí ẩn bao trùm lên cô bé này. Một người bình thường, một nhân viên nhà hàng như thế sẽ không thể có những cử chỉ như thế... rất trang trọng.. Rất có phong cách. Hầu hết những cô gái lớn lên trog môi trường như Kikyou đều luôn phải khoác lên người cái vẻ đoan chính, sang trọng hòa nhã, dù rằng không phải ai cũng được như thế. Nhưng ở Kagome lại toát lên cái khí thái ấy.... chính vì thế mà con bé lại càng giống..

"Nee, Kaede-san, tại sao cháu phải mặc Kimono?? Lại còn phải học cách cầm quạt nữa.Cháu định ninh là hôm nay là lễ đính hôn mà?"

"Lễ đính hôn mới mặc truyền thống chứ. Nhưng hôm nay đâu có làm lễ! Chỉ là ra mắt để hai bên quen biết thôi. Nhưng đối với cha Kikyou thì nó cũng đồng nghĩa với lễ đính hôn rồi. Vì thế ta phải chuẩn bị cho con thật chu đáo. Hôm nay con chỉ mặc dạ hội thôi. Khi nào đến lễ chính thức lúc đó sẽ mặc Kimono truyền thống"

"Vây học cầm quạt làm gì???" Kagome nhăn mặt, cô rất ghét rườm rà vậy mà..

"Phải học vì đó là phong cách của những tiểu thư dòng tộc Higurashi. Các tiểu thư trước cũng thế. Ngay cả mẹ của Kikyou cũng thế..."

"Bà ấy chắc là người phụ nữ tuyệt vời!" Kagome nhận định

"Phải.. phu nhân rất đẹp.. rất tuyệt vời.." *nhưng cũng rất bất hạnh* Kaede đượm buồn khi nghĩ về điều đó.

"Kaede-san.." Kagome buồn bã nhìn người phụ nữ quá tuổi này. Có lẽ bà ấy thương Kikyou lắm. Kagome mỉm cười "Kaede-san thay đồ dạ hội cho con nhé!"

"Gọi ta là Kaede được rồi!" Kaede mỉm cười trước vẻ hồn nhiên của Kagome. Mới lúc nãy còn khóc nức nở mà bây giờ thì lại.... Xem ra sức mạnh tinh thần của Kagome mạnh mẽ hơn nhiều vì nụ cười con bé rất chân thật dù là để giấu đi nỗi đau trong lòng. Còn Kikyou.... chỉ là chiếc mặt nạ mà thôi. OCn bé không bao giờ biết cười....

"Ta đi nào, Kaede-BABA!!"

"Cái con bé này!"

"Ra đây nào" Kaede kéo tay KAgome

"Con thấy gượng gượng làm sao ấy!"

"Gượng gì! Con đẹp lắm" Kaede ngắm Kagome từ trên xuống dưới. Thật đẹp! Bộ váy voan trắng này rất hợp với con bé. Chiếc váy dài qua đầu gối, điểm trên áo là những cánh hồng trắng mảnh mai.

KAgome thờ dài,*Đẹp thì sao! Vẫn chỉ là ở dưới hình ảnh của Kikyou* cô mở cửa sổ nhìn ra ngoài. *Miroku, Sango, Inuyasha.. và Kikyou...* Kagome lo lắng cho họ, đặc biệt là Kikyou ..

"Không phải tôi không muốn tìm tiểu thư về nhưng cô ấy đã bị thương nặng, không thể đến dự buổi lễ được. Cô chịu khó vậy!"

Bị thương nặng là như thế nào? Thật sự Onigumo muốn gì? Sau đó mình đã hỏi nhưng hẳn không cho biết thật sự Kikyou đã xảy ra chuyện gì Kagome ngược nhìn trời... không sao... không trăng... gió thì thổi không ngừng. Chợt cô chuyển hướng sang phía Tây một chút... một vệt sáng. không là vầng trăng khuyết. Kagome chợt chú ý đến nó. Một vầng trăng khuyết.. khuyết rất nhiều, gần như màn đêm muốn nuốt luôn lấy phần nhỏ bé còn lại nhưng cái ánh sáng nhỏ bé ấy đang cố thoát khỏi chốn đó, đẩy đi cái bóng đêm lạnh lẽo kia. Xung quanh không chút ánh sao, không chút gì có thể giúp nó... Nó đang sáng một mình giữa đêm đen... một ánh sáng yếu ớt...

Kagome cười mỉm rồi hát:

kawaita kaze ga fuku

machi wa kogoete-iru

ikutsu no kisetsu ga sotto oto mo naku

sugisatta no darou

yukikau hito wa mina

omoi nimotsu seotte

tooku ni yureru kagerou no naka ni

ashita wo mitsukeru

kono te wo koboreochiru

sunā no you na kanjou

ano toki mune ni sasatta

kotoba ga fui ni uzuku kedo

hatenai yoru wo kazoe nagara

jibun no kakera sagashite-ita

ushināu hodo ni kono omoi ga

tashika ni natte'ku

ima nara kitto aruite yukeru doko made mo

A dry breeze is blowing

The city is getting cold

I wonder how many seasons have passed

without even a sound?

All of the people coming and going

bear heavy burdens,

searching for tomorrow

within the heat haze wavering in the distance.

Feelings like sand

falling through my hands...

Back then, the words that pierced my heart

suddenly started to throb with pain, but...

I've searched for pieces of myself,

counting the endless nights all the while.

These feelings are becoming so certain

I almost lose myself.

Right now, without fail, I will walk forward, however far.

Kaede nhìn chăm chú tại cô. Tiếng hát trong trẻo vang xa, cơn gió dịu dàng làm rối tóc cô để nó thướt tha bay trong gió.

Bất chợt bà cảm thấy sợ hãi, sợ hãi khi phải gặp lại hình ảnh này....

'Phu nhân'

"Thưa ông chủ, tiểu thư đã chuẩn bị xong" Kaede nói từ tốn.

Ông ta gật đầu rồi ngẩng lên nhìn theo tiếng bước chân cầu thang. Kagome xuất hiện. Cô e dè thật sự, chưa bao giờ cô lại đi dự tiệc trong cái hoàn cảnh khốn đốn thế này. Cô nhìn tại người đàn ông đã ngoài 40. Trông ông ta thật lịch lãm, nghiêm nghị và ánh mắt ấy... lạnh lùng y như Onigumo. Không chỉ thế cô còn cảm nhận ở ông một sự độc đoán, thủ đoạn.... Kagome bất chợt run khắp người, cô không dám bước tới. Phải... cô sợ.. sợ rằng mình đã đi quá xa. Chuyện gì rồi sẽ xảy ra?? Hình như lúc đầu cô không hề nghĩ tới nó. Chợt, cô nhận ra có một bàn tay ai đó đang nắm lấy cô. Cô quay người sang.. là Kaede. Kaede siết chặt tay cô thể như 'Hãy cô vượt qua'.

Cô mỉm cười. Cô phải vượt qua. Cô phải bước tới, không còn con đường nào cho cô bỏ chạy và cũng không có cản vật nào khiến cô dừng chân.

Kagome nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Cô vững vàng bước xuống, tiến thẳng tới người đàn ông tham vọng đó không chút sợ hãi.

"Ta đi thôi!"

Chiếc xe dừng trước sảnh một nhà hàng kiểu pháp 5 sao. Kagome há hốc mồm. Nó lớn và sang trọng gấp trăm lần cái nhà hàng nhỏ bé cô đang làm. Thế giới của Kikyou và cô đứng là khác nhau quá xa... Vậy sao lại không có một bức tường vô hình ngăn cô và Kikyou lại?? Vì sao lại không có...

Kagome cố gắng giữ vẻ mặt đoan chính giống hệt như cô đã được HUẤN LUYỆN. Cô theo cha Kikyou bước vào nhà hàng. Nó thật lộng lẫy, chói sáng với những chùm đèn pha lê khắp nơi. Không khí cũng trang trọng nữa. Nhân viên cũng không nói tiếng nào, không tiếng cười nào... lạnh nhạt quá! Một nhà hàng cho những nhà doanh nghiệp đây sao? Thật chán ngắt!

Kagome tự nghĩ thầm trong bụng cô thể rằng sẽ chẳng bao giờ đến những nơi này làm việc.

Cuối cùng họ dừng chân trước một căn phòng. Cánh cửa từ từ bật mở. Lồng ngực Kagome đang muốn vỡ tung ra. Cô nhìn vào trong và bất gặp....

... ánh mắt ấy.

... CÔ sùng sốt...

... ánh mắt vàng..... ánh trắng tuyết vàng

END

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Gặp Mặt Lần Hai. Nhưng Với Tư Cách Là Hôn Thê

Tiếng còi cứu thương kêu inh ỏi. Một nhóm người chạy hối hả theo cán cứu thương. Từng bước đối với họ là cuộc chạy đua với thời gian. Cô ấy đã mất máu quá nhiều!

"Kikyo! Cô không được chết!"

Chiếc rèm kéo qua mặt họ, che đi người con gái đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

"Xin quý vị tránh sang một bên để bác sĩ làm việc!" Cô y tá vừa chạy vào trong vừa yêu cầu.

Cả nhóm Inu đứng sững lặng im. Không ai còn nói thêm được lời nào! Mọi nghi ngờ, lo lắng cho Kagome giờ đã không còn quan trọng nữa! Bây giờ họ chỉ còn có thể nghĩ đến việc liệu Kikyo có vượt qua khỏi đêm nay không ...

Không gian âm u bao trùm tất cả. Tất cả đều im lặng...im lặng cùng bóng tối đang bắt đầu nuốt lấy họ. Sự ồn ào xung quanh đã không còn hiện hữu trong họ. Đối với nhóm, giờ đây tất cả đều tĩnh mịch đến đáng sợ. Họ đứng đó trông vào từng giây của đồng hồ.

Ngoài trời sét vẫn cứ đánh... mỗi ngày một lớn hơn...lớn hơn...

Sét đang trừng phạt ai?

"Chào ngài Taiyoukai!"

"Chào ngài Higurashi!"

Hai người đàn ông quyền lực của 2 tập đoàn bắt tay nhau. Cuối cùng thì cuộc gặp gỡ cũng bắt đầu.

"Đây là con trai tôi : Sesshoumaru!"

Kagome nhìn tại anh. Cô thờ người ra, cố suy nghĩ về khuôn mặt quen thuộc này. 'Lạ thật! Hình như mình đã gặp anh ta ở đâu đấy!'

"Còn đây là con gái tôi: Kikyo!" Ông Higurashi quay sang Kagome. Cô không chút phản ứng nào.

"Kikyo!" Ông gọi khẽ

Kagome giật bản mình "Ồ.. ah.. chào ngài Taiyoukai!" Kagome cúi đầu lễ phép.

Ông Taiyoukai bật cười "Không cần khách sáo thế! Ta đã bế con từ hồi còn trong nôi, con không cần phải hình thức thế đâu"

"Không được! Phải có nghi lễ chứ!"

"Anh khiêm nhường quá đấy!" Nói rồi hai ông cùng bật cười.

Kagome cảm thấy thật khó chịu với cái giọng cười nhát gừng đó, những lời nói giả tạo. Đúng là doanh nghiệp! Không biết đằng sau cái bắt tay ấy hai người này đang toan tính gì. Kagome nhướn mày định thờ dài nhưng cô chợt nghĩ đến thân phận của mình hiện tại nên thôi. Dù sao cô cũng không muốn quan tâm đến mấy chuyện này.

Nhưng nói thế nào thì cô vẫn cảm thấy ngọt ngào.... Đó là do không khí của căn phòng hay.. là do ánh mắt của người con trai đứng trước mặt cô? Nó cứ nhắm vào cô như muốn thọc sâu vào lục lọi từng suy nghĩ.

Anh ta hình như chỉ lớn hơn cô có vài tuổi. Kagome quan sát anh. Mái tóc bạc cùng đôi mắt vàng. Anh ta quả thật rất điển trai, có thể nói là người con trai đẹp nhất mà cô từng gặp nhưng.. lạnh lùng quá!

Kagome không cảm nhận được gì đằng sau khuôn mặt đó! Trong đầu cô vẫn còn lờn vờn ý nghĩ đã gặp anh ta ở đâu đó. Mà sao cô lại chú tâm đến việc này?? Anh ta quen hay không quen thì có giúp ích gì cho cô? Nhưng sao cái ý nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu Kagome.

Kagome thờ dài. Một quá! Cô không suy nghĩ nữa! Những chuyện lúc này đã đủ làm cô chóng cả mặt, cô không muốn quan tâm đến những con người toan tính này nữa.

"Xin mời !" Vị bồi bàn mang một chén soup đến. Là soup măng tây kiểu Pháp. Kagome nhìn chằm chằm tại nó. Chả có gì đặc biệt.. mùi vị của nó thua xa thức ăn do Sango nấu. Hơn nữa cô chẳng còn tâm trí để thưởng thức. Giờ đây, cô như ngồi trên lửa. Trong thâm tâm luôn có một cái gì đó chực đợi để bùng thoát ra.

'Đã leo lên lưng cọp thì khó mà xuống được!' Kagome tự nói với mình. Cô còn lựa chọn nào khác sao? Không! Chẳng có gì! Cô giờ như một con rối làm theo sợi dây điều khiển. Liệu việc làm của cô có đúng không? Có việc gì nghiêm trọng sẽ xảy ra khi cô dám giả mạo Kikyou?? Nhưng nếu không thì sao? Cô còn con đường khác ư? Họ cho cô à? Vậy thì có gì cô phải lo lắng chứ? Cô chỉ muốn bảo vệ bạn cô. Điều đó có gì là sai?

Kagome hít một hơi thật sâu. 'Không có gì cần phải lo lắng! Tất cả sẽ ổn thôi'

Kagome khẽ nhìn xuống chén thức ăn "Món soup..." Kagome lầm bầm. 'Món soup...nhà hàng... bồi bàn...'

'Ahh!Đúng rồi! Mình đã gặp anh ta ở nhà hàng của mình!'

'Không ngờ lại trùng hợp đến thế! Hy vọng là anh ta không nhớ mình! Nếu không thì nguy to!' Kagome quay sang Sesshoumaru đang ngồi bên cạnh. Lần này là cô nhìn anh.... nhìn thật lâu...

Sesshoumaru ngồi như một bức tượng. Đối với anh, bữa tiệc hôm nay chẳng có gì là thú vị. Đơn thuần nó chỉ là một cuộc giao dịch. Giao dịch bằng chính con của họ. Anh đã thấy những cảnh như thế này rất nhiều. Anh giờ đây đã chai sạn rồi! Từ sau cái chết của mẹ anh đã không còn gì bận tâm ngoài sự nghiệp. Kết hôn lần này cũng là một lợi thế! Nếu có sự trợ giúp từ tập đoàn Higurashi, công ty anh sẽ có thể tiến ra ngoài thị trường Châu Âu.

Nhưng hình như.. anh đang mong chờ điều gì đó!! Cô gái này.. không giống những tiểu thư sống bám vào thế lực của cha. Ánh mắt cô ta quả thật rất giống phu nhân Higurashi- người bạn thân nhất của mẹ anh. Bà là người duy nhất anh kính trọng sau mẹ. Ánh mắt cương nghị đó không thể làm được! Trong lòng anh cũng dần mở ra một sự hứng thú về cô gái này- Kikyou Higurashi.

Anh liếc nhìn xuống cô. Cô ta đang nhìn chăm chăm tại anh, không phải ánh mắt 'triu mến' như những người khác mà là một ánh nhìn dò hỏi. Nó khiến anh bực bội.

"Có chuyện gì không?" Anh buột miệng.

Kagome giật bản mình lập tức cúi đầu xuống "Không..." Cô lí nhí. Tim cô muốn thoát ra ngoài.... 'Xem ra anh ta không nhớ gì'

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cô Đơn

"Kikyou!!!" Inuyasha hét lên khi cán cứu thương đẩy cô đi. "Bác sĩ, cô ấy sao rồi?"

"Yên tâm, đã không còn nguy hiểm nữa! Giờ chỉ chờ cô ấy tỉnh lại thôi! "

"Lạy Chúa!" Cả nhóm thở phào nhẹ nhõm. Nét mặt họ giờ đây đã tươi tỉnh hơn.

Inu đứng dựa vào tường, ngẩng đầu lên cao. Chưa bao giờ anh gặp phải chuyện rắc rối như thế này! Quanh quẩn những năm vừa qua, anh chỉ sống với công việc hàng ngày theo một vòng quay tuần hoàn không hơn không kém! Cuộc sống của anh rất yên bình bên nhóm. Nhưng tại sao trời lại để cho anh gặp cô ấy chứ?? Trời còn muốn đùa giỡn với anh đến bao giờ?

Inuyasha cúi đầu thấp xuống. Một lúc sau anh lấy đà đứng thẳng lên. Anh quay sang 2 người bạn.

"Sango, Mioroku. Hai người về lo nghỉ ngơi đi! Tôi đi lo phòng viện cho Kikyou"

"Một mình cậu lo ổn chứ?" Sango hỏi lo lắng.

"Ừ!" Inu nhắm mắt buông tiếng trả lời nhát gừng.

Họ gật đầu rồi quay lưng bước đi.

Sango một mình hướng về cửa lớn bệnh viện. Thật không ngờ cái ngày này lại xảy ra với nhóm cô. 'Có lẽ nên báo cho sơ biết!' . Bất chợt cô nhìn sang Miroku. Một si hoài nghi đang in rõ trên gương mặt anh..

"Chùng nào cô ấy tỉnh lại?" Inu hỏi người bác sĩ đang coi tình trạng cho Kikyou.

"Còn tùy thuộc vào cô ấy! Nhanh nhất phải 2 ngày sau!" Vị bác sĩ trả lời rồi bước ra ngoài. Inu dõi theo bóng bác sĩ .

Giờ đây chỉ còn mình cậu với Kikyou.

Đây là lần đầu cậu ngắm cô kỹ đến như thế! Quả thật cô rất giống Kagome, giống đến một cách kỳ lạ, nhưng hai tâm hồn thì lại hoàn toàn khác nhau. Nụ cười Kagome ấm áp bao nhiêu thì của Kikyou lại đượm buồn bấy nhiêu. Kagome đầy sức sống thì cô lại càng lặng lẽ. Inu nhận ra một sự cô đơn trong đôi mắt của cô. Có lẽ anh đã quá nóng nảy khi nói với cô như thế. Đôi lúc, khi con người không thể chống chọi với sự cô đơn, họ sẽ bỏ chạy. Anh không thể trách cô ấy.

Inu dựa người vào tường. Tại sao trên đời này lại có thể xảy ra những chuyện như vậy? Chẳng lẽ ngay cả Chúa cũng đứng nhìn? Trời vẫn không thấy sao?

Hay là vì ông vẫn ở trên cao?

~~~~~

Mưa vẫn rơi không ngớt.

"Lạnh lẽo quá!"

"Sao?" Miroku nhướn mày.

"Ngôi nhà lạnh lẽo quá!" Sango thu người lại trên sofa. Cô đã quá mệt, cô không còn sức để làm bất cứ điều gì.

"Phải! Văng Kagome nó như thế đó" Miroku tiến đến bên cửa sổ. Gió vẫn thổi đập những cành tre vào cạnh tường, hất tung những giọt nước mưa vỡ tan trong không trung. Cậu đứng đó....rất lâu.

"Hôm nay cậu làm sao vậy?"

"Huh?"

"Suốt từ lúc ở bệnh viện cậu cứ như thế! Có chuyện gì à?" Sango nhú mày.

Miroku thờ dài. Anh vẫn không thể giấu nổi Sango. Miroku nhìn ra bên ngoài, thờ dài

"Chỉ là có chút nghỉ vãn!"

"Về cái gì?"

"Người đã gây ra chuyện này!" Anh tiến lại chỗ Sango.

"Cậu biết à?"

"Không !Nghỉ ngơi thôi!" Miroku dựa vào ghế. "Kikyou rời nhà đi là để tìm gặp cha! Thái độ của tên Onigumo làm tớ thật sự rất nghi ngờ! Dường như hẳn không muốn Kikyou quay trở về."

"Ý cậu, hẳn chính là người gây nên chuyện này?"

"Không chắc nhưng cậu nghĩ xem, nếu gặp những tên tội phạm bình thường thì hẳn đã đâm Kikyou những đòn chí mạng. Nhưng tớ đã để ý những chỗ Kikyou bị bắn. Tất cả những nơi đó đều không nguy kịch đến tính mạng, không gây một vết thương nào bên trong. Chỉ là bắn xước bên ngoài thôi! Dường như hung thủ cố tình làm như thế!"

"Phải chăng vì hẳn có mục đích?" Sango nhú mày

"Có lẽ! Mình nên tìm hiểu thêm trước khi kết luận! Vì tớ tin là nó có liên quan đến Kagome!"

"Không báo cho Inu biết à?"

"Đừng! Tính tình cậu ấy nóng nảy, hấp tấp! Nói ra chỉ sợ chuyện còn tệ hơn!" Miroku ngăn lại.

Sango ngẩng nhìn trần nhà, cô nhắm mắt buông tiếng thờ dài ngao ngán. "Tại sao những chuyện như thế này lại đến với chúng ta?? Kiếp trước ta mắc nợ ai sao? Hay đây là số phận?"

"Số phận không điều khiển được con người đâu Sango! Nó chỉ là bước đầu của cuộc đời con người. Kết thúc cuộc đời thế nào là do con người quyết định!"

Miroku lại tiến đến cửa sổ. Cánh cửa lại bật tung vì những cơn gió mạnh. Bên ngoài tất cả là một màn đen. Chỉ len lỏi đâu đó vài tia sáng yếu ớt của đèn đường. Những ánh sáng nhỏ bé như bị nuốt chửng bởi những hạt nước mưa nặng nề trút xuống. Trời vẫn đổ mưa..

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Anh- Thật Khiến Tôi Tức Giận Mà

Mưa vẫn cứ rơi.. mỗi lúc một nhiều. Và cô đang đứng giữa trời nhưng áo không ướt lấy một giọt. Cô thờ dài. Xung quanh Kagome là chiếc lồng kính trải dài theo lối đi quanh khu vườn. Cô tự hỏi họ làm cái lồng kính này làm gì?? Nhốt khách à? Chẳng lẽ giới thượng lưu lại ngắm hoa qua chiếc lồng này sao???

THật buồn cười! Cô không hiểu sao họ lại có thể cảm nhận vẻ đẹp sức sống của những đóa hoa khi đứng nhìn nó qua một vật trung gian thế này?? Hay đơn thuần hoa chỉ là vật vô tri vô giác đối với họ ?? Chỉ là vật làm cảnh! Và họ xem hoa chỉ để tỏ rõ mình là tầng lớp thượng lưu?? Thật ním mai làm sao! Mà cũng đúng thôi, tầng lớp của họ biết thế nào là đẹp là sức sống? Họ chỉ quan tâm đến tiền tài danh vọng, có lẽ vì thế nên nhà hàng mới cho xây cái lồng này để họ thưởng thức thú vui tiêu khiển. Có lẽ vì thế mà cô mới đứng đây chứng kiến bao âm mưu của họ. Và có lẽ vì thế mà Kikyou mới gặp cô...

Cô nhìn ra ngoài. Từng khóm hoa đang chịu những đợt mưa trút xuống như muốn bứt đi từng gốc rễ. Chúng đang phản kháng lại, tựa đầu vào nhau mà chống đỡ mà sinh tồn. Cô chợt mỉm cười.. Bất chợt , một cánh hoa trôi dạt theo dòng nước.. tách ra khỏi cộng đồng kia... Kagome chợt chạnh lòng. Cánh hoa đó sẽ ra sao trong cơn mưa bụi này? Rồi cô chợt nghĩ đến bản thân. Đó hoa đó cũng như cô bây giờ.. lênh đênh chẳng biết đi về đâu. Cái gì đã bứt cô ra khỏi họ?? Là chính cô.. hay là do hoàn cảnh?

Kagome dừng chân lại . Cô nhìn chăm chú bên ngoài mà không nhớ rằng mình đang đi với một người.

Một ánh mắt trắng khuyết vàng nhìn cô. Đây là lần đầu tiên một người con gái làm anh chú ý đến thế! Cuộc sống của anh chỉ cho anh tiếp xúc với hai loại phụ nữ. Đó là những kẻ tham danh vọng hoặc những cô tiểu thư sống bám vào gấu áo cha mình. Tất cả đều làm anh kinh tởm. Thật đáng khinh bỉ! Phụ nữ, đàn bà là những thứ hèn hạ khi sẵn sàng bán lòng tự trọng của mình để đạt được mục đích. Và tất nhiên nếu anh cần thì họ sẽ xếp thành hàng để được anh chọn. Trên đời này chỉ có hai người phụ nữ mà anh kính trọng và thương yêu nhất. Đó chính là mẹ và bà Higurashi. Họ là những người phụ nữ quý phái nhất trong mắt anh. Nhưng giờ đây , tất cả chỉ là quá khứ, là kỷ niệm. Họ đã không còn ! Không còn vì chính những tham vọng quyền lực của chồng họ.

Sesshoumaru nhìn Kagome rất lâu. 'Quả đúng là con gái của bà Higurashi' Anh nhận xét thầm. Họ giống nhau như hai giọt nước. Nhưng không biết anh sẽ xử sự với cô ta như thế nào khi lúc này Kikyou Higurashi chính là hôn thê của anh. Kết hôn đối với anh chỉ là một nước đi trên bàn cờ thương trường nhưng cô ta lại là con của người phụ nữ anh kính nể. Anh không thể làm chuyện có lỗi với bà Higurashi được. Chỉ còn cách...

"Cô Higurashi! Cô định đứng đó cho đến bao giờ??"

"Huh?? Àh... Tôi... xin lỗi!" Kagome giật bắn mình quay lưng lại. Cô *toát mồ hôi* 'Hình như mình đã quên đi sự tồn tại của anh ta' . Kagome lảng lạng bước theo anh. Cô ngao ngán 'Trời ạ! Sao mình lại phải đi dạo với khúc gỗ này chứ! Hai ông bố này đúng là rồi chuyện!'

"Hai con phải tìm hiểu về nhau chứ! Hay là hai đứa đi dạo đi!"

Chỉ một câu nói của họ mà giờ đây cô phải đi chung với tảng băng trôi này! Cô khẽ liếc nhìn tại anh... không chút cảm xúc biểu hiện ra khuôn mặt. Chẳng lẽ những doanh nhân trẻ đều thế sao??

Im lặng một lúc lâu, Kagome không kiềm được nữa, cô đánh liều hỏi chuyện

"Ano.... anh có thể nói một cái gì đó được không??"

Sesshoumaru khá ngạc nhiên trước câu hỏi của Kagome. Anh liếc nhìn cô rồi lại nhìn thẳng "Nói gì?? Tôi không có gì cần nói với cô cả!"

Kagome cười trừ "Ờ.. nhưng ít nhất tôi cũng phải biết chút gì về anh chứ. Chẳng phải chúng ta sắp đính hôn sao?"

"Tôi không quan tâm đến việc đó! Dù sao nó cũng cho công việc thôi. Tôi nghĩ là cô phải biết điều đó!"

Câu trả lời lạnh nhạt đó đã khiến cô nổi giận. Cô quay hắt mặt qua anh

"Này! ANH có thể lịch sự một chút được không? Tuy biết là anh không có gì nói với tôi nhưng chẳng lẽ anh không còn cách trả lời nào nhẹ nhàng hơn sao?" Cô khoanh tay trước ngực.

Sesshoumaru thật sự rất sốc khi nghe Kagome mắng lại anh. Chưa có một người con gái nào dám mắng anh cả. 'Lạ thật sao cô ta lại khác hẳn với 2 năm trước nhỉ?' Anh thắc mắc nhưng rồi thôi. Dù sao điều đó chẳng liên quan đến anh!

"Nếu cô không muốn nghe tôi nói thì tốt nhất cô đừng hỏi gì!"

Nói rồi Sesshoumaru bước đi thẳng không thèm ngoái lại.

"Anh...." Kagome đứng hòng, cô không thể nói nên lời. "Ha!Sao lại có người cao ngạo đến thế !??"

"Này! Đợi tôi với!" Kagome gọi vọng theo.

Một cơn gió bất chợt thổi vào lồng kính. Mang theo hương vị của hoa... những hương thơm dịu dàng.. mang cho con người một cảm giác yên bình.

Hai con người vẫn tiếp tục bước đi cùng nhau giữa cơn gió mang đầy hương hoa hồng-hoa của tình yêu.

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Rung Động. Con Chưa Mắc Hấn Là May Rồi

Thành phố đêm mưa thật yên tĩnh. Tất cả cửa nhà đều khép kín. Ngoài trời phủ lấy màn đêm đen, không gian nhường chỗ cho từng hạt mưa bắn tung tóe trên mặt đường. Buốt giá.

Nhưng cơn mưa chôn đờ thành vẫn không lạnh lẽo bằng một nơi. Một nơi cách xa mưu mô toan tính của con người. Nơi chỉ có ta đối mặt với chính ta... chỉ có một con người đang cầu nguyện dưới Chúa....

Trên ngọn đồi xa tầm mắt khỏi thành phố thấp thoáng trong đêm mưa một thập tự giá cao ngất trên không. Những đám rêu phơi bám đầy thành tường. Nhìn từ xa, nơi thờ Chúa càng trở nên hoang vu hơn. Cảnh dây leo uốn mình, trèo lên đỉnh nóc. .

Cả không gian quanh nhà thờ mang sự u uất, âm tối. Cỏ cây lay động , va vào nhau khô khốc. Gió thổi ngày một nhiều và mạnh. Sấm vang trời... gào thét

Mưa ngã nghiêng trong gió, tạt vào nhà thờ, phẩy lên cái bóng đang ngã mình dưới đất... trước mặt Chúa. Cái bóng lặng lẽ quỳ rất lâu... rất lâu trước Người. Bốn bề tối đen làm chiếc bóng cô độc hơn. Một con người lẻ loi. Người phụ nữ lặng im trong đêm tối. Với cây thập tự giá giữ chặt trong tay, bà cúi thấp đầu.

ẦM

Luồng sét gầm lên, đánh ra ánh sáng rọi thẳng vào chánh điện. Luồng sáng quét lên tất cả những nơi nó đi ngang qua. Quét vào người đang quỳ.... và quét vào miếng ngọc đặt trước Chúa. Những cánh hoa anh đào in bóng hình xuống đất.

Bất chợt, cơn gió đêm lùa vào. Rồi lại một đợt gió khác ập tiếp đến, cổ đẩy miếng ngọc ngã vào trang sách. Sấm mỗi ngày một gào thét. Tiếng sét đâm vào tai, bùng lên tia sáng làm hiện hữu rõ hình dạng miếng ngọc: trên mặt khắc xuyên lớp hình hoa anh đào. Bốn cánh xòe bốn phương bao quanh chữ ‘hồn’.

Bà nhìn lặng lẽ tại nó. Nỗi đau nhức nhối trở lại trong mắt bà. Khoảng không yên lặng chợt quay lại với nơi này. Khẽ chạm vào miếng ngọc, tay bà chợt rút lại. Bà nhìn miếng ngọc.... đau đớn... dằn vặt... hồi hận....

Bà siết chặt , ngẩng đầu nhìn Chúa xin sự thứ tha....

Tiếng sét vang lên. Gương mặt Chúa hiện rõ trông bóng tối. Bà hoảng sợ....

ẦM

Âm thanh ấy lớn hơn, mạnh mẽ và giận dữ...

“Xin Chúa hãy tha thứ cho lỗi lầm của con....”

... Một âm thanh vô tận

~~~~~+~~~~~

“Sao thế Kagome?”

“Kaede-baba đừng hỏi nữa. Hôm nay là một ngày xui xẻo . Không thể tin được con phải lấy tên đó làm chồng” Kagome ngã mình dài trên giường rên rỉ.

“Sesshoumaru là thế. Con phải tập quen với cuộc sống này. Anh ta là còn đỡ, sau này con sẽ gặp những loại người còn hiểm độc hơn.” Kaede lặng lẽ ngồi bên Kagome.

“Hm? Bác cũng biết đến cái pho tượng gỗ đó sao?” Cô nói thân nhiên với cái biệt danh cô đặt cho hắn.

“Pho tượng gỗ???” Bà giật mình. Chưa ai dám gọi cậu ta như thế. Vì dung mạo và địa vị của Sesshou luôn là mong ước của bao cô gái.

“Không phải sao, hắn còn tệ hơn cả tảng băng trời nữa. Băng còn tan còn hắn thì bất cứ bất động y như khúc gỗ. Ai lấy hắn là mang kiếp nạn cả đời” Cô kiểm đầu lời tệ hại nhất để nói về tên đó.

Kaede bật cười. Kagome thật đáng yêu. Một cô gái hồn nhiên thẳng thắn bộc trực. Nhưng tính cách ấy sẽ gây khổ cho Kagome nếu con bé bước vào thế giới chính trị này.....

“Con không có chút rung động nào trước hắn sao?”

“Kaede-baba đùa à? Rung động? Con chưa mắc hắn là may rồi”

“Con y như Kikyo vậy”

Kagome ngồi bật dậy khi nghe đến cô ấy “Sao? Con giống cô ấy à?” Kagome hỏi hồ hồ.

“Ừ, nhưng nếu con không chịu nổi tính cách của Sesshoumaru thì Kikyo lại không chịu nổi sự giả của chính cha con bé”

“Thế à.” Kagome buồn buồn. Xem ra cô vẫn hạnh phúc hơn Kikyou vì cô còn bạn.

“Con dự định thế nào?”

“Sao ạ?”

“Về bên Taiyoukai rồi thì con xoay sở ra sao? Dù ta đi theo con nhưng chắc không giúp được gì”

“Con sẽ dạy tên đó một bài học” Kagome khẳng định.

“Hả?” Kaede trở mắt nhìn.

“Con sẽ cho hắn biết quyền lực không là tất cả. Tình cảm là điều hắn cần phải học.”

Kaede khi cười. Kagome ngây thơ quá. Con bé sao có thể thay đổi được Sesshoumaru. Trái tim đóng băng ấy đã ngủ vùi bao năm nay. Kagome thức tỉnh nó được không?

“Con nghĩ sao mà lại nói vậy?”

“Vi nhìn người là nhìn ở tâm hồn” Kagome nghiêng đầu mỉm cười.

Kaede sờ. Một lần nữa hình ảnh phụ nhân lại hiện về qua đôi mắt xanh này. Bà ngày càng thấy mơ hồ, khó hiểu. Mười tám năm nay bà không tìm được điều đó ở Kikyou. Nay, bà lại thấy ở cô bé xa lạ này. Một cô gái rất giống Kikyou. Lòng bà bỗng hồi hộp đến lạ thường. Rồi đây sẽ ra sao với Kikyou và Kagome?

Bà vuốt mái tóc đen mượt của Kagome “Thôi, con đi nghỉ đi. Ngày mai sẽ còn nhiều thứ để học lắm”

"Vâng"

Kagome xoay người sang hướng khác *Ngày mai... ngày mốt... mình sẽ vẫn phải ở nơi này*. Cô nhắm nghiền hai mắt.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Con Chốt Thí....

Tiếng đồng hồ chạy đều từng giây. Và mỗi giây như trôi lấy lòng anh.

Inuyasha nhìn trân trân vào cái đồng hồ.

Thời gian..... thời gian là kẻ vô tình. Nó cứ chạy theo vòng lẩn cuộc đời, lạnh lùng bỏ lại phía sau những gì quan trọng nhất đối với một con người. Thời gian là một quy luật khắc nghiệt. Con người chạy theo nó một cách điên cuồng. Ai chậm bước sẽ bị bỏ lại, bị lãng quên ở nơi gọi là quá khứ. Thời gian không cho phép ta quay lại tìm thứ đã mất. Nó ép ta phải phăng bỏ đi tất cả để chạy theo nhịp bước của nó. Cậu cũng vậy...

Cậu đã từ bỏ, từ bỏ rất nhiều thứ... đã từ bỏ sự thật. Sự thật về hiện tại và... quá khứ. Cậu là ai? Ở nơi nào? Tất cả đều không có câu trả lời. Vì con người không thể quay lại quá khứ. Cậu tự buộc mình quên đi ‘cái tôi’ đã qua ấy. Vì cậu còn những người hôm nay để bảo vệ. ‘Cái tôi’ hiện tại chính là họ.

Inu đã ngỡ cuộc sống bấy lâu sẽ mãi hiện hữu. Hạnh phúc sẽ xóa mờ đi những lo lắng trong cậu. Nhưng rồi con bão đã ập đến, phá hỏng tất cả những mong ước của cậu. Những niềm vui nhỏ bé ấm áp giờ đã không còn nữa. Thay vào đó là sự sợ hãi lẫn hoang mang. Chưa bao giờ Inuyasha thất kiệt sức như lúc này. Chưa bao giờ cậu nghĩ nhiều đến thế. Giờ đây, Inu không biết đi đâu hay làm gì. Cậu cần một lời khuyên....

Có lẽ sơ sẽ giúp được mình

Sơ- niềm tin lớn nhất của nhóm cậu. Chắc hẳn sơ sẽ có cách.

Inuyasha ngẩng nhìn lên cao. Cậu đang tìm gì ở nơi xa vời ấy? Cậu tìm được gì ở Chúa? Bao năm nay, cậu không cần cầu xin gì ở Người cả. Vì Người bao dung cho tất cả. Thù tha mọi lỗi lầm nhưng Người không giúp. Chỉ nhìn... chỉ đứng nhìn cảm thông. Nhưng đôi lúc con người không cần sự cảm thông. Họ cần giúp đỡ. Đó là vì sao cậu không cầu nguyện . Ngày lúc này đây, ai sẽ giúp họ?

Chúa vẫn là đáng cứu thế. Trời vẫn ở trên cao... nhưng có giúp cậu không?

~~~~~  
“Thưa cậu chủ mới về”

“Jaken! Đem xấp hồ sơ liên doanh vào phòng làm việc cho ta” Sesshoumaru ra lệnh ngay khi anh vừa bước chân vào nhà.

“Sesshoumaru, con không thể nghỉ ngơi được sao?” Ngài Taiyoukai nhíu mày. Nó... vẫn cứ thế, suốt ngày đắm đầu vào công việc. Ngoài công việc ra dường như nó chẳng quan tâm đến gì.

“Vì mỗi liên doanh này rất quan trọng thưa cha!” Sesshoumaru đáp rồi bước thẳng lên lầu.

Ông chỉ còn biết lảng lạng nhìn theo. Ông lắc đầu, thở dài. Đã hết cách. Không thể nào khiến nó ngưng làm việc được. Thằng bé thật cứng đầu. Liệu có sai lầm chăng khi để Kikyou lấy nó? Con bé rồi sẽ đau khổ , thất vọng vì thái độ lạnh nhạt này. Không một cô gái nào có thể mở lòng nó. Kikyou rồi sẽ theo vết xe đổ ấy?

“Ông chủ” Một người đàn ông đầu bạc trắng bước tới.

“Toutousai à?”

“Vẫn không được?”

“Xem ra ta có lỗi với Hanako-san rồi” Ngoài thờ dài.

“Chỉ mới bắt đầu thôi”

“Ý ông là sao?”

“Có lẽ sẽ có kỳ tích. Chúng ta không thể mất đi hy vọng. Hy vọng là tất cả. Tôi vẫn tin như thế” Toutousai mỉm cười.

Ngài Taiyoukai cũng được an ủi phần nào. Ông hít thật sâu, nhìn trời đêm không sao “Ừ.....hy vọng.....”

~~~~~  
“Tại sao phần hàng bên Takaramono lại ngừng trệ?” Sesshoumaru lật từng trang báo cáo.

“Thưa, ông ta đòi nâng giá nhưng mặt hàng đó ta không mua nhiều nên...”

“Tăng bao nhiêu?”

“Dạ hai mươi phần trăm”

“Cái gì? Hai mươi phần trăm? Ông ta làm sao vậy? Từ trước đến nay luôn an phận thủ thường, tại sao đột nhiên nâng giá hàng?” Sesshoumaru nhìn Jaken

“Thưa...” Jaken ấp úng, toát mồ hôi.

“Jaken” Giọng anh đánh lại.

“Người đang giấu ta chuyện gì?”

Jaken thu hết can đảm “Ông ta bảo nếu ta không chấp nhận yêu cầu thì ông ta sẽ hợp tác với Naraku”

Ngay lập tức mặt anh tối sầm lại .

“.....”

“Người ra ngoài đi”

Jaken cúi đầu.

Không gian tĩnh mịch bao lấy căn phòng. Ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn bàn không đủ đẩy đi cái bóng tối u ám phủ lấy nơi này. Màn tối hiện ánh mắt hổ phách giận dữ. Thoạt nhìn như một con mãnh thú chực đợi mọi.

“Naraku!” Sesshoumaru gầm qua kẽ răng. Một tên xảo quyệt. Mặt hàng đó tuy không bán chạy nhưng lại là hàng chủ chốt cho cửa hàng ở Nayosa.

*Người đang đi cửa sau à? * Sesshou ngả người ra ghế *Không dễ dàng thế đâu, Naraku* Anh đứng bật dậy nhìn ra cánh cửa sổ sau lưng.

Sesshou nhìn cây đào giữa sân. Những cánh hoa cuốn theo con gió lữ lượt.

“Mẹ....”

Chính tay mẹ đã trồng nó. Mẹ rất thích hoa anh đào....

“Hoa anh đào có cả sắc và hồn. Cái hồn bắt từ....”

“Sao lại là bắt từ hà mẹ?”

“Rồi con sẽ hiểu....”

Sesshou đắm chiêu “Hiếu gì?” Anh lại nhìn ra vườn. Anh giật mình....

Dưới gốc anh đào... một cô bé tóc đen dài.....

“Sesshie-chan...”

Không! Đừng là hình ảnh ấy nữa! Đừng ám anh nữa. Đủ rồi. Dừng đi!!! Dừng giọng nói tron trèo đó lại.

“Sesshie-chan....”

“KHÔNG!!” Sesshou hét mọi thứ xuống bàn. Anh ôm lấy đầu.

Tại sao? Tại sao hình ảnh ấy lại cứ bám lấy anh??? Tại sao?? Từ ngày anh kế thừa sự nghiệp của cha, cô gái đó cứ lẩn quẩn trong giấc ngủ. Và lúc này đây, anh lại gặp cô ta ..... ngay ở cây anh đào của mẹ.

ẢO ẢNH! Tất cả chỉ là ảo ảnh nhưng sao nó không chấm dứt!!? Nụ cười hồn nhiên ấy đã ăn sâu vào tâm trí anh. Cô ta đứng dưới cây anh đào, gọi tên anh.... Tên mà chỉ có mẹ anh biết. Cô ta là ai? Tại sao lại đeo lấy anh? Chuyện gì đang xảy ra với anh? Nụ cười....nụ cười ấy soa lại thân quen quá! Ở đâu? Anh gặp nó ở đâu? Sao anh không nhớ được gì??

Sesshoumaru chau mày. Gần đây anh mang một cảm xúc khó hiểu. Ảo ảnh đó xuất hiện những lúc anh mệt mỏi nhất. Khung cảnh mơ hồ ấy lại làm lòng anh dịu đi. Làm sao có thể chấp nhận điều đó khi anh- Sesshoumaru Taiyoukai một người luôn sống hiện thực nay lại tìm cảm giác yên bình ở thứ ảo mộng này ?

Nhưng anh không còn thời gian để nghĩ về việc này. Ván cờ anh đang đi đã sắp thắng.. ván cờ với Naraku.

Sesshoumaru tựa người vào ghế nhìn những quân cờ ở bàn đối diện. Những con chốt xếp ngay ngắn trước hàng tướng. Một màn che chắn an toàn.....

Con chốt thí.....

~~~~~Flashback~~~~~

“Này! Đợi tôi với!”

Sesshoumaru cau mày đứng lại. Cô gái này thật phiền phức.

“Tôi không hiểu loại người như anh mà cũng có vợ được sao?”

“Chẳng phải cô đang là hôn thê của tôi sao?”

“Ha, anh nghĩ tôi thích lắm à? Anh đừng có đánh giá mình cao quá như thế!” Kagome khoanh tay đáp trả.

“Nếu không thích cô có quyền hủy hôn”

“Thế sao anh không làm?”

Sesshoumaru lờm cô. Đáp lại anh cũng là ánh nhìn đay nghiến của Kagome.

“Tôi không quan tâm”

“Hừ! Anh không quan tâm hay là anh không thể!?” Kagome liếc.

“Cô nói gì?”

Kagome thờ dãi “Anh và tôi đều là quân cờ. Chỉ khác anh là tướng còn tôi chỉ là một con chốt ... một con chốt có thể thí bất cứ lúc nào”

~~~~~End Flashback~~~~~

‘Anh và tôi đều là quân cờ. Chỉ khác anh là tướng còn tôi chỉ là một con chốt ... một con chốt có thể thí bất cứ lúc nào’

Anh chợt nhớ đến những gì Kikyou đã nói khi hai người dạo vườn hoa. CỐ lẽ cô ta nói đúng. Họ tranh nhau nhưng người quyết định thắng bại chính là anh. Anh đã chọn điều đó, chẳng có gì đau buồn cả.

‘Tôi chỉ là một con chốt...’

Anh vô cùng ngạc nhiên. Kikyou đã thay đổi. Kikyou tối nay anh gặp là người biết nhìn thời cuộc. Con mắt nhìn cuộc sống của cô ấy đã tinh tường hơn.

Nhưng sốc nhất vẫn là Kikyou Higurashi dám nhắc anh. Thậm chí còn rất thậm tệ . Xem ra cô ta làm hôn thê cũng khá thú vị. Nhưng còn chờ xem cô ấy có chịu đựng được không. Vì như cô ta nói... cô ta chỉ là một con chốt thí.....

End!

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kí Ức Cha Và Mẹ

“Kikyou! Hãy mạnh mẽ lên. Hãy mang lấy miếng ngọc này.”

“Vú.... “

“Hãy nhớ, dù đi đâu, về đâu, miếng ngọc sẽ bảo vệ cho con. Hãy luôn giữ nó bên mình. Rồi một ngày nào đó, miếng ngọc sẽ đưa con đến nơi con thuộc về.....”

‘Nơi mà con thuộc về’

Vú.....

Nơi nào dành cho con???

Kikyou khẽ chớp mắt. Cô nheo mắt lại trước ánh sáng đột ngột của căn phòng. Vô thức, Kikyou nắm lấy miếng ngọc đeo trên cổ. Cô ngẫm nghĩ nó. Một mảnh ngọc màu xanh với hoa anh đào khắc nổi. Bốn cánh xòe bốn phương bao quanh chữ ‘hòn’ được đục xuyên mặt. Kikyou ôm nó vào lòng . Đã lâu rồi cô không đeo lại vào cổ. Vú sợ cô bất cẩn làm vỡ nên đã cất đi. Giờ đây cô lại mang nó vào mình.

‘Đây là kỷ vật của mẹ con’

Kỷ vật của mẹ... người mà cô không bao giờ cảm nhận được hơi ấm ngay khi lọt lòng, người ấy đã bỏ cô ra đi. Nhưng Kikyou biết mẹ yêu cô nhiều. Ai mà lại không thương con mình? Cha mẹ nào cũng yêu đứa con mình sinh ra cả. Nghĩ đến đây, lòng Kikyou chợt nhói đau.

Cha..

Không, không hẳn thế. Vẫn còn có người nhấn tâm ruồng bỏ chính con ruột của mình. Cha cô là thế! Tham vọng, cô ghét tham vọng của ông ấy. Chính người cha đáng kính ấy đã đẩy cô vào hố sâu tuyệt vọng. Để rồi cô phải nằm ở đây.

Nằm ở đây??.....

Kikyou choàng tỉnh. Cô đang ở đâu? . Kikyou nhìn quanh..... bệnh viện? Sao cô lại ở đây?

Kikyou nhủ mảy mòi nhớ lại . Cô đi tìm cha, giữa đường thì.... Hai mắt Kikyou mở to hoảng hốt.

Cô nghĩ mình đã chết rồi. Bọn họ là ai? Sao lại muốn lấy mạng cô? Và.. ai đã cứu cô?

Kikyou giật mình . Cô quay người lại .... Inuyasha. Cậu ấy đang ngủ....

Inuyasha cứu cô à? Sao có thể được? Không lẽ Inuyasha theo dõi mình?

Kikyou nhìn cậu. Cô chợt mỉm cười. *Khác hẳn thường ngày. Inuyasha lúc ngủ nhìn khác quá!* Kikyou che miệng lại cố không cười to.

Kikyou lặng người. Ánh mắt cô chợt trở nên buồn bã. Cô không nên xuất hiện trước mặt họ. Nơi này không dành cho cô. Hạnh phúc mà họ đang có tất cả đã vỡ nát trong bàn tay cô.

Phải chăng cô là kẻ tội đồ? Cô đi tìm hạnh phúc nhưng lại cướp mất điều đó của người khác.....

Inuyasha trở mình tìm cách ngồi thoải mái hơn. Cậu lơ mơ mở mắt. Một cô gái tóc đen dài xuất hiện nhạt nhòa trước cậu. Inu bật dậy.

“Kikyou?”

“Chào Inuyasha!”

“Cô tỉnh rồi à?” Không thể nào giấu được sự vui mừng trong mắt Inuyasha. Chính cậu cũng không biết sao mình lại vui đến thế.

“Anh ở đây suốt đêm à?”

“À.. vì Sango và Miroku phải về nghỉ” .

“Cám ơn” Kikyou cười khẽ . Nét mặt Kikyou trở nên ấm áp.

Inuyasha nhận thấy rõ sự thất vọng, hối hận trong ánh mắt đen láy ấy. Cậu cúi mặt không thốt một lời.

“Không sao đâu!”

Kikyou ngó mình . Cô ngẩng lên. “Inuyasha?”

“Mọi chuyện rồi phải có kết thúc của nó. Nếu cô cứ như vậy sẽ không chuộc lỗi làm được đâu!” Cậu nhìn thẳng vào cô.

“Tôi...” Kikyou cúi đầu “ Tôi không nên đến đây! Các bạn không nên cứu tôi.... Tôi không thuộc về nơi nào.....”

“Nếu cô chỉ biết nghĩ đến câu nói đó, cô sẽ chẳng bao giờ tìm được câu trả lời!” Inuyasha quay người bước ra cửa “Nghỉ ngơi đi! Tôi đi kiếm chút đồ cho cô ăn”

Kikyou lặng nhìn dáng Inu vụt mất sau cánh cửa. Cô nắm chặt mảnh ngọc..

Hãy bảo vệ cô ấy.....

Inu khẽ khép cánh cửa phòng. Anh đứng tựa người vào nó. “Feh! Tìm câu trả lời sao? Cả mình còn chưa biết nó ra sao... mình đâu có tư cách nói câu đó với cô ấy!” Bất giác trên môi anh buông ra một nụ cười... một nụ cười đầy mỉa mai....

Inu nhìn vô hồn lên không.

Kagome....

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hạnh Phúc Ở Đâu, Là Gì.

Kagome....

Kagome bừng mở mắt. Có ai đang gọi cô? Cô nhìn quanh.... không một bóng người...

“Mơ à....” Cô lấy tay ôm đầu. Chắc là thế! Từ ngày cô bước chân vào đây, Kagome biết rằng sẽ không có đêm nào ngủ yên giấc.

Kagome thở dài, bước xuống giường. Đã quá nửa khuya, gió đã giảm bớt sự vội vàng của chuyến hành trình, trăng ngày một sáng hơn.

Kagome không ngủ được. Cô ngẩng nhìn trời cao, quan sát không gian sau cơn mưa. Mưa... sau cơn mưa thường không có sao.... chỉ còn trăng. Trăng hôm nay tròn đến lạ thường. Dường như nó đang cố bao lấy cả bầu trời, lấp đi màn đen nơi mà các vì sao đáng lẽ phải xuất hiện. Nhưng trăng càng tròn trong đêm không sao thì không gian càng trống trải. Trăng càng sáng càng trở nên nhỏ bé trước bầu trời. Cũng như cô ngày một cô quạnh trước dòng người xa lạ...

Đêm tối in rõ bóng người vào màn đen sâu thẳm. Cô ngồi co lại, gục đầu xuống.

Giọt nước lại bắn xuống sàn đất khô cằn.....

Cô lại khóc..... Hạnh phúc ở đâu?...

~~~~~

Kikyou ngẩng nhìn trăng. Trăng đêm nay vừa tròn lại vừa sáng. Đây là lần đầu tiên cô ngắm trăng.

‘Nếu cô chỉ biết nghĩ đến câu nói đó, cô sẽ chẳng bao giờ tìm được câu trả lời!’

Câu nói của Inuyasha cứ văng vẳng bên tai. Cô vẫn chưa có đáp án... Đáp án cho chính con tim mình...

Ánh sáng soi thẳng vào khuôn mặt Kikyou. ... soi vào 2 hàng nước mắt....

Cô lại khóc.... Hạnh phúc là gì?...

~~~~~

Hôm nay trăng lại tròn. Anh lại tiếp tục chiêm ngưỡng nó với đôi mắt xa xăm. Nguyệt-dấu ấn của dòng tộc Taiyoukai, sự uy quyền của Taiyoukai. Ai cũng đều khiếp sợ và kính nể nó.

Nhưng đối với anh ánh trăng không là gì. Chỉ đơn thuần nó mang hình ảnh của mẹ. Và hình ảnh ấy cũng không mang lại bất cứ cảm xúc nào. .... Chỉ đơn thuần là được gặp lại mẹ.... gặp lại hồi ức.....

... Thế nào là hạnh phúc?...

~~~~~

Đêm khuya vắng lặng, mặt hồ bỗng trở thành tấm gương sáng soi rõ vàng trăng. Cậu bước dọc theo ven hồ... nhìn trăng soi đáy nước. Ánh sáng lan tỏa một vùng nước lung linh, huyền ảo.

Đẹp thật! Mặt hồ chưa bao giờ mang vẻ đẹp như thế. Tất cả đều nhờ vàng trăng.. trăng in đáy nước. Cậu cso thể với tới nó dù chỉ là một thoáng. Nhưng u mê cũng có lúc phải tỉnh lại.. Vì sự thật cậu mãi mãi không thể với tới trăng.. Trăng soi đáy nước chỉ là một ảo ảnh. Vô thực. Cậu ngẩng nhìn bầu trời. Trăng trên kia vẫn sáng nhưng chỉ một mình. Trăng của hiện thực không lung linh huyền ảo như trăng nơi đáy hồ... bởi vì nó cô độc...

Cậu gờ đây như ánh trăng lạc lối dưới đáy hồ mơ ảo. Thế nên cậu thích ngẩng nhìn lên cao hơn là nhìn xuống dưới. Vì cậu đang tìm sự thật. Nhưng liệu điều ấy có cho cậu hạnh phúc không??

Inuyasha ngược nhìn trời cao Hạnh phúc như thế nào?

~~~~~

“Kagome, chuẩn bị ra dùng bữa sáng với ông chủ” Kaede chậm chạp bước vào phòng.

Không tiếng trả lời...

Một lần nữa, ánh mắt rừ rượi của Kagome lại xuất hiện. Đêm qua cô bé đã không ngủ.... Dường như quá khứ đã quay lại với Kagome. Con bé vẫn chưa tìm được lý do....

Kagome chỉ có thể đối mặt với hiện tại khi đã có một đáp án...

“...”

“Con hãy thử ra vườn mỗi ngày. Có lẽ con sẽ tìm được câu trả lời”

Kagome đứng lặng người .... Câu trả lời cho điều gì??

Ánh nắng yếu ớt nhỏ từng giọt trên những cánh hoa. Buổi bình minh luôn là thời khắc đẹp nhất vì nó chính là giao điểm của đêm và ngày, của tối và sáng.

Kagome nhẹ nhàng lướt qua từng khóm hoa. Chúng được chăm sóc rất tốt. Tất cả đều tràn đầy sức sống... Cô hít một hơi thật sâu. Mùi thơm thật nhẹ nhàng.

Kagome chợt cảm thấy dễ chịu. Cô đã không còn nghĩ đến lời nói mơ hồ của Kaede-baba nữa. Giờ cô chỉ muốn đứng đây suốt cả ngày.

Kagome thích thú bước đến gần cây anh đào. Nó là loài hoa cô yêu nhất. Đứng dưới gốc cây, cô sẽ cảm nhận mình như hóa thành chúng bay đi vô tận... và cô sẽ tìm lại hình ảnh mờ ảo của cậu bé năm nào... Nhưng Kagome dừng chân...

“.....”

“...Ngài....Higurashi...” Kagome khẽ thốt lên. Tim cô như muốn đứng lại. Dường như không còn chút không khí để thở.

Người đàn ông ấy quay lại nhìn cô. Ánh mắt sắc lạnh ánh lên tia nhìn muốn xé nát không gian.

“Nếu cô cứ giữ thái độ e dè đó thì người khác sẽ phát hiện ra “ Ánh mắt tím thọc sâu vào cô.

“V—vâng—thưa--- Không, ý tôi là--- thưa..... cha”

Tiếng gọi ấy nghe như không phát ra từ miệng cô. Cô không thể gọi một người như thế là ‘cha’. Một người xa lạ không cùng máu mủ. ‘Cha’ là tiếng gọi thiêng liêng đối với Kagome. Cô không cho phép mình phải tôn kính một người đàn ông vì dục vọng mà ‘bán rẻ’ con gái mình.

Kagome tuy tránh ánh mắt của ông ta nhưng cô vẫn cảm nhận được nét chau mày khó chịu trên gương mặt đã hằn nếp nhăn đó. Nhưng rồi cô không bị nghe thêm bất cứ lời giáo huấn nào. Ông ấy không nói gì. Kagome cảm thấy thời gian như dừng lại... dừng lại để khoảnh khắc này kéo dài...

“Đã đến mùa hoa anh đào.....”

Kagome giật mình. Cô ngẩng nhìn ông..

Hồi tiếc, cô đơn, hoài niệm hay là cái gì đang hiện rõ trong mắt ông khi chạm vào thân cây anh đào? Kagome thấy người nhìn ngài Higurashi. Cảm xúc này là sao? Cô đang thương hại ông ấy? Hay đang khinh bỉ ông ta? Hay... đơn thuần cô cũng giống ông ta..??.....

Gió khẽ thổi, khuấy động những cánh hoa. Hai bóng người đứng dưới bóng cây phấp phới anh đào... như một bức tranh màu .....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chúa U!!!!

“Thưa ngài Naraku, đây là số hồ sơ được gửi đến sáng nay”

“Để đó đi!”

Viên quản gia cúi thấp đầu khép cánh cửa lại.

Một người đàn ông với mái tóc đen dài bước đến bên bàn làm việc. Ánh mắt sâu thẳm khẽ chau lại.

“Đợt tuyển nhân viên mới à.” Naraku lật từng trang hồ sơ. Bất chợt cặp mắt hần biến chuyển giật dừ. Naraku ném xấp hồ sơ xuống bàn.

“Seshoumaru, người khá lắm, lợi dụng Higurashi để đối phó ta sao? Còn cay cú việc ông Takaramono à?”

Một nụ cười hiểm độc thấp thoáng trên môi hần “... nhưng người đâu biết rằng tất cả những nhân viên của tập đoàn Higurashi ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay.”

Naraku liếc nhìn xấp giấy lộn xộn trên bàn. Bất chợt, hần chú ý đến một tờ đơn. Naraku cầm lên, nét mặt thay đổi. “Đây là....”

“Huhm., Sesshoumaru, vấn này người thưa rồi!” Shinigami cười tự tin. Hần nhìn ra ánh bình minh một ngày mới. Bình minh thật vô vị. Thứ ánh sáng yếu ớt, vô dụng này không thể đẩy lùi được bóng tối. Con người luôn mù quáng, vì thế họ sẽ chọn bóng tối. Bóng tối luôn che giấu tất cả. Do đó Shinigami

luôn thích chúng. Thích sự tối tăm... u ám...

Cùng lúc ấy, ánh bình minh cũng trải dài trên ngọn đồi nơi Chúa ngự trị. Từng giọt sương thả mình vượt khỏi những cánh hoa. Cả không gian chìm trong tĩnh lặng. Người thờ phụng Chúa nhẹ nhàng bước ra khỏi nhà thờ. Bà khoan thai đến khu vườn phía sau khuôn viên. Sáng nào cũng thế, bà lặng ngắm khung cảnh bình yên. Vì sự êm ả này sẽ mau chóng lui tàn...

“Sơ vẫn không thay đổi thói quen à?”

Bà không tỏ vẻ ngạc nhiên gì khi nghe giọng nói ồn ào của cậu bé đã rời nơi này gần 3 năm. Bà quay đầu nhìn, mỉm cười “Con đây à, Inuyasha”

“Đã lâu rồi con không về nơi này. Sơ vẫn khỏe chứ?” Inu tiến lại gần.

“Vẫn khỏe, cảm ơn con đã quan tâm” Bà nhìn Inuyasha với đôi mắt dịu dàng... .

Hai người đứng lặng trong cơn gió đang mang hương xuân đến.

“Có chuyện gì vậy?”

Inuyasha cười khi, quay đầu ngắm nhìn vườn hoa.

“Vườn hoa sơ đẹp thật nhưng sao mong manh quá”

“Hoa mau nở mau lui tàn. Đó là quy luật không thể thay đổi.”

“Vậy sơ còn trồng làm gì?”

“Ta không trồng hoa mà là trồng hy vọng”

“Hờ???” Inu nhìn sơ với con mắt khó hiểu.

“Rồi con sẽ biết thôi!” Sơ mỉm cười quay lưng bước vào nhà thờ.

Inu nhìn ‘cánh đồng’ hoa lần cuối, cậu nhếch môi “Trồng hy vọng à?” rồi bước theo sơ.

Căn phòng cầu nguyện vẫn không có gì thay đổi sau cơn mưa đêm qua. Chỉ khác là nay ánh nắng đã lọt vào, không gian trở nên sáng hơn, mang lấy sự sống hơn. Hai bóng người lặng lẽ bước vào chính điện.

Inuyasha ngược nhìn tượng Chúa. Trong cậu nay đang mang hàng ngàn câu hỏi không ai có thể trả lời. Tại sao cậu lại tìm đến nơi này?

Cậu nhìn Ngài thật lâu. Ánh mắt biến chuyển. Mơ hồ.. khó hiểu.. rồi rầm...

“..... Tại sao sơ lại tin vào Chúa?” Tiếng Inu bất chợt vang khắp căn phòng.

Bà ngẩng nhìn bức tượng thật xa xăm

“..Vì Chúa tha thứ cho những lỗi lầm của ta”

“Sao sơ biết được Chúa sẽ tha thứ cho mình? Sơ đâu có gặp Chúa”

“Có chứ, ta gặp Ngài ngay trong giấc ngủ, gặp Ngài ngay những lúc nhìn về ngày mai... Ngài là Cha của tất cả...”

“Gặp thì được gì? Chúa giúp được à?”

“Inuyasha....”

“Nếu Người là Cha của tất cả... Tại sao Người không trả lời những câu hỏi của con?” Cậu quay phắt người nhìn sơ..

Lặng.....

Không gì đáp trả cho câu hỏi của cậu... ngay cả một cơn gió...

Sơ nhìn Inu rồi lại quay về hướng Chúa.

“Con phải tự tìm đáp án cho mình.”

“Chúa là Cha vạn vật, không phải của riêng ai. Mỗi người có một con đường riêng, một số phận riêng. Chúa không phải là người, Chúa là thánh một vị

thánh bao dung cho tất cả. Con người tìm đến Chúa là tìm hy vọng chứ không tìm một sự giúp đỡ.”

“Vậy cuối cùng Chúa vẫn không giúp gì!”

“Không! Chúa vẫn giúp...”

“Giúp gì?”

“Rồi con sẽ hiểu.” Sơ mỉm cười.

Inu lặng người. Cậu không hiểu, thật ra sơ muốn nói điều gì. Mà tại sao cậu lại tìm đến đây. Cậu đâu tin Chúa...

“Con biết tìm câu trả lời ở đâu đây?”

“Inuyasha, con người tìm đáp án ở lý trí và....” Bà đưa tay đặt lên ngực “...và ở con tim mình”

Sơ mỉm cười “Hãy nhớ điều này : Đừng né tránh bóng tối , hãy đối mặt với nó. Tối và sáng luôn đi cùng nhau. Ánh sáng luôn được tìm thấy trong đêm tối. Hy vọng luôn tìm được trong những lúc tuyệt vọng. Khi nào con tìm được câu trả lời, hãy nghĩ lại Chúa là làm được gì cho con!”

Inu ngẩng nhìn Ngài. Thật ra cậu đang tìm gì ở nơi này?

Cậu thở dài. Đút tay vào túi quần, Inuyasha quanh người bỏ đi...

“Con không biết cái thuyết sáng tối ấy ra sao. Nhưng sơ đã mang cho con một quyết định : con sẽ đi tiếp....”

“Hãy làm những điều con cho là đúng”

Inu nở nụ cười nửa miệng. “.... Sơ vẫn thế!!”

“... vẫn là một Đức mẹ.... “ Rồi cậu lặng lẽ bước ra hướng cửa.

Cậu mỉm cười. Dáng cậu dần khuất trong ánh sáng ngập tràn.

“Con ra đi, Sango”

Một bóng người khuất sau bức rèm xuất hiện.

“Con không ngờ cậu ấy lại tới đây.”

“Ai cũng có một phần yếu đuối trong lòng... không ngoại trừ ai cả”

Cả hai đứng yên ngắm mặt trời lên cao. Sango khẽ chau mày. Cô sẽ tìm được câu trả lời nơi sơ à?

“Sơ à... vậy con phải đi tìm câu trả lời cho mình à?” Sango hỏi e dè.

“Không!” Bà dứt khoát. “Câu hỏi của con, thời gian sẽ trả lời”

“Thời gian?” Sango nhìn xa xăm “Thời gian sẽ đi cùng bức ảnh sinh đôi ấy chứ?”

“Nhất định là thế.... con hãy cứ nghĩ cho hiện tại. Việc gì đến, nó sẽ đến. Hãy về lo cho gia đình nhỏ của con đi..”

“Thế à.....” Sango trầm ngâm rồi quyết định bước về hướng cửa. Chợt cô dừng chân , quay lại nhìn sơ. Cô mỉm cười “Sơ à, Inuyasha nói đúng đấy!”

“Sơ vẫn là Đức mẹ mà chúng con kính yêu...” Nói rồi bóng cô khuất dần.

Bà dõi nhìn theo. Sơ hé môi cười- một nụ cười cay đắng “Ta không thể là Đức mẹ. Con người luôn có mặt trái trong tim.... và ta cũng vậy..”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Về Nhà Taiyoukai Ở. Les Go

“Con—đã chuẩn bị chưa?”

Kagome ngồi lặng trên ghế. Bóng tối khuất đi gương mặt của cô.

“Vâng!” Giọng Kagome vang lên mạnh mẽ.

Kagome đứng dậy vững chãi. Cô ngẩng cao đầu. Giờ đây, Kagome là Kikyou Higurashi. Cô là một tiểu thư danh giá. Cô phải đi tiếp con đường đã chọn dù giờ vẫn chưa có được câu trả lời. Nhưng cô sẽ bước tiếp. Không ai đem áp án đến cô thì nay cô sẽ đi tìm nó bằng chính đôi chân mình.....

Ring...ring...

“Ông chủ, họ đã lên xe..”

“Hãy trông chừng cô ta.... cho đến ngày thành hôn”

“Vâng!” Onigumo tắt điện thoại, ngoảnh nhìn chiếc xe trước cổng. “Giờ đây chỉ còn là thời gian...”

Tiếng xe thắng gấp trước cổng chính gia tộc Taiyoukai. Ngay lập tức, cánh cửa tự mở. Kagome há hốc mồm với cảnh vật hai bên. Nó được xây theo kiểu đối xứng Anh. Những lùm cây được tỉa tốt kỹ lưỡng. Những thảm cỏ xanh rì, bằng phẳng trải đều hai bên. Đài phun nước cũng toát lên nét uy quyền của nó. Nhưng sao Kagome lại thấy trống trải đến thế. Tất cả đều có bàn tay con người xen vào. Những hình tượng được con người uốn cảnh bẻ lá. Cô như có thể cảm được những giọt nắng chói chang đang chiếu thẳng vào xe. Vì những tán cây kia không đủ sức bao phủ cả bầu trời. Tất cả đều bị ép mình vào một khuôn khổ nhất định, ép mình trở nên trang nghiêm, lạnh lùng.

*Đúng là chủ nào tở ầy ! Cả cảnh vật cũng đáng ghét y hết tên đó * Kagome rủa thầm , vô tình phát ra những âm thanh khó chịu.

“Con sao vậy Ka--- Kikyou?”

“Huh?”

“Khó chịu à?” Kaede thì thầm vào tai cô.

“Còn hơn là khó chịu !” Cô lau bầu, chau mày

“Suyt, con đang là Kikyou” Kaede huýt tay vào người Kagome .

“Oh!” Kagome lập tức chỉnh lại nét mặt mình.

Chiếc xe dừng trước cửa chính lớn. Hai bên cửa khắc hình hai con khuyển bạch lớn đang giờ nanh như đe dọa một ai đó.

“Nhớ đấy, cha Sesshoumaru là Inutaisho Taiyoukai. Con phải tỏ ra thân thiện với ông ấy.” Kaede nhắc nhở.

“Thân thiện làm sao??”

“Kikyou và Inutaisho có mối quan hệ thân thiết như ruột thịt vậy!”

“Trời ạ ! Sao cái gia tộc này cái gì cũng dị dạng hơn người thế !!” Cô rên rĩ.

“Ông ấy ra kia”

Cánh cửa nặng nề hé toang. Một người đàn ông trạc tuổi cha Kikyou bước ra ngoài. Mái tóc bạc kim với đôi mắt vàng nổi bật ở ông. Nhưng bỗng nhiên Kagome lại cảm nhận được một sự bình yên. Nó không giống tâm trạng ngột ngạt mà Kagome phải mang bên mình khi gặp cha Kikyou. Nét mặt ngài Taiyoukai hiện rõ một sự thân thiện, vẫn uy nghiêm nhưng rất hòa nhã.

Kagome chợt cảm thấy vui vui trong lòng. Ít ra ở cùng với Taiyoukai cũng đỡ căng thẳng hơn... nhưng ý nghĩ đó lập tức biến đi khi cô nhìn thấy ‘tàng băng trời’ đứng kế bên.

Sao anh ta không kế thừa luôn sự dịu dàng của cha mình?

“Kikyou !!!” Inutaisho mừng rỡ.

Đúng như kịch bản, Kagome nở nụ cười thật tươi, cúi chào lễ phép rồi ôm mừng ông.

“Lâu quá không gặp con, có khỏe không Kikyou?”

“Vâng, con vẫn khỏe ạ, Inutaisho-san—“

“Sao còn gọi ta như thế. Con sắp là con dâu của ta, hãy gọi ‘cha’ cho quen đi !”

“Vâng, thưa cha” Kagome diễn trót lọt.

Inutaisho bật lên tiếng cười sảng khoái.

“Cháu càng lớn càng xinh đẹp ra” Một giọng nói ồn ồn phía sau vang lên.

Một người với mái tóc bạc phơ, móm mém cười .

*Mái tóc bạc phơ, luôn đứng bên cạnh Inutaisho..... Ông ta tên gì nhỉ?? À nhớ rồi *

“Chào bác Toutousai ! Trông bác vẫn mạnh khỏe” Kagome cố nhớ lại tất cả những ai Kikyou quen biết ở dòng tộc này qua khóa ‘huấn luyện’ cấp tốc mấy ngày vừa qua.

“Tiểu thư vẫn còn nhớ đến lão già này thật là may mắn cho lão !”

“Thôi mọi người vào nhà đi. Ta còn nhiều chuyện muốn nói với con”

Nhóm người lần lượt bước vào trong. Lẽ ra cô đã hoàn thành tốt vai diễn nếu không đi ngang qua Sesshoumaru. Vừa lướt quá, Kagome đã chào hỏi anh bằng cái lườm đay nghiến.

Và cũng không vừa, anh cũng chào lại bằng cái liếc độc địa của mình.

“Ôi trời!” Kaede thở dài lắc đầu. “Phải chi con bé diễn luôn trước mặt Sesshoumaru thì hay rồi ! Đằng này...” Nhưng đây là lần đầu tiên Kaede lại thấy Sesshoumaru biểu hiện thái độ ra mặt. Dù cái liếc đó rất nhanh nhưng cũng không qua nổi nổi mắt bà. Kaede phì cười *Xem ra cả hai đứa vẫn còn trẻ con !*

~~~~~  
“Thưa đây là phòng của tiểu thư !” Cô hầu gái cúi thấp người.

“Cám ơn chị ! À, và đừng gọi tôi là tiểu thư, cứ gọi là Kikyou được rồi” Kagome phui tay ra hiệu.

“Nhưng thưa tiểu thư đó là gia quy của nhà Taiyoukai”

“Luật lệ là do con người đặt ra thì con người cũng có thể phá bỏ nó ! Cứ gọi tôi là cô Kikyou được rồi. Tôi không muốn quá kiêu cách, dù sao tôi cũng sắp trở thành người trong nhà này rồi!” Kagome nháy mắt.

“Vâng” Cô hầu gái mỉm cười

“Chị tên gì vậy?”

“Vâng, là Hotaru”

“Tên chị đẹp quá !”

“Cám ơn tiểu—cô Kikyou đã khen, tôi xin đi dọn phòng” Nói rồi Hotaru bước vào phòng trong.

“Sao cái nhà này lễ nghi quá vậy?” Kagome khoanh tay lầu bầu.

“Nó chứng tỏ uy quyền của gia tộc chúng tôi !” Một giọng nói trầm lạnh vang lên.

Không cần quay lại , Kagome cũng thừa biết là ai. Cô không thể nào diễn tốt vai mình khi hần kè kè bên cạnh. Kagome nhăn mặt quay người lại. “Oh, vậy sao? Anh có vẻ tự hào quá nhỉ !” Cô nói đầy mỉa mai.

Sesshoumaru chau mày nhìn Kikyou. \*Cô ta học cách đáp trả ở đâu ra vậy?\*

Anh nhìn về hướng phòng kế bên cánh cửa đối diện mình. “Phòng cô sát cạnh phòng tôi”

“Thế à”.... “H--- cái gì?” Kagome hét lên nhưng lập tức chỉnh lại ngay âm giọng.

Sesshoumaru tỏ ra phiền hà “Đó là ý của cha tôi” Tất cả những câu trả lời của anh đều rất ngắn gọn.

“Tại sao ngài ấy lại cho tôi ở cạnh một khúc gỗ vậy trời..” Kagome lầm bầm.

“Đi mà hỏi cha tôi ấy”

“Nếu được thì tôi đã hỏi rồi. Không cần anh nhắc nhở”

Sesshoumaru quay người bỏ đi “Vào phòng cất đồ rồi gặp tôi ở vườn sau, tôi sẽ dẫn cô đi tham quan quanh khu biệt thự này “

“Anh là gì mà ra lệnh cho tôi “ Kagome bĩu môi, ngoắt người bước vào trong. Thật không biết được chuyện gì động trời sẽ xảy ra giữa cô và hắn....

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28: Kí Ức Hoa Anh Đào

\* Ngoài vườn nhà Taiyokai\*

Sesshoumaru đứng lặng người nhìn cây hoa nở rộ. Đường như năm nay hoa nở sớm bất thường. Trời vẫn còn lạnh nhưng hoa thì đã nở đầy trên cây.

Cây hoa này chính là quá khứ của anh. Một nơi êm đềm...

Nơi có mẹ... và cô bé đó. Ánh mắt anh trở nên đăm chiêu... Quá khứ đẹp đẽ ấy cũng chính là cái anh không muốn nhớ về. Càng nhớ... càng cô độc.....

‘Sakura mang cái hồn bất tử. Nếu những ai đã gắn chặt với loài hoa này sẽ tìm được hạnh phúc....’

\*Điều đó có đúng không?\*

Tại sao anh luôn nghĩ về câu hỏi của mẹ? Tại sao anh phải bận tâm về nó? Chẳng phải anh luôn tin rằng quyền lực là tất cả sao?

Trong cái thế giới mạnh thắng yếu thua này thì điều quan trọng nhất là phải có quyền lực. Anh đã từng chứng kiến bao tập đoàn bị cha anh lật đổ. Và cũng đã tận tay đập nát bao công ty nhỏ yếu khác. Nếu không giết họ thì họ sẽ hạ gục anh. Đó là luân lý bao đời nay.

Anh cúi nhìn đôi bàn tay mình. Suốt quãng đời qua khứ của mình, anh chỉ sống để tìm kiếm hai chữ ‘quyền lực’. Và anh sắp đạt được ý vọng đó, nhưng vẫn cảm thấy hụt hẫng.

Đó là cái gì? Đó là cái gì đã ám ảnh anh suốt bao năm nay không lúc nào tha. Anh không muốn đi tìm kiếm nó. Vì càng bước vào nó, anh càng mơ hồ. Nó mang cho anh nỗi sợ hãi.. Anh như bất lực .

Sesshoumaru rất ghét như thế. Con của gia tộc Taiyokai luôn có ý chí vững như thép. Anh không cho phép bất cứ điều gì làm sụp đổ hình tượng đó cả. Con người luôn sống với niềm kiêu hãnh của chính mình, và anh cũng vậy. Tất cả ...chỉ để bảo vệ mình...

“Không ngờ ngài Sesshoumaru lại đứng chờ tôi kia đấy “ Tiếng nói đột ngột cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Anh quay người lại. Kikyou đứng trước mặt anh với vẻ mặt châm chích. Anh ghét cô ta ở điểm này nhất. Tất cả những gì cô ấy nói luôn khiến anh không kiểm chế được bản thân mình. Từng lời nói của Kikyou cứ thọc sâu vào người mà dò tìm khiến anh khó chịu.

Anh không hiểu cô ta bị sao mà tính tình lại thay đổi đến vậy. Kikyou trước đây luôn khép nép còn bây giờ thì trái ngược hoàn toàn cứ như là một con người khác . Nhưng xem ra Kikyou thứ hai này thú vị hơn nhiều.

Kagome mặc chiếc váy dài trắng hồng. Ngoài ra cô không cài thêm bất cứ thứ gì. Đơn giản vẫn thích hơn. Kagome bước lại gần Sesshoumaru. Anh ta đang nhìn chăm chăm tại cô.

“Anh nhìn gì vậy?”

Sesshoumaru giật mình quay đi. “Ta đi thôi!”

“Hương này sẽ đi tới khu đài tiệc. Rẽ bên phải là hướng vào nhà bếp.”

Kagome chú ý lắng nghe. Nơi này rộng lớn hơn sức tưởng tượng của cô. Không cần thận khéo cô lại lạc đường. Kagome nhìn dáo dác. Chợt cô để ý bên trái của mình có một con đường nhỏ khuất sau lối vào vườn mê cung. Kagome khựng lại. Sự tò mò trỗi lên.

“Sesshoumaru, con đường này dẫn đi đâu vậy?”

Anh ngoảnh nhìn theo hướng tay cô . Sesshou khẽ chau mày “Cô không được đến đó!” Nói rồi anh bước thẳng.

Kagome quắc nhìn bức tức. Thật đáng ghét! \*Anh càng không cho tôi vào , tôi càng muốn vào\* Kagome nở nụ cười ‘ bí hiểm’ . Cô chạy đuổi theo anh.

Dưới ánh nắng rực rỡ của mặt trời, cả không gian bùng lên sức sống của một ngày mới. Trỗi lên cái không khí mà bao lâu nay đã nguội lạnh nơi này.

Hai con người đi bên nhau mà cách xa vời vợi.....

~~~~~

Note: Lại một chương ngắn típ..mong mina thông cảm ^_+

Lời nhắc: Những chương tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì ở nhà Taiyoukai. Khi Sess vs Kagome ở cùng nhau....

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Điều Sơ Lo Sợ

“Miroku, ăn sáng nào !” Sango gọi vọng to lên lầu.

“Biết rồi!”

Cô mệt mỏi ngồi xuống sofa. Sango với bữa một tờ báo. Sự việc mấy ngày qua cứ như một con ốc ồ ạt kéo tới khiến cô choáng váng.

‘Câu hỏi của con thời gian sẽ trả lời’

Sango lặng người nghĩ về câu trả lời của sơ. Sơ đang giấu cô chuyện gì? Bức ảnh đó ... liên quan đến Kagome không? Bức ảnh mười hai năm trước cô đã thấy.....

~Flashback~

“Tớ đếm từ một đến năm mươi. Lo mà đi trốn đi!” Cô bé tóc đen mỉm cười hồn nhiên.

“Được” Cả đám đồng thanh.

Sango hồi hải tìm chỗ nấp. Cô không biết nơi nào an toàn nhất. Bỗng, cô sực nhớ tới phòng của sơ có cái hốc tủ đủ vừa cho cô chui vào. Sango cười hí hửng ngồi im thín thút trong đó, tin rằng Kagome sẽ không kiếm được mình. Bỗng.

Kết...

Chết rồi! Sơ ! Sango lo ngại. Vì sơ không cho ai bước gần đến phòng mình cả. Cô co rút người lại, tim đập thình thịch. Nhờ sơ nhìn thấy cô thì cô sẽ bị phạt.

Sango quan sát từng cử động của sơ. Sơ bước đến sát tủ , hình như là lấy một vật nào đó trong ngăn kéo. Rồi cô thấy sơ lẳng lặng ngồi mép cạnh giường, nhìn chăm chăm vào khung ảnh.

Cô nghiêng đầu. Bức ảnh đó của ai vậy? Chợt , Sango nhận ra ánh mắt khác thường của sơ. Cô thần người. Ánh mắt ấy... cô đã từng gặp ở Inuyasha.

Sơ đang nhớ ai à?

Sango nẩy mình. Cô sững sờ nhìn từng giọt lệ lăn dài trên gương mặt. Cô muốn chạy bung ra ôm sơ lại như sơ vẫn thường làm khi cô khóc. Nhưng Sango sợ. Cô cũng không hiểu sao vì một bức ảnh mà sơ lại rơi lệ. ... Vì sơ không bao giờ biết khóc....

Sango nhướn mình nhìn kỹ tấm hình. Hai người phụ nữ giống nhau như hai giọt nước. *Hai quý bà này đẹp quá !* Sango say sưa ngắm nhìn. Chợt, cô nghe giọng nói nghẹn ngào của sơ

“Xin lỗi....tôi sẽ bảo vệ con bé....sẽ bảo vệ Kagome--..”

Sango mở tròn mắt ngạc nhiên. *Kagome??*

“Hắt xì!!!” Cô bất thình lình nhảy mũi.

“Ai đó?” Sợ quay nhanh lại chỗ phát ra tiếng động.

Sango rụt rè bước ra. Cô nhận ra sự sợ hãi trong mắt sợ. “Con... con xin lỗi!”

“Sango?”

“Con--- con trốn ở đây từ nãy đến giờ???” Giọng sợ run lên.

Sango gật đầu.

Một sự yên lặng bao trùm lấy không gian.

“... Con đã nghe thấy?”

Sango cắn môi, thu hết can đảm “Sợ, người trong ảnh có..”

Ngay lập tức, nét mặt sợ xanh đi. Bà chống tay xuống giường. Sango hét hoảng “Sợ ơi, sợ bị sao thế?”

Sợ nấp lấy hai cánh tay nhỏ bé của cô “Đừng kể chuyện này cho ai biết kể cả Kagome. Ta van con đây”

“Tại---“

“Đừng nói cho ai! Hãy hứa với Chúa con sẽ giữ kín điều này, được không?” Ánh mắt rung rung cầu xin khẩn thiết nhìn cô.

“Con xin hứa..”

~~~~~End Flashback~~~~~

Tại sao sợ lại che giấu? Ẩn sau câu chuyện này là bí mật gì? Bỗng nhiên, cô lại thấy ngọt ngào nơi lồng ngực, ngỡ như một cái gì đó sắp vỡ tung ra. Có lẽ giống bão rồi cũng sẽ ập xuống nơi này nhưng sao Sango lại cảm nhận nó như cả đất trời sụp đổ vậy.

Bất giác cô run bật lên. Cô đang lo sợ. Con người luôn tìm kiếm hạnh phúc và họ thường tìm thấy nó trong những gì đã qua. Nhưng cô đang có nó trong tâm tay.. cô không thể để vụt mất. Hạnh phúc cô đang có, tuyệt đối cô sẽ không trao cho ai.

Cô sẽ bảo vệ nó...

“Sango có....” Miroku khựng lại khi thấy nét mặt đăm chiêu của cô. Anh lại không giúp được gì cho cô.

Mãi mãi chỉ là chiếc bóng khuất sau mọi người.....

“Sango!”

“Sao?”

“Có tin mới đây”

“Hả?” Cô nhượng mảy nhìn tờ báo Miroku cầm trên tay. “Đọc đi” Sango nhận báo từ cậu, chăm chú đọc cái trang lớn đầu tiên.

5 giây sau..

“..... Điều này có thật không?” Sango ngẩng nhìn cậu với ánh mắt sững sờ. Miroku nhún vai “Nếu nó đăng lên báo thì chắc là đúng rồi”

“Hay quá! Ta có thể tiếp cận Kagome được rồi” Cô nở nụ cười rạng rỡ nhưng nó nhanh chóng vụt tắt “.... nhưng nếu không may chúng ta bị phát hiện thì Kagome sẽ gặp nguy hiểm”

“Uh, vì thế ta cần bàn với Inuyasha. Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi”

Sango im lặng. Nỗi lo này lại chồng chất nỗi lo kia. Cô không yên tâm khi để Kagome một mình nhưng nếu bất cẩn thì sẽ nguy đến cô ấy. Liệu giải pháp này có đúng không?

“Sao vậy?” Miroku cúi gần sát

“Không có gì” Cô quay mặt đi, tránh ánh mắt của Miroku. Cô không muốn cậu nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

“Này, lo nhiều quá, mụn nổi đầy mặt rồi kìa, khéo không ai lấy đó”

Ngay lập tức, nét mặt dữ dằn của Sango trở lại “CẬU NÓI GI???” Miroku né đòn, nhe răng cười

‘ Tôi không là chỗ dựa cho cậu nhưng ít ra thì tôi có thể làm cho cậu nổi giận....’

Một ngày nữa tiếp tục trôi qua. Người cầu nguyện dưới Chúa lại đi đón ánh tà dương, đứng ngắm nhìn từng tia sáng vụt tắt sau ngọn đồi. Cả bầu trời nhòe lên sắc cam dịu mờ ảo. Từng đàn chim sẻ cánh về nơi thuộc về nó...

We are always on the way to find the place we belong

Bóng chiều tà hắt mình xuống mảnh đất cô độc nơi bà đang đứng. Người phụ nữ ấy đứng bất động, mắt hướng về vầng tà dương, hướng về nơi kết thúc một ngày.

“Hai vị có nhìn thấy ánh sáng đó không?” Bà thì thầm, tay vuốt nhẹ lên bức ảnh.

“... có lẽ tôi sắp như ánh tà dương này. Có lẽ tôi sẽ không còn được ngắm nhìn ánh bình minh ngày mới. Và có lẽ ... tôi sẽ không còn cầu nguyện dưới Chúa nữa. Dù cầu xin bao lần, tôi biết rằng tội lỗi này mãi mãi không thể xóa nhòa..”

“Chúa bao dung cho tất cả... nhưng con người không thể bao dung cho chính mình...”

“Con bé càng lớn càng giống người...Kagome giờ này chắc là đang đứng bên gốc cây anh đào... “ Bà thở thê bên bức ảnh. Bà nở nụ cười trong hàng nước mắt nhỏ dài.

Giọt nước mắt chất rơi vãi trên khung hình làm nhòa đi nụ cười của hai người phụ nữ . Hai gương mặt phúc hậu đứng cạnh nhau như một sự đối xứng Chỉ khác là bó hoa trên tay họ là bách hợp và anh đào.

“Nụ cười thánh thiện của hai vị là điều tôi không thể có. Vì thế tôi không là.. đức mẹ của lũ trẻ. Mãi mãi không thể...”

Down to no where

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Kí Ức Hoa Anh Đào 2

“Hình như là chỗ này” Kagome dừng lại trước khúc quanh của vườn mê cung. Cô hơi lưỡng lự nhưng sự tò mò đã khiến bước chân cô mạnh mẽ hơn. Len lỏi qua từng ngõ ngách, cuối cùng Kagome đã đến nơi cần đến.

Cô há hốc mồm trước khung cảnh trước mắt.

Ánh tà dương phủ mình trên từng khóm hoa, kéo theo bóng cây anh đào ngã mình dài trên đất. Bao quanh nó là hai loài hoa tinh khiết, thanh tao nhất : bách hợp và hoa tuyết. Kagome lặng người. Cả khu vườn như một thế giới huyền diệu, một xứ thần tiên người trần tục không thể đến gần.

Cô bước vào sâu. Con gió xuân thổi khẽ qua vườn, cuốn theo những cánh hoa khuấy động không gian, những khóm hoa ngã nghiêng nhịp nhàng. Mái tóc cô lướt nhẹ theo chúng. Kagome nhìn bao quát. Cây anh đào đang đung đưa, cánh hoa trôi nhẹ trên không.

Sesshie.....

Cả không gian làm cô nhớ về người đó. Dưới sắc hoa anh đào, người ấy cầm bông hoa tuyết...

Cuộc gặp gỡ đó như một câu chuyện cổ tích. Một câu chuyện chỉ có thể tìm thấy trong những giấc mơ. Ước gì cô sẽ được gặp lại hình ảnh mười hai năm trước đó... tại nơi này.

Ánh tà dương tắt ngấm nhường chỗ cho bầu trời sao. Ánh trăng vàng vạc hiện rõ trên cao. Kagome ngơ ngàng

Bách hợp và hoa tuyết bông lấp lánh trong đêm. Cả hai màu trắng thuần khiết hòa vào nhau dưới sắc hoa anh đào. Một lần nữa, gió xuân lại thổi về.

Cô cất tiếng hát

Shine bright morning light

Now in the air the spring is coming

Sweet blowing wind

Singing down the hills and valleys

Keep your eyes on me

Now we're on the edge of hell

Dear my love, sweet morning light

Wait for me, you've gone much farther, too far

Kagome quay người lại, mái tóc ôm lấy khuôn mặt cô dưới ánh trăng .

.....

“Sesshou--maru....”

Ước gì hình ảnh mười hai năm trước quay trở về.....

~~~~~

Tiếng đóng cửa vang lên khô khốc. Trăng rọi sáng một góc phòng . Nơi có hoa bách hợp.

Người đàn ông lặng lẽ bước đến bên cửa sổ. Hắn cầm khung hình trên tay.

Không gian chết lặng

“Đã đến mùa ba loài hoa ấy nở... đã đến lúc em trở về với ta...”

Một người phụ nữ ôm bó hoa bách hợp.....

Onigumo ghi chặt khung hình.

“Cả dòng tộc đó phải trả giá. Và ta sẽ thấy lại nụ cười của em...”

“Nhất định như thế!”

... ánh mắt lửa hận...

Giọt nước trên cánh hoa bách hợp nhỏ dài.....

~~~~~

Gió thốc từng đợt, bắn tung những cánh hoa lên không trung

Kagome sững người. Mái tóc bạc dưới đêm sao, ánh mắt nửa vàng khuyết hòa cùng ánh trăng. Bỗng nhiên cô lại nhìn thấy Sesshie nơi anh. Mờ mờ, ảo ảo... Kagome dụi mắt.

Dáng người vạm vỡ đứng đó không chút cử động, vẫn nét lãnh đạm nhưng lần này lại xen chút bất ngờ.

“Cô làm gì ở đây?” Anh tỏ ra khó chịu.

“Tôi..” Kagome lúng túng. Không còn khí thế hùng hồn đối chọi với hắn, không rõ vì sao.

Sesshou không nói gì hơn. Anh bước đến vùng hoa tuyết. Lặng lặng.

Ánh trăng bạc chiếu thẳng vào nơi Seshoumaru đứng, ngã cái bóng cô độc xuống vườn. Tư thế của con người kiêu hãnh nhưng cô quạnh, vững chắc mà lạc lõng.

“Khu vườn này của anh?”

“Mẹ tôi ”

Kagome đứng ngang hàng cùng anh. Cô ngẩng nhìn bầu trời. Sao lấp lánh hàng vạn ngôi, trông gần mà lại xa. Ánh sáng mong manh, yếu ớt.

“Khu vườn đẹp quá. Phu nhân Taisho rất am hiểu về hoa. Nhất là hoa bách hợp, tuyết và anh đào”

Seshoumaru nghiêng đầu nhìn ánh mắt đắm chiều của Kikyou. Lòng anh thật bình thản. Đây là lần đầu khi bước ra vườn anh cảm nhận được nét đẹp của toàn bộ khung cảnh. Là do cô ta chăng?

Hai người đứng hồi lâu. Không một lời.

“..Có thể cho phép tôi đến đây không?” Ánh mắt Kagome vẫn nhìn nơi xa xăm.

Sesshou hơi bất ngờ trước lời thỉnh cầu này. Bình thường tuyệt đối không ai được phép bén mảng tới đây. Nhưng với Kikyou..

“Tùy cô! Đừng có phá hỏng vườn hoa của tôi !” Nói rồi anh quay lưng hướng tới lối ra.

Kagome thở một hơi dài.

*Có lẽ cuộc sống nơi đây cũng không đến nỗi nào *

Gió vẫn khuấy động. Những cánh hoa ngả nghiêng trong không gian vô tận ...

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thâm Nhập

“Tôi không có ý định cho cô về nhà sớm đến vậy. Nhưng có lẽ điều trị ở nhà sẽ tốt hơn cho cô!” Vị bác sĩ đứng tuổi nheo cặp mắt sau gọng kính.

“Cảm ơn sự quan tâm chăm sóc của bác sĩ trong thời gian qua” Kikyou cuối đầu chào lễ phép, Inuyasha hự thẳm sau lưng cô.

“Cô gia giáo quá!” Inuyasha nhận xét khi vị bác sĩ đi khỏi.

“Đó là cách sống của tôi. Nếu anh ở trong gia đình tôi, anh cũng thế thôi” Kikyou xếp mớ đồ vào túi xách. Hôm nay cô sẽ trở về nhà. Ở nơi công cộng quá lâu sẽ rất nguy hiểm.

“Ý tôi là cô cứ như thế sẽ dễ bị phát hiện lắm. Dân thường chẳng ai cúi chào kiểu đó đâu”

“Oh, vậy thì tôi sẽ cố gắng sửa”

Inu nhìn chăm chú nét mặt điềm tĩnh của Kikyou. Cậu mỉm cười “Đã bình tâm lại rồi à?”

“Ừ!” Kikyou nhếch nhẹ môi. “Anh nói đúng. Tôi quá nhu nhược. Sẽ chẳng có gì giải quyết nếu tôi không đứng dậy. Tôi sẽ không khóc nữa, tôi sẽ tự tìm lấy giá trị của chính mình.” Kikyou thả lỏng người, nhìn vào không trung.

“Đừng quá quyết mình sẽ không khóc.”

Kikyou chớp mắt.

“Con người là phải biết khóc. Chỉ có điều.. cô hãy khóc cho những người không bao giờ làm cô khóc !”

“Sao...”

“Đó là câu nói duy nhất trong kí ức của tôi về mẹ.” Inu gãi mũi, cười nhe răng nhưng nét mặt nhòa chút đắng cay. Kikyou chạnh lòng, nhìn anh buồn bã “Inuyasha..”

~~~~~

“Chúng tôi về rồi” Inu lớn giọng. Chẳng cần đợi câu trả lời. Anh đã nghe tiếng hai người kia om sòm trên lầu.

“Đã bảo là tớ sẽ đi” Sango hét.

“Khoang đã ! Đợi cậu dẫn về rồi hãy tính! Cậu nóng vội quá.”

“Sắp hết hạn đăng kí rồi. Ta phải đi thôi. Bàn với Inu sau” Sau đó là tiếng xô cửa rầm rập cộng thêm tiếng chân ịch của Miroku.

“Cái quái gì vậy?” Inu thờ dài chán nản khi thấy mặt hai diễn viên vừa rồi.

“Cậu dẫn về rồi kìa! “

“NÀY!!!”

“Kikyou...” Miroku cắt ngang lời đốp chác với Inu.

Kikyou mỉm cười nhìn lại quan cảnh ngôi nhà. Vẫn những màn chén bay, đĩa bắn, vẫn những tiếng cãi vã ầm trời. Nhưng tất cả giờ đối với cô rất quen thuộc, thân thương. Cô yêu chúng, yêu rất nhiều.

“Tôi lại làm phiền các bạn” Kikyou cúi đầu tạ lễ. Ba nụ cười niềm nở đáp lại cô.

“Kikyou” Sango gọi. Kikyou ngẩng mặt lên. Sango chìa tay trước mặt cô. “Mừng cô về nhà!”

Kikyou mở tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên nhưng rồi cái sững người ấy nhanh chóng thay bằng nụ cười hạnh phúc. “Phải, tôi đã về nhà”

Vú ơi, con đã về nhà...

“CÁI GÌ?” Inuyasha nhảy bật khỏi ghế. “Vào dinh thự Taisho?”

Kikyou há hốc mồm trước kế hoạch của Miroku. Sango đẩy tờ báo về phía Inu. Kikyou cầm lên đọc to “Dinh thự gia tộc Taisho đang cần tuyển đầu bếp. Tuổi từ 18-30. giỏi tay nghề, có kinh nghiệm.....”

Kikyou nhúm mày. Họ cần thêm đầu bếp làm gì?

“Đừng nói với tớ là Sango sẽ làm việc này?” Inu khoanh tay hăng học giọng.

“Đâu còn ai khác.” Sango nhún vai.

“Tớ không đồng ý. Như thế sẽ rất nguy hiểm. Hai cậu thừa biết là tên Onigumo đó sẽ cho người giám sát Kagome nên...”

“Chính vì thế ta lại càng phải ở bên cô ấy” Miroku khẳng định chắc chắn. “Có một người bên cạnh Kagome sẽ tốt hơn, đồng thời ta lại biết tình hình để kịp ứng phó”

“Tôi đồng ý với Miroku.” Kikyou góp ý, gấp tờ báo lại. “Thời gian rất cấp bách. Ta phải hành động thôi. Không dây dưa được nữa, tính mạng Kagome đang nằm trong tay chúng ta” Cô nhấn mạnh quả quyết.

Inu thờ dài. Cậu không thể chống lại ba cái đầu. Cuộc đời cậu đang đảo lộn tất cả mọi thứ. Có lẽ cậu phải tập làm quen với nó.

Kéttt..

Tiếng cửa gỗ ọt ẹt kéo ra. Kikyou chớp mắt. Cô nhìn hé quá cánh cửa. “Sango?”

Kikyou khoác áo choàng bước ra khỏi phòng. Bất chợt cô rùng mình vì cơn gió lạnh. Sango đang đứng thờ thẩn ở ban công.

“Sao cô không ngủ?”

Sango giật mình. Cô nhìn Kikyou rồi lại nghiêng đầu ngắm từng ánh đèn mờ ảo của đô thành. “..ngủ không được.”

Kikyou chống tay lên ban công, vén mái tóc rối bù. “Cô lo à?”

Sango nhún vai rồi lại thả lỏng người “.. có lẽ.. Tôi không biết mình có vượt qua kì thi thử ngày mai không?” Mắt cô đắm chiều nhìn xa vời. Lòng cô bộn bề trăm nỗi ưu tư. Ngày mai là thời khắc quyết định. Cô nhận ra rằng để cứu Kagome, ngày mai là con đường duy nhất. Nhưng.. nếu lỡ cô trượt thì sao? Phần trăm hi vọng trở về cuộc sống cũ sẽ mất hết.

“Cô chắc chắn sẽ trượt!”

“Cô!” Sango mở tròn mắt nhìn Kikyou.

“Chắc chắn sẽ như thế nếu cô vẫn đứng giữa hai lối đi”

Sango im lặng.

“Tôi sợ ..mình không thể....”

“Cô không thể làm gì nếu cô không làm gì” Kikyou ngẩng cao đầu, nói rõ từng lời .

Ngạc nhiên..

.....

“Kikyou!”

“Huh?”

“..Cô thay đổi nhiều quá! Suýt chút nữa tôi không nhận ra cô” Cô dịu dàng nhìn cô tiểu thư Higurashi.

“Thế à?” Kikyou nhủ mảy, tự đánh đổ chính mình. “Bây giờ tôi mới nhận ra rằng, tất cả những gì tôi học qua sách vở về cuộc đời không đủ để tôi tồn tại... Vạn vật biến đổi đến chóng mặt. Thậm chí một giây sau đó tôi cũng không biết mình sẽ ra sao. Khi xưa, thời gian đối với tôi là sự chờ đợi. Giờ đây tôi phải tự lao vào để giữ lấy thời gian cho mình. Buồn cười quá nhỉ?” Cô cười khẩy.

“Đáng sợ thật !”

“??”

Sango tắc lưỡi “Cái gia tộc đó.. đáng sợ thật ! ““Nó có thể sinh ra một con người cũng có thể sinh ra một ác quỷ “

“Thế tôi là gì?” Kikyou tò mò.

Sango mỉm cười “Giờ cô là con người rồi!”

“Thế lúc đầu là gì?”

“Lúc đầu cô không tồn tại , sống mà như không sống. Đó không phải là con người!”

“Con người rất phức tạp. Có thù hận, có yêu thương, có tham vọng và cả sự bao dung. Con người luôn đấu tranh thậm chí là với chính đồng loại để sinh tồn. Kikyou hôm nay đã hiểu được điều đó !”

“Cám ơn . Nhưng đôi lại tôi đã trả giá rất nhiều thứ !” Kikyou nhìn tận bầu trời vô hạn , buồn mênh mang.

“Trên đời này không có gì cho không đâu. Luật đổi chác. Hiển nhiên thôi !”

.....

“Trăng hôm nay sáng nhỉ” Kikyou nheo mắt nhìn lên không.

“Uh, có lẽ Kagome giờ cũng đang ngắm trăng. Cậu ấy rất thích ngắm hoa dưới trăng. Thường thì sẽ kèm theo một bài hát trong những đêm đó. Không biết hôm nay cô ấy hát bài nào nhỉ?”

“Ngày mai cô sẽ biết thôi.”

“À, Kikyou.. có một chuyện tôi cần nói với cô.....”

~~~~~ Sáng hôm sau ~~~~~

“Này, cậu đem theo lý lịch chưa?”

“Rồi!”

“Hình?”

“Rồi”

“Kẹo?”

“R... làm gì?” Cô nàng với mái tóc cột cao quay ngoắt sang hỏi Miroku

“Giúp cậu trấn tĩnh” Nói rồi Miroku dúi vào tay Sango 3 cục kẹo gừng.

“..Cám ơn...” Sango nâng niu nó trên tay, không khỏi không xúc động. Cậu ta luôn như thế, ân cần chu đáo. Bỗng nhiên cô cảm thấy trống trải vô cùng.

Có lẽ sẽ không cảm nhận được hơi ấm nơi Miroku một thời gian dài.

Hai người đứng lẳng lẳng nhìn nhau.

“Sango, tôi....”

“SANGO! Xe buýt tới kìa!” Tiếng Inuyasha vọng vào.

“Ta đi thôi!” Miroku tặc lưỡi. Sango lặng lẽ gật đầu. Cô đang chờ đợi ở cậu điều gì?

“Feh, hai người làm gì lâu vậy?” Inu lâu nhâu.

“Ba người ở nhà nhớ bảo trọng đó!” Sango nhìn họ đầy lo lắng.

“Coi nào, bọn tôi đâu còn con nít nữa!”

“Uhm” Sango cố kìm những giọt nước mắt lăn trên má. Cô quay sang ôm chầm lấy Kikyou.

“Tôi đi nha!”

Dáng Sango khuất hẳn sau cánh cửa xe. Chiếc xe lăn bánh rời khỏi ngôi nhà của cô.

“Ta vào nhà thôi” Miroku gọi

Kikyou đứng thừ người ra đó.

‘Hãy nhớ lời tôi. Đến khi cần, hãy đi tìm sơ. Rồi cô sẽ hiểu’

Sango đã thi thắm như thế trước khi ra đi. Bất chợt, cô cảm lấy mảnh ngọc, trầm ngâm

~~~~~Flashback~~~~~.

“À, Kikyou.. có một chuyện tôi cần nói với cô.....”

“Có chuyện gì mà mặt nghiêm vậy Sango!”

Sango quay về phía Kikyou. Cô với tay rút miếng ngọc Kikyou đeo trên cổ ra.

“Sango?”

“Gia thế miếng ngọc này chỉ có mình cô biết?”

“Đúng, tôi không nói với ai. Mà có chuyện gì vậy?”

Sango hắt một hơi thật dài. “Vẫn có người ngoài cuộc – à không phải nói là người dung nước lã với cô nhưng là người trong cuộc biết về mảnh ngọc này”

Kkyou biến sắc. “Cái....”

“Ài?” Mặt Kikyou đanh lại. Chuyện này rất hệ trọng.

“Đó là người mang trong lòng đức tin về Chúa. Người thờ phụng Chúa với tất cả lòng tin và hi vọng.” Sango dừng lại, ngắm nghía miếng ngọc, xoa nhẹ lên bề mặt nó. “..Bà là Đức Mẹ của chúng tôi. Là vị nữ thần che chở cho chúng tôi suốt thời thơ ấu!”

“..Sơ Hikae?” Kikyou mơ hồ hỏi.

Sango rút cánh tay lại, nhìn Kikyou “Khi thời gian cho phép, hãy tìm sơ. Cô có lẽ sẽ tìm ra câu trả lời cho chính mình”

~~~~~End Flashback~~~~~

Tại sao là sơ? Ý Sango là như thế nào? Tại sao sơ lại biết về mảnh ngọc này?

Kikyou quanh quẩn với chính suy nghĩ mơ màng của mình.

“Này! Hồn Kikyou về đi” Kikyou chớp mắt. Năm đầu ngón tay to khỏe xòe trước mặt cô. “Ah”

“Nah, cô bị gì vậy?”

“Không... không có gì!” Cô cố che đi nỗi hoang mang trên gương mặt.

“Vào nhà thôi !” Inu thờ dãi, quay ngoắt người đi.

“..Inuyasha..”

“Heh?”

“.... Sơ.. sơ Hikae là người thế nào?” Kikyou ngập ngừng hỏi. Cô không muốn tạo quá nhiều lo lắng cho họ. Hơn nữa, cô không muốn Inu nghĩ rằng cô đang thăm dò họ.

“Sao cô lại hỏi vậy?” Inu hơi nghiêm nét mặt.

“Không.. chỉ là Sango kể rất nhiều về sơ nên tôi tò mò”

Inu thọc sâu vào mắt cô như đưa ra một sự nghi vấn. Vài giây sau, Inu khẽ cúi đầu, thả lỏng bờ vai . “Sango nói thế nào thì sơ thế ấy” Nụ cười nửa miệng hiện trên mặt cậu.

‘Một Đức Mẹ ?’ Kikyou bỗng bật cười khe khẽ. “Thật sao?...”

Có lẽ giờ vẫn chưa là lúc tìm căn nguyên của câu chuyện này....

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Sự Trùng Hợp Ngày Đầu Tiên. Nên Không...?

“Chào buổi sáng cô Kikyou!” Hai người hầu nữ cúi đầu lễ phép.

“Chào hai chị “ Kagome mỉm cười, rửa thầm *Từ sáng tới giờ đây là lần thứ 28 mình phải chào họ. Cái nhà này tổng cộng bao nhiêu người giúp việc vậy trời !!!!*

Vừa bước được vài bậc, cô lại gặp anh. Kagome lúng túng, cúi gầm mặt xuống. Không biết vì sao từ sau đêm hôm qua, cô đã có cái nhìn khác về anh. Anh ta không giống như những gì mình thể hiện bên ngoài... Tất cả cảm xúc đều bị kìm nén. Và cũng không hiểu tại sao cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh ta nữa. Vì cô sợ chẳng? Sợ ánh mắt lạnh lẽo, cô cúi đầu sâu vào vết tội lỗi của cô?

Buồn cười thật! Bây giờ cô lại dư thời gian nghĩ về tội lỗi của mình cơ đấy ! Mà đâu phải là lỗi cô? Tại tên Onigumo, tại dòng họ Higurashi. Cô chỉ đơn thuần là nạn nhân, là một con cờ. Nhưng... khi nhìn Sesshou, dường như mọi sự lừa dối đều đổ dồn về cô. Cũng đúng thôi. Thực tại thì cô đang lừa anh mà! Có qua có lại...

Cô lướt qua, lí nhí “Chào buổi sáng” và điều cô không ngờ..

“Chào!” Giọng trầm vang đến tận sâu lỗ tai cô như tiếng chuông thức tỉnh. Cô khựng lại, không khỏi ngạc nhiên. Nhưng rồi lại nở nụ cười tươi . Xem ra anh cũng không đến nỗi nào.

Bữa ăn sáng đầu tiên ở gia tộc Taisho... Phải cẩn thận, không thể để chút sơ sót, Mạng sống họ nằm trong tay cô.

Kagome tự nhủ thầm, lặng lẽ bước đến bàn ăn. Một nỗi lo sợ bỗng dưng đè ập lên cô khiến lồng ngực khó chịu. Mỗi lần gặp họ, cô lại tưởng tượng nét mặt tối sầm, lạnh lùng tàn nhẫn của họ như thể đã biết sự thật. Giờ cô mới hiểu thấu câu nói “Đi đêm có ngày gặp ma” như thế nào.

Kagome ngẩng nhìn ngài Taisho. Nụ cười ôn hòa hiện hữu trên gương mặt đã hằn vết nhăn. Kagome bất giác cũng đáp trả bằng nụ cười kính cẩn. Cô cúi đầu.

“Chúc bác buổi sáng tốt lành”

“Ồ kia, lại ‘bác’. Ta đã bảo con hãy gọi ‘cha’ mà” Ngài cười rạng rỡ

“Oh, con xin lỗi. Chắc phải mất một thời gian con mới quen với cách xưng hô đó ạ !” Kagome mỉm cười ‘dịu dàng’

“Không sao, hai đứa con còn nhiều thời gian mà!” Ngài phất tay, rồi ra hiệu cho người hầu bếp đem bữa sáng lên. Cùng lúc, Sesshou cũng vừa bước xuống lầu. Hiển nhiên anh ta sẽ ngồi cạnh cô, mọi sự sắp đặt của Inu no Taisho. Kagome thờ dãi, lặng lẽ dùng bữa sáng của mình. Sesshou cũng thế.

Từng động tác hai người nhịp nhàng. Rất nhịp nhàng.

3 phút trôi qua...

4 phút...

Động tác vẫn thế.

Taisho cố nhịn cười. Đám người hầu xung quanh che miệng, khúc khích không rõ tiếng. Kagome dường như nhận ra điều đó. Cô xấu hổ buông thả xuống. Nhưng không may, hân ta cũng ngừng nốt.

Lần này thì không thể nhịn hơn nữa. Cả một gian phòng cười ầm lên. Kagome gượng chính mặt. Cô lờm anh nhưng cùng lúc đó cũng là ánh nhìn tương tự anh dành cho cô.

Một sự ngẫu nhiên ngay ngày đầu tiên.

~~~~~Cùng lúc~~~~~

“Người tiếp theo!” Tiếng vị giám khảo sơ tuyền vang vang cả phòng.

Sango nuốt từng ngụm. Chỉ là một đầu bếp nhưng sao.... y như tuyển nhân viên văn phòng vậy???? Mồ hôi tay cô bắt đầu tuôn như suối. Cô cắn môi. Nhất định phải vượt qua kì thi này. Cô phải bảo vệ Kagome. Sango ngẩng đầu tìm chút không khí. Bất ngờ..

“..Onigumo?????????” Gương mặt của hân như hàng ngàn mũi dao cắm xuyên vào lồng ngực. Cô bỗng cảm giác tai mình ù đi. Bàng hoàng...

“Cô Sango” Sango giật bản mình. Cô vụng về đứng dậy, suýt ngã. Siết chặt tay, cô bước vào phòng. ‘Không nghĩ tới nữa, lo việc trước mắt đã!’

Một căn phòng nhỏ với hai người ăn mặt chính tề. Cả hai đề đã đứng tuổi. Trước mặt họ là chiếc ghế trắng thanh. Cô biết nơi đó dành cho cô nhưng..

“Tại sao cô lại chọn công việc này?” Người bên trái hỏi.

“Bởi vì tôi yêu thích nó!” Sango quả quyết.

“Cô vào nghề bao nhiêu năm rồi?”

“Đã hơn 3 năm. Và tôi sẽ cố gắng hơn nữa”

“Cô có tự tin rằng mình sẽ đậu?” Người bên phải nheo mắt hỏi.

Sango hít một hơi thật sâu. “Tôi tin vì các bạn tôi tin như thế !”

“Các bạn cô?”

“Phải! Họ chính là niềm tin của tôi. Tôi đã hứa và tôi sẽ làm được!” Một chất giọng mạnh mẽ, kiên quyết chưa bao giờ Sango thấy ở chính cô. Ngay sau đó cô nhận ra cái gật đầu của hai người. Trong cô bùng lên tia hy vọng mãnh liệt.

“Câu cuối cùng dành cho cô... Cô nghĩ gì về gia tộc Taisho?”

“Ồ.....”Sango lúng túng. Cô không hề biết tí gì về họ. Nói gì đây ???

“Sao, cô Sango?” Người bên trái hơi nhăn nét mặt.

‘Hãy trả lời bằng chính con tim của cậu’

Kagome đã từng nói thế. Sango thả lỏng người “Gia tộc Taisho..là một gia đình.”

“Huh?” Hai vị giám khảo ngạc nhiên.

“Dù gia tộc có lớn đến đâu, quyền lực đến mức nào thì quan hệ giữa những người trong gia tộc vẫn là những mối quan hệ của một gia đình. Chỉ khác là gia đình này lớn hơn nhiều... nhưng về mặt tình cảm thì vẫn như bao người khác... tôi mong là vậy!”

“Cô mong là vậy.. nee?” Vị ngồi bên trái thì thâm lại.

“Được rồi, cô có thể ra đợi kết quả. Cảm ơn cô... vì câu trả lời cuối cùng!” Sango cúi đầu chào rồi lặng lẽ bước ra.

Cánh cửa khép lại.

“Toutousai, câu hỏi cuối đầu có trong đề?”

“Tôi chỉ buộc miệng hỏi, không biết tại sao! Cô gái này quả là đặc biệt.” Toutousai cười thích chí. “Thôi, thay người khác đùa tôi. Tôi qua phần thi thực hành”

“Một gia đình nee?” Toutousai bật cười tươi, ung dung bước sang cánh cửa kế.

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tôi Đã Vượt Qua Chính Mình

Sango thở dài nhẹ nhõm. Xong vòng một. Giờ là đợi kết quả.

Một tiếng sau, danh sách đầu vòng một đã có.

Sango hồi hộp chờ đợi.

“Cô Sango!” Tên đầu tiên.

Sango há hốc mồm. Người cô rung lên vì vui sướng. Nhưng lập tức trấn tĩnh ngay. “Coi nào đừng quá vội mừng! Chỉ là vòng một!” Sango tự trấn an mình.

Như một phản xạ, cô quay phắt lại nhìn chỗ Onigumo đứng. Hắn đã đi. Nhưng lòng cô vẫn không yên, hắn sẽ giờ trò gì đây?

Khoảng mười người bước vào cánh cửa khép kín. Sango trở mắt nhìn. Trước mặt cô là mười dãy bàn bếp với tất cả các dụng cụ tốt nhất của một người đầu bếp. Chắc, nếu không đầu thì ít ra cô cũng được một lần trong đời sử dụng chúng.

“Bây nào! Nhất định phải đầu!” Sango tự tát vào má mình.

“Bây giờ mời các vị bốc thăm. Sau đó tự động chọn bàn bếp tương ứng với mình. Quý vị có 45 phút để trình bày một bữa ăn cho gia tộc Taisho. Chúng tôi sẽ đưa ra các thực phẩm bất kì. Yêu cầu các vị phải chế biến thành một món ăn đặc biệt. Sẽ có một thẻ, thực phẩm sẽ khá là... khó cho các vị. Mong là các vị không bốc nhầm nó!”

“Số 13” Sango nhìn nhẩn nhó tấm thẻ của mình. 13.... con số xui. Mong là sự dị đoan của cô không thành hiện thực.

Chéo góc nhìn Sango, Onigumo đứng nhìn chăm chú. “13 à?”

“Cứ để cô ta vào gia tộc. Sẽ có lúc chúng ta cần dùng đến đám mồ côi này!”

Nói là thế nhưng làm sao hắn có thể dễ yên cho đồng bọn Kagome tiếp tay cho con bé đó. Con bé mà hắn hận thấu xương. “Xin lỗi ngài Naraku. Tôi không thể để chúng ảnh hưởng đến kế hoạch của tôi!”

Nói rồi hắn vòng ra sau nhà bếp. Các phụ tá bếp đang tất bật xếp các thức ăn vào từng đĩa số.

“Để xem cô tài đến mức nào!” Một nụ cười nham hiểm.

“Ra rồi!” Sango dõi theo từng bước đi của người phụ bếp. Chín người được nhận rất nhiều thực phẩm lạ, đắt tiền, cô sẽ nhận gì đây??

Chiếc đĩa đặt trước mặt cô. Tay nhấc lên mà tim có thể nghe rõ từng nhịp. Ngay lập tức, Sango biến sắc.

“CÁI.....” Sango lấy tay lật đồng rau trước mặt. “Rau, rau,... sao toàn là rau thế này??? Lại còn có tà hủ?? . Chỉ có một miếng thịt nạt??” Tíc tắc, cô quay theo hướng trực giác báo cô kẻ xấu xa đó đang đứng. Cô nghiêng răng cắn phần “Onigumo....”

Đáp lại là nụ cười đắc chí của hắn. Rõ ràng hắn biết cô không thể làm gì trước đám rau lạ này. Tên bi ỏi !

Nước mắt cô rơi lã chã. Thua rồi! Thua thật rồi. Xin lỗi Kagome.... tôi vô dụng, tôi không thể làm gì. Kikyou.. tôi không thể..

‘Cô không thể làm gì nếu cô không làm gì’

Sango nhìn lại đồng rau. “Minh sẽ thất bại nếu mình không thử..”

Cô nhìn lại đồng rau lần nữa, đảo dác nhìn quanh bàn.

‘Sango này, bốn chúng ta là một gia đình nhỏ’

‘Tôi chỉ ước muốn một gia đình bình thường như bao người’

‘Gia tộc Taisho là một gia đình’

‘Tôi đang làm bữa cơm cho chính gia đình tôi!’

‘Gan li thật! Nhưng xem cô làm được gì?’ Onigumo mỉm cười tự tin.

~~~~~45 phút trôi qua~~~~~

Sango ngồi phờ phạc không chút sinh lực. Cô đã làm hết tất cả những gì có thể. Giờ lòng cô rất nhẹ. Nhẹ và thanh thoi! Cô tự hào về chính mình.

Kikyô, cô thấy không? Tôi đã vượt qua chính mình!...

‘Các thí sinh đợt này khá xuất sắc! Đặt tên bữa ăn cũng độc đáo’ Nữ giám khảo nhận xét.

‘Uhm.. ‘‘Toutousai không nói gì.

Họ dừng tại thẻ 13.

‘Ồ.. sao lại?’ Hai người nhìn nhau ngạc nhiên.

‘Gia đình? Tên chỉ đơn giản vậy thôi sao?’

Toutousai cảm tờ giấy ghi tên bữa ăn. Ông lật đằng sau. ‘.... Toutousai-san?’ Nữ giám khảo mơ hồ nhìn ông. Ông bật cười sáng khoái.

‘Xem ra tôi đặt câu hỏi đúng người rồi!’

‘Ê! Có kết quả kia!’ Đám người nhao nhao lên. Như một luồng điện chạy qua cô, Sango giật bắn người đứng dậy.

Cô nhìn vào tờ ghi người duy nhất.

Tóc.

Tôi đã vượt qua chính mình .....[1]

End !

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khoảng Trống Tâm Hồn. Quá Khứ Đau Thương

Thưa ngài Sesshoumaru, nhóm nhân viên mới đã đến!”

Sesshou đảo mắt nhìn lão Jaken già. Anh đặt tờ báo cáo xuống, thờ dãi. “Dẫn họ tới phòng nghỉ chờ tôi”

“Thưa vâng!” Jaken khẽ cúi đầu, lùi về phía cánh cửa.

Sesshou đứng bật dậy, tiến về phía bức rèm. Anh nhú mảy trước tia nắng len qua cửa, chen vào phòng. Bên dưới hơn mười tầng lầu là cuộc sống bộn bề của con người thời đại. Đã bao lâu anh đứng ở đây nhìn quang cảnh vô vị ngày qua ngày không gì đổi mới này? Con người là thế. Luôn kiếm mọi cách để leo lên vị trí cao hơn, không từ bất cứ thủ đoạn nào. Cả quãng đời thơ ấu của anh đều bị hai chữ ‘phân biệt’ và ‘quyền lực’ ám ảnh. Giờ đây nó trở thành kim chỉ nam cho chính con đường cô độc anh chọn.

Không nhìn quá lâu hơn hai phút, lập tức Sesshou buông tay thả dài che nắng lại. Phòng làm việc của anh không có khái niệm ngày và đêm. Đơn giản vì không bao giờ nó được chiếu sáng một cách tự nhiên. Anh ghét nắng. Nó chói làm nhòa mắt con người. Con người không thể nhìn rõ ở con đường sáng nắng. Mọi vật trở nên bóng râm trong con người mỗi người. Giữa việc nhìn không rõ và không thấy gì hết, anh sẽ chọn cái thứ hai. Tốt hơn là không thấy

gì và tự mò mẫm lấy con đường của chính mình. Ta không tự đứng lên bằng chính mình thì sẽ bị đẩy xuống đáy xã hội. Anh mang đầy niềm kiêu hãnh của dòng họ Taisho. Anh không cho phép bất cứ ai đứng trên quyền lợi của mình. Anh cũng không tin có người cao cả nào sẵn sàng bỏ qua lòng vị kỷ vì người khác. Nhưng người đó lại tồn tại ! Cô ta đang đứng ngay trước cuộc đời anh. Con người đầy lòng vị tha đó đang giương cặp mắt lên thách thức anh.

Đó là cô ta hay chỉ là một màn kịch? Một màn kịch với vai diễn một người con gái hiếu thảo hi sinh hạnh phúc đời mình vì cha. Dù ông ta là con người tàn nhẫn, phản bội và đầy tham vọng. Kikyou hai năm trước đây và Kikyou của bây giờ là hai con người khác nhau. Không khỏi không ngỡ vực về tình cảnh nhập vai xuất sắc của cô ta. Nhưng đêm trăng hôm ấy, cô ta đã đem cho anh một cảm giác khác lạ.

Bình yên... như mẹ vậy.

‘Mẹ !’

“Cậu chủ, bà chủ sốt cao quá !”

“Mẹ! Mẹ !! Mẹ ! Tỉnh lại đi mẹ” Sesshou gào thét, hai hàng nước mắt nhỏ dài.

Tiếng ho mỗi ngày một nhiều, khò hơn...

Máu...

Máu thấm loang cả tay áo. Sesshou bất chợt thấy lạnh cả cột sống. Cậu bàng hoàng.

“MẸ!” Cậu lay thật mạnh, thật mạnh.

“Mẹ.. không .. sao.” Người phụ nữ héo hon cố gượng một nụ cười với đứa con trai đang run lên vì sợ hãi. Bà thờ đốc mệt mỏi, cố vươn lấy cánh tay không chút sức lực xoa đầu đứa con thơ.

“Mẹ... không .. sao. Đừng khóc! Con trai của mẹ không được phép khóc.” Tiếng khóc trẻ nấc nghẹn từng đợt.

“Sesshie...” Bà thều thào, xoa dịu mái tóc ánh bạc trước đôi mắt mờ nhạt của mình.

“Vâng”

“Con hãy nhớ... con.. không được phép khóc.. dù trong bất cứ khó khăn.. nào. Mạnh mẽ lên.. con trai của ta”

“Con không khóc nữa! Mẹ đừng bỏ con.”

“Không.... hãy nhớ...con chỉ khóc ... cho người con.. y... th...!” Tiếng bà tắt lịm

“MẸ!”

Bà nhìn đứa con bé bỏng mình lần cuối.

Buồn bã. Cô độc.

Bà siết lấy tay cậu “...Nhớ .. lời mẹ dặn.. chỉ khóc.. cho...ng... Đừng.. như.. cha con...”

Bàn tay buông thõng...

“MẸ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Con mưa gào thét vang trời. Từng bông hoa tuyết ngã nhào trong dòng lũ cuốn, trôi đi lặng lẽ.

“KHÔNGGGG!!” Sesshou gào thét. Cậu gục xuống bên cạnh “Không, mẹ chỉ ngủ thôi. Mẹ sẽ tỉnh thôi phải không mẹ! Mẹ!” Cậu bé lay mạnh cánh tay gầy guộc của bà.

“Mẹ! Mẹ trả lời con đi !” Nước mắt giàn giụa. “Toutousai, ông nói đi! Mẹ chỉ ngủ thôi đúng không? Mẹ sẽ dậy ngay mà !!” Ánh mắt van xin một cái nhìn đồng tình từ người quản gia. Toutousai buồn bã, lắc đầu. “.. Cậu chủ...”

“Ông nói dối, mẹ sẽ không sao!!” Sesshou đứng bật dậy. “Đúng rồi! Tôi sẽ đi tìm cha . Gặp cha, mẹ sẽ dậy!” Ngay lập tức cậu bay như tên về phía cánh cửa.

“Không!!! Cậu chủ!!!!”

Ngoài trời, mưa rả rít...

Phạch..phạch..

Ầm

Tiếng bước chân vội vã xen lẫn tiếng gầm của trời. Dáng người nhỏ bé run bần bật dưới mưa. Gió tạt vào mặt đau rát. Cậu cứ chạy.. chạy đến vô tận.

‘Cha! Cha ở đâu?’

‘Nhà hàng Roses!! Cha rất thích nơi đó!!’ Cái bóng nhỏ rẽ vào con đường hẹp đi về hướng trung tâm thành phố.

Cậu đứng đối diện bên đường nhà hàng.

Tiếng thờ dốc.

Con lạnh buốt người cắt từng miếng da. Sesshou cố ngược nhìn mong tìm lấy bóng cha. Một tia hi vọng vụt lóe lên. Dáng người vạm vỡ với mái tóc bạc bước ra khỏi nhà hàng. Cậu mừng rỡ

“CH....” Tiếng kêu nghẹn lại.

Hi vọng vụt tắt...

Sững người.

Cha đang cười hạnh phúc.... .... người kia là ai?.

Tiếng mưa vang bên tai. Khoảnh khắc chiếc xe lăn bánh đi chính là sự bắt đầu cho một con tim chết.

Nước mưa vẫn trời, loang chảy khắp nơi. Từng giọt nước đâm thẳng vào vai cậu đau rát.... nhưng đã không còn đau đớn nữa..

Không gian chìm trong bể sâu không đáy.

Tan vỡ...

Phản bội..

CON SẼ KHÔNG BAO GIỜ KHÓC NỮA....

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Tri Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chốt Thì Thì Vẫn Là Chốt Thì U'..... Một Lời Ước Hẹn

Sesshou chớp mắt. Kí ức ấy lại trở về. Kí ức đáng ghét ấy...

Anh nhắm mắt. Tiếng gõ cửa liên tục khiến anh khó chịu.

“Có chuyện gì?”

“Thưa.. nhân viên mới đang đợi giám đốc ở phòng nghỉ ạ”

“Được rồi!”

Tiếng bước chân đi xa dần. Sesshou hắt một hơi thật dài rũ hết vết bụi quá khứ trong lòng. Đã không còn đau đớn... đã không còn hy vọng. Con tim anh đã chết từ rất lâu, rất lâu rồi. Sesshou của hiện tại không biết nước mắt là gì. Khi con người khóc, họ sẽ phơi ra điểm yếu của chính mình. Anh sẽ bị đánh gục bởi giọt nước mắt của chính mình. Khóc... là mất tất cả.. mất tất cả mọi thứ anh đang nắm giữ. Quyền lực.

Sesshoumaru nhìn xấp lý lịch nhân viên mới. Có một người khiến anh chú ý. Anh chăm chú vào một tờ.

“Mizu Kagemi?” “Lạ thật! Cái họ này....” Sesshou bước nhanh về phía cửa.

“.. anh đã gặp ở đâu rồi?”

“Chào giám đốc!” Một loạt hơn hai mươi người cúi thấp đầu khi cánh cửa mở toang. Sesshou lạnh lùng tiến vào. Anh đảo mắt khắp phòng. Những nhân viên mới khá trẻ... ..

“Chúc mừng các vị đến với tập đoàn Taisho chúng tôi. Những con người đứng ở đây đều là những người có đủ năng lực và sự đam mê. Tôi hi vọng các vị sẽ giúp cho tập đoàn Taisho ngày một lớn mạnh. Hãy hết lòng cống hiến tài năng cho chúng tôi, các vị sẽ không thất vọng. Thay mặt tập đoàn tôi tin như thế. Và....” Anh nhấn mạnh

“Tôi không mong bất cứ một hành động nào đi ngược lại với lợi ích công ty này....”

Đám đông bất chợt xôn xao khẽ.

“Mizu Kagemi?” Sesshoumaru gọi tên. Anh cần biết con người này. Ngay lập tức, một dáng người mảnh khảnh với mái tóc hạt dẻ bước ra khỏi nhóm nhân viên thuộc tổ thiết kế, cúi đầu trước mặt anh.

“Không cần cúi thấp đầu!” Anh ra lệnh. Người nhân viên từ từ đứng thẳng dậy. Sesshou sững sờ khi cặp mắt ngọc bích nhìn thẳng vào anh. Anh bỗng chợt thấy khó chịu ! Cái ánh mắt đó....

“Hãy làm tốt công việc của anh !” Anh chợt đánh giọng rồi quay người hướng thẳng ra cửa.

Anh ghét cái nhìn đó.

“Kenya!”

“Vâng, giám đốc?” Một người đàn ông quá tứ tuần với đôi mắt xanh sâu thẳm trả lời.

“Điều tra lại lịch Mizu Kagemi cho tôi!”

“Vâng!”

Tiếng bước chân vội vã rời khỏi dãy phòng... vội vã cho những con người lẩn tránh chính mình...

“Mặt nạ kiêu hãnh ấy sẽ sớm vỡ nát thôi, Sesshoumaru Taisho!” Nụ cười nửa miệng...

~~~~~

Chiếc đầu bút gỗ xuống bàn đều đặn.

“Giải quyết xong chưa?” Chất giọng ồm vang lên lạnh ngắt.

“Vâng, lý lịch của hắn đã được che đậy cẩn thận!”

“Sesshoumaru! Ngươi cao tay lắm nhưng... vẫn còn non quá.” Tiếng cười đắc thắng xé toạt sự ngọt ngào của căn phòng đi.

“Tìm được tung tích người kia chưa?”

“.. Chúng tôi đang bắt đầu lần theo dấu vết của mười tám năm trước...”

“Ngươi lui ra đi, Onigumo”

“Vâng”

Tiếng cửa phòng khép lại.

Cộp. Cộp.

Đầu bút vẫn gõ đều đặn như tiếng báo hiệu bắt đầu trận chiến.

Hắn ngả người ra ghế, cười chếch môi

“Chốt thí thì vẫn là chốt thí!”..

~~~~~

Tiếng đàn violon réo rắt vang lên. Cả không gian chìm trong âm thanh dịu ngọt của nó. Kikyou lấy từng nốt nhạc khéo léo, nét mặt thanh thản.

“Bản Canon à?” Giọng Inuyasha vang lên vừa lúc bản nhạc kết thúc. Cậu đứng tựa người vào tường, đầu vẫn nghiêng nhẹ như đang thưởng thức khúc độc tấu này.

“Phải, anh cũng biết về bài này sao?” Kikyou hạ cây vĩ cầm xuống, cất vào trong hộp.

“Feh, tôi không đủ trình độ đâu. Chỉ là.. đây là bài mà Kagome rất thích” Giọng cậu trầm xuống.

Kikyou mỉm cười, xoa nhẹ cây đàn “.. Đây là bài tôi rất thích..”

“Tôi không ngờ hai người lại có nhiều điểm giống nhau như thế!!” Cậu thật sự rất ngạc nhiên. Giống về bề ngoài, nay sở thích cũng vậy.

Nét mặt Kikyou rạng rỡ “Ước gì cô ấy là chị em sinh đôi với tôi”

Inu phì cười “Ngốc ạ! Ai lại đi thay đổi quá khứ mình vì một phút nhất thời”

“.....”

“Sao cô im lặng vậy?”

“.... Inu này”

“Huh?” Cậu ngẩng nhìn ánh mắt đen sâu thẳm.

“.. Anh.. chưa bao giờ nói về mình cả...”

“Hử?” Inu hơi ngạc nhiên.

“Trong bốn người, anh là người ít nói về mình nhất. Vì sao thế?”

“Feh, việc gì cô phải để ý đến những chuyện đó?” Cậu lau bầu “Rõ chán!”

“... Nhưng ta là bạn, đúng không?” Ánh mắt chân thành.

Inuyasha tròn xoe mắt. Cậu cố né tránh đi đôi mắt đen láy đang nhìn đối diện cậu. Quá khứ? Cậu có quá khứ sao? Mỗi lần bước chân tìm ngược về hồi ức, màn trắng xóa lại phủ đầy không gian, che lấp tất cả. Mọi thứ đều mờ ảo, đều không thực. Cha cậu là ai? Mẹ cậu như thế nào? Không biết.

Nhưng liệu biết rồi thì sẽ ra sao? Cậu sẽ chạy lại ôm chầm lấy họ sao? Hay cậu sẽ nguyên rùa, óan hận họ?

Inuyasha cúi thấp đầu. “Tôi còn không biết rõ chính tôi thì biết nói gì đây?” Nụ cười chua chát thoáng qua trên môi. Ánh mắt không chút hận thù, không chút đau khổ. Chỉ là ánh mắt của người vô lỗi.

Bốn bề lạnh ngắt. Suốt vài phút sau, không ai hé môi một lời.

“Tôi không biết con đường của Sango, Kagome, Miroku ra sao. Thậm chí không biết chừng họ cũng đang như anh... nhưng...” Kikyou tiến lại gần sát Inu. “.. cuối cùng chỉ có một con đường đến đích. Có thể lối đi sẽ khác nhau nhưng tất cả đều gian nan.”

Kikyou thở mạnh “Con đường tôi chọn không thấy ánh sáng trước mắt, chỉ biết dựa vào niềm tin chính mình để bước tiếp. Vì thế tôi không dám kéo anh và họ vào lối này. Tuy nhiên tôi mong rằng hướng đi chúng ta sẽ cùng về một điểm kết thúc” Kikyou mỉm cười hi vọng.

“Cho nên.... khi nào anh hiểu được mình .. có thể nói cho tôi nghe : Anh là ai.. được không?”

Inu trơ mắt ra. Cậu như một tên ngốc đứng trước một con người đã thật sự trưởng thành.

Inu cười nửa miệng “Feh, cô thay đổi nhiều quá!”

“Anh dạy cho tôi đây!”

“Tôi không làm điều to tát thế đâu” Cậu dứt hai tay vào túi áo, tòi thở dài “Ừ... đến lúc đó.. cô là người đầu tiên tôi kể cho nghe!” . Cười.

“Hứa chứ?” Kikyou đưa ngón tay út lên.

“Hứa!”

Một lời ước hẹn...

Chương 36: Tôi Đang Là Kikyou. Nhưng Nếu Tôi Là Tôi....

~~~~~Cùng lúc đó~~~~~

Kagome chìm vào giai điệu tiếng đàn. Ít ra sở thích của cô cũng không bị thay đổi. Cô say sưa trong từng khúc âm. Mọi thứ xung quanh đều trở nên vô nghĩa khi giai điệu bản nhạc vang lên. Tất cả mọi ưu phiền đều tan biến. Kagome không để ý có người đang quan sát cô.

“Vẫn là bản Canon sao? Tiểu thơ thật không có chút gì thay đổi!” Giọng Toutousai phá vỡ khung cảnh thanh vắng.

Kagome giật mình nhìn lại sau lưng. Một chút ngạc nhiên.. “V... vâng!”

“Ta còn nhớ rất rõ một cô bé mười tuổi lúc nào cũng ôm cây vĩ cầm bên mình, chỉ đàn duy nhất bài Canon.” Toutousai mường tượng lại hình ảnh ấu thơ của Kikyou.

Kagome đỏ mặt. “Cháu... như thế thật sao?”

“Phải.. duy nhất bản Canon với đôi mắt buồn bã!” Ông hơi nhàu mày lại.

Kagome chớp mắt

“Nhưng.. giờ thì lão già này rất vui” Toutousai cười móm mém

“Sao ạ?”

“Lão đây rất thích đôi mắt đen đầy sức sống, hy vọng của tiểu thơ lúc này. Lão không mong sẽ gặp lại ánh mắt khi xưa”

Kagome mỉm cười nhưng lòng thì náo nức. ‘Kikyou.... ngay cả thời thơ ấu cô cũng thế sao?’

“Bởi vì cháu có tự do, cô ấy thì không.....” Kagome thì thầm

“Tiểu thơ nói gì?”

“Không. Không có gì” Cô ngược nhìn ánh nắng ban trưa gay gắt chiếu vào sân vườn.

‘Kikyou... bây giờ đôi mắt cô như thế nào?’

Kagome lững thững bước từng bước vào phòng. Cô tựa đầu bên khung cửa sổ. Bây giờ họ đang làm gì? Họ có biết cô lo cho họ đến mức nào không? Và họ có biết cô cô độc như thế nào...

konna ni jiyuu ni natte

watashi-tachi nani o suru no darou

isshuukan zutto furi tsudzuiteita

ame ha yanda no ni

hikidashi no totte ga kowareteru yo

BEDDO ga karada o shibari tsuketeru

mado kara sasu hizashi ha atarashii hajimarisa

chigau yo tada no getsuyou no asa

itsumo no kurikaeshi

(I became this way out of my own will

What should we do now?

Although the rain stopped, the week continued on

The drawer handle is broken, and

The bed is holding me tightly

The sun comes through the window, a new beginning

It's different It's just Monday morning

Always repeating)

Cô khẽ hát. Tiếng hát yếu ớt, mệt mỏi. Trời đã xế chiều. Không còn cái nóng ngọt ngào của buổi trưa. Gió êm dịu thổi. Mọi thứ thật bình lặng. Nhưng lòng cô lại đang cuộn sóng. Những cơn sóng cứ dồn dập đổ ập về một phía, đẩy ra xa bờ tất cả mọi thứ trên đường.

The sun comes through the window, a new beginning

Giờ đây cô đã hiểu cô đơn là như thế nào. Nó không đơn điệu như cô nghĩ. Nó quặng đau, héo mòn. Một ngày nơi đây như một thế kỷ. Tất cả đều êm ả nhưng cô lại sợ chính sự bình yên mong manh này. Chỉ là lớp vỏ ngoài, chạm mạnh một chút nó sẽ vỡ nát. Vỡ nát.

Kikyou nói đúng. Thời gian nơi đây là vô tận.

Always repeating

Kagome quay lại khu vườn cũ. Cô nâng niu từng cánh hoa bách hợp.

Tại sao con người vẫn cho nơi đây là hạnh phúc, để rồi giẫm đạp lên nhau để giành lấy cuộc sống vương giả này? Tất cả đều có một cái giá phải trả. Nhưng cô không nghĩ rằng thứ trao đổi cho cuộc sống này lại đắt đến thế : tự do – cái quý nhất của một con người. Thế sao vẫn có người chấp nhận bán nó đi để đạt tới đỉnh cao của danh vọng : quyền lực. Điều đó quan trọng đến thế sao? Onigumo, cha Kikyou, Sesshoumaru.. và nhiều người khác sẵn sàng làm mọi điều để chiếm lấy nó. Đến khi nào thì cuộc chiến âm ỉ này sẽ kết thúc? Nơi đâu là chốn bình yên cho chúng ta?

“Kikyou?”

Kagome này mình ngộanh người lại. “Bác Taisho!”

“Con làm gì ở đây?” Ngài Taisho nhìn cô thắc mắc.

“Con.. con chỉ đi dạo một lúc.”

“Không! Ý ta là.. con biết nơi này?”

“À! Anh Sesshoumaru cho phép con đến đây” Kagome giải thích cố gắng sử dụng từ ‘anh’ thật niềm nở. Nhưng để nói được nó là cả một vấn đề! Không gọi cục gạch là may cho hần lăm rồi!

“Oh” Ngài Taisho tỏ vẻ hơi sững sốt nhưng nét mặt lại lẫn chút vui mừng. ‘Không ngờ nó lại cho con bé vào khu vườn. Toutousai nói đúng. Sẽ có điều kì diệu’

Ông mỉm cười “Đi dạo với bác nhé”

“Vâng” Kagome cúi thấp đầu lễ phép. Con gió khẽ vuốt mái tóc cô áp sát vào khuôn mặt.

“Sesshoumaru thế nào rồi?” Ngài Taisho bắt chuyện.

“Ee? À... chúng con không nói chuyện với nhau nhiều.” Kagome trả lời thành thật.

Ông thở dài. “Kikyou, ta xin lỗi. Vì chúng ta mà con phải hi sinh.”

“Ồ?” Kagome tròn xoe mắt.

“Đừng gạt ta! Ta biết con không đồng ý với cuộc hôn nhân xếp đặt này.” Nét mặt ông giãn đi, buồn bã.

“Con...” Cô lúng túng

“Nhưng con hãy hiểu cho ta. Có lẽ sẽ ích kỷ khi nói điều này nhưng ta mong con hãy làm vì cha con, vì ta và... vì nó” Ánh mắt Taisho buồn bã.

“Bác...” Kagome thật sự không hiểu gì. Tại sao lại...

“Hãy dạy cho nó những gì nó chưa có, những gì nó cho là không có và cả những gì người khác đã lấy đi của nó....”

.....

Hối hận. Tội lỗi. Đó là ngài Taisho sao?

Biết nói gì đây? Cô có tư cách nói gì trước lời thỉnh cầu chân thành này? Dù gì đi nữa, cô chỉ là kẻ giả mạo...

“Bác Taisho.... tại sao con người luôn tìm kiếm danh vọng và quyền lực?” Kagome ngẩng nhìn dáng cây hoa anh đào.

“... Con người tìm được đến quyền lực theo nhiều con đường khác nhau. Người vì hận thù, người vì tham vọng, vì bảo vệ người mình yêu... và cũng có người tìm đến nó vì không biết mình cần gì.”

“Vậy còn Sesshoumaru?”

Ông hơi nhăn mặt, hít một hơi thật sâu rồi lại hắt mạnh ra như một sự bất lực “Đối với thằng bé... nó cho rằng quyền lực là thứ không bao giờ mất đi giá trị, quyền lực.. không làm tổn hại đến nó...”

Kagome sững người. Cô bầu chặt váy. “Thật vậy sao, Seshou? Có thật là anh sẽ hạnh phúc khi có nó không?”

“... Thế con người sẽ mãi chiến tranh vì nó sao?” Kagome bất mãn. Cô ghét như thế..

“Không thể chối bỏ được nó. Đấu tranh là bản chất của con người. Chẳng phải cháu cũng đang như vậy sao?”

“Cháu....”

“Danh vọng chỉ đơn thuần là danh vọng. Kikyou thì vẫn là Kikyou. Cái quan trọng là cháu đạt được nó như thế nào và dùng nó ra sao!”

Kagome im lặng. Ông lặng lẽ bước đến những đóa hoa tuyết. “Nhưng hãy cẩn thận. Đôi lúc cứ nghĩ rằng khi ta có sức mạnh đó, những người ta yêu sẽ hạnh phúc. Thật chất, chính ta lại trở thành người làm bao kẻ khác phải khóc...”

Cô sùng sốt. Ngài bóp nhẹ cánh hoa tuyết mỏng manh. “Ta đã đi vào con đường mòn đó một lần.... Ta .. không muốn nó sẽ giẫm lại vết xe đổ ngày xưa....”

“.....vì thế... ta trông cậy vào cháu....”

“Cháu....” Kagome cúi mặt. Cô thì giúp được gì? Cô không có gì cả.. và cô cũng không có tư cách... “.. có gì để giúp chứ? Cả bản thân cháu còn không biết tương lai mình ra sao. Làm sao cháu giúp được anh ấy?”

“Hãy là chính con. Được không?” Ông trở lại nụ cười ban đầu.

“....” “...vâng” Tiếng trả lời thoáng qua, rất nhỏ.

Tôi đang là Kikyou. Nhưng nếu tôi là tôi?

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Tri Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Gặp Lại. Trái Tim Con Người Thay Đổi Tất Cả

~~~~~

Kagome lặng lẽ bước vào phòng ngủ. Cô nằm ạch xuống giường. Một môi. Đó là tất cả những gì cô trải qua hôm nay. Quá nhiều niềm tin đặt lên vai cô. Kagome khép mắt. À không.. đặt lên vai Kikyou....

“Vào đi!” Kagome rên rỉ.

“Kago... Con sao vậy?” Kaede lo lắng khi thấy cô bé nằm sổng soài trên giường. Bà vừa thu xếp chỗ ở xong và có một bất ngờ...

“Con hơi mệt. Có gì không Kaede-baba?” Kagome liếc nhìn đằng sau bờ vai mình. Bà mỉm cười “Có quà cho con đây!”

“Huh?” Kagome nhướn mày, ngồi bật dậy.

“Con vào đi” Một dáng người thanh mảnh bước vào.

Kagome há hốc mồm. Ngay lập tức, như một phản xạ cô nhảy chồm lên dáng người đó.

“SANGOO!!!!”

. S—ango...” Kagome ghi chặt cô bạn trước mặt. Cô gồng mình cô không để nước mắt tràn ra ngoài.

“Hai.. hai.. cô bé ngoan nào.” Sango vuốt nhẹ mái tóc Kagome. Vẫn là hương hoa anh đào... Kagome vẫn thế. Cô nhớ biết bao đôi bờ vai nhỏ bé này. Kagome đang run lên, nén từng tiếng nấc nghẹn. Cô gái mạnh mẽ đầy tự tin khi nào nay như một con mèo ướt tim về nơi ấm áp. Mong manh. Yếu ớt.

“Kagome.. cậu ốm đi nhiều quá “ Sango nói khẽ qua bờ vai Kagome.

“Không quan trọng. Chỉ cần tớ gặp lại các cậu, ôm thêm vài ký cũng không sao”

“Ngốc ạ” Sango thở dài, siết chặt người bạn ấu thơ hơn..

Kaede mỉm cười nhìn đôi bạn gái. Bà mừng cho Kagome. Con bé đã chịu khổ quá nhiều về tinh thần. Nếu Sango không tìm cách vào đây chắc đến một lúc nào đó, Kagome sẽ chết . Cái chết của một tâm hồn cô quạnh.

‘Không ai có thể sống cô độc trong thế giới này’

Phu nhân thường hay nói thế .

Mừng cho con, Kagome

Cánh cửa phòng khép lại...

~~~~~

Thời gian trôi qua lặng lẽ, hai cặp mắt không rời nhau một giây. Sango và cô vẫn ngồi đó. Dường như đã là cả thế kỷ rất lâu rồi cô mới được ngắm nghía khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn trước mặt. Kagome siết chặt tay cô bạn. Cô đang sợ. Sợ cái hạnh phúc nhỏ nhoi này sẽ mau chóng tan biến đi như bao giấc mơ của một con người.

“Không hỏi gì tớ sao?”

“Heh?” Kagome ngó mặt. Đôi mắt bản thân.

“Xem cái mặt đần ra kìa ! Cậu không hỏi gì sao? Sao tớ vào được đây? Sao tớ biết Kaede-baba? Sao —“

Ngón tay đặt trên môi cô. “Suyt”

“Huhm?” Sango nhướn mày khó hiểu.

“Đừng phá vỡ cảm xúc tớ đang có hiện tại... cho tớ thêm một lúc nữa... nhé” Lời khản khản.

“.. Ngốc ạ ! Tớ sẽ không đi đâu đâu!” Sango choàng người ôm lấy dáng người thanh mảnh như vỗ về một đứa trẻ.

Thời gian là vô hạn. Nhưng những gì nó mang theo là hữu hạn. Cô muốn níu lấy khoảnh khắc này.. thật lâu. Kagome bầu chặt áo Sango. Nhường như cô đang thu nhỏ lại, nằm gọn lỏn trong lòng Sango. Sao cô trở nên yếu đuối thế?

Sango cúi nhìn thờ dài. Cô khẽ lắc người như ru đứa con ngủ. Vai Kagome đang run lên. Cô ấy khóc. Sango chắc chắn điều đó , không cần biết đôi mắt cậu ấy có đỏ hoe không. Vì.. nước cũng đang chảy dài trên gương mặt cô.

“Tớ.. nhớ các ..—cậu . “

Kagome nấc từng cơn. Áp cằm lên mái tóc đen dài, Sango siết chặt hơn vòng tay mình “Ng ngoan nào.. con mèo ướt . Kago- neko..”

Hai dáng người cuộn lấy nhau cố che đi tiếng khóc của lòng mình.

Tiếng khóc hạnh phúc. Dù chỉ là một chút thôi...

~~~~~

“Thế sao cậu gặp Kaede-baba ?” Kagome đã biết câu chuyện bản lĩnh của cô bạn mình. “Nể cậu thật đấy! Bị ‘chơi’ như thế mà vẫn vào đây được”

“Cậu nghĩ tớ là ai?” Cô bĩu môi. “Thật ra tớ biết Kaede-baba trước cơ !”

“Eh?”

“Kikyou kể cho tớ về Kaede-baba! Nên tớ đoán chắc là sẽ được trợ giúp gặp cậu”

“Hai người gặp nhau trong hoàn cảnh nào?”

“À...”

~Flashback~~~~~

“Mệt quá! Không lẽ phải ngón hết cái băng ‘gia quy’ này trong vòng tối nay sao !!!! “Sango buông thõng hai tay mệt mỏi. Kì thi là đã quá sức với cô rồi. Mới vừa vào đã bị tống cho cái đồng giấy bù nhùi này . À không chính xác thì cô là tác giả làm cho nó ra tình trạng không còn gọi là “giấy”. Cô thờ dài ngoằng. Bước đầu đã thành công. Bước hai là tìm Kagome ... Sango ngẩng đầu lên .

Giọt mồ hôi to tướng

Mình không nghĩ tìm theo lối bình thường sẽ có kết quả với cái mê cung này

“Kaede-baba.!”

Sango bật người khi nghe tiếng cô hầu gái gọi ... Kaede??

“Khi vào được đó! Cậu hãy tìm cách liên lạc với Kaede-baba. Bà là người giúp tớ thoát khỏi cái lồng ấy ..’

Cô ngược nhìn hai dáng người khuất sau hàng cây cảnh. Mái tóc bạc phơ , gương mặt hằn vết nhăn nhưng nụ cười thì .. ‘như sợ vậy’

Cô chờ cho người hầu gái đi khỏi rồi lặng lẽ bước đến trước mặt người quản gia đứng tuổi. Một chút sợ sệt.. Có nên tin không?

Chắc là không sao. Người thân tín của Kikyou thì không thể nào ..... nhưng.. lòng dạ con người ai biết nông sâu?

Thôi nào! Đừng đa nghi quá. Không còn cách nào khác, liều thôi Sango tự đầu tranh tư tưởng

“Ano.... uhm... ano...”

“Huh? Có chuyện gì sao?” Kaede nhìn thẳng vào cô. *Toát mồ hôi* “Ồ .. bác là... Kaede?” Sango lí nhí, e dè hỏi.

“Phải, là ta. Cháu cần gì?”

“Uhm...”

Biết mở lời sao đây .....

“.. ano.... bác là ..... bà vú hiện tại của Kagome?” Sango lờ lờ *Thôi chết rồi* và hồi hận ngay lập tức khi thấy đôi mắt sừng sốt của bà. Nét mặt Kaede đánh lại. “Cô là ai?”

“Cháu.... cháu là bà của Kagome ạ!!!” Sango sợ hãi nói luông tuông.

“Hở??”

Sango loay hoay mãi, không biết làm sao cho vị vú già tin cô. Chợt, cô chợt nhớ *A, cái túi thơm*. Cô chìa một cái bao nhỏ màu hồng thêu đóa hoa bách hợp trên mặt.

Kaede sững sốt. “Làm.. làm sao cô có được chiếc túi này?”

“Kikyou bảo nếu gặp bác thì đưa cái này làm vật bảo chứng!”

Kaede há hốc miệng. “Cháu là..... Sango?”

“Nee? À vâng... Huh? Sao bác biết ạ!”

“Kagome đã kể rất nhiều về cháu cho ta nghe. Cả nhóm cháu nữa!”

“Ta đi nào. Không thể nói chuyện ở đây được. Theo ta”

Sango gật đầu, bước sau bà vú già. Lòng cô thờ phào nhẹ nhõm. *Ít ra mình vẫn còn vận may*

~~~~~End Flash~~~~~

“Cậu may thật đấy !” Kagome tặc lưỡi.

“Ừ, may thật. Nếu lúc đó tớ không ngồi khúc bụi cây thì chắc còn lâu mới ngồi được trong này”

... Một khoảng không im lặng.

“.. Sango này... họ thế nào rồi?”

“Vẫn thế mà cũng không phải thế”

“Eh?”

“Họ vẫn sống nhưng không phải cuộc sống trước kia. Tớ cũng thế” Sango đưa mắt hướng về cánh cửa sổ mở toang, cố tìm một chút hơi ấm.

Nét mặt Kagome chùng đi nhanh chóng. “Xin lỗi...”

“Huh?”

“Tớ.. đã liên lụy các cậu. Đáng lẽ cậu không nên đến đây.... Đáng lẽ.. tớ phải tự lo việc này..Xin lỗi.. tớ không cố ý muốn cậu phải bận tâm như thế. Tớ...”

“Cậu bắt đầu dùng tiếng ‘đáng lẽ’ từ khi nào vậy huh?” Giọng Sango đánh lại, xen chút gắt gỏng. “Một Kagome tớ quen biết không bao giờ dùng hai từ ‘đáng lẽ’ trong bất cứ việc gì! Cậu có nhớ cậu đã nói gì không?”

“Sự việc đã xảy ra rồi. Điều đó là tất nhiên. Dù ta có dùng hai tiếng ‘đáng lẽ’ thì cũng không thể cứu vãn quá khứ!”

Kagome chớp mắt tròn xoe. Sango mỉm cười với tay lau đi những hạt lệ còn đọng trên mi mắt của cô bạn thân.

“Cậu nói đúng, nếu như tớ không đến đây thì cô bé Kagome sẽ mạnh mẽ lên rất nhiều, không mít ướt như lúc này đâu. Nhưng.. đâu thể dùng hai tiếng ‘đáng lẽ’ để phủ nhận thực tại, đúng không?” Cô nháy mắt tinh nghịch.

Kagome nhìn trân trân với cái miệng há to.

“Gi nhìn tớ ghê thế?”

Kagome nhăn mặt rồi lại trầm tư và cuối cùng cô hé một nụ cười nhỏ. “Cậu có phải là Sango không?”

“Eh?” Sango cau mày không hiểu ý cô bạn mình.

“Sango không bao giờ nói những câu như thế cả.! Không ngờ, chúng ta lại đổi thay nhiều đến thế”

Sango cười xòa. Cô tiến về cánh cửa sổ. Ánh chiều đã tắt. Gió ngày một se lạnh. Sao cũng bắt đầu leo lên khoảng không gian vô tận trên cao. “Phải... tất cả chúng ta.. Cậu có nghĩ là do thời gian không?”

“Không” Kagome bước đến bên cạnh cô bạn.

“Thế là gì? Chẳng phải theo thời gian, chúng ta thay đổi sao?”

“Iie...Con người ta thường hay lấy thời gian ra làm lý do giải thích cho sự biến dạng của tất cả mọi điều. Tớ, cậu, Kikyou, Miroku, Inuyasha, tất cả đều bắt đầu có những nhìn nhận khác về mọi điều. Nhưng đôi lúc thời gian không liên quan gì cả. Đối với vạn vật, thời gian có một sức mạnh vô hình, biến thiên vạn hóa nhưng ở một khía cạnh nào đó, đối với tớ ...” Cô nắm lấy tay bàn tay nhỏ nhắn của Sango đặt lên ngực trái mình. “.. Thứ đáng sợ nhất là ở đây!”

Sango sững sốt “Trái tim?”

“Phải, trái tim con người làm thay đổi tất cả. Hạnh phúc cũng tìm nơi nó. Bất hạnh cũng do nó mà ra. Hận, oán, vô vọng thậm chí là biến trắng thành đen, đen thành trắng đều do nơi đây làm ra...”

Sango lặng lẽ nhìn ra chân trời.

“Có lẽ cậu đúng. Tớ đã khóc rất nhiều khi biết Onigumo hãm hại. Nếu lúc ấy nó cũng buông xuôi như tớ, có lẽ hai từ ‘đáng lẽ’ của cậu sẽ thành hiện thực đấy” Sango nắm chặt đôi tay trước mặt mình.

Kagome bất thành ôm chầm lấy Sango. Cô dụi mặt vào bờ vai cô bạn. Một dòng nước ấm loan trên áo Sango. Một tiếng thì thầm qua bờ vai.

“Bờ vai cậu trở nên rộng hơn từ lúc nào thế Sango?”

Sango nhẹ nhàng vuốt tóc Kagome. “Từ khi tớ hiểu : Con người có thể làm mọi thứ khi muốn bảo vệ ai đó..”

Trăng lên cao từ lúc nào, sáng vàng vạc, ngắm nhìn hai người kín đáo. Gió không dám thổi vì nó biết rằng cái se lạnh nó đem về cũng không làm hai dáng người ấy dịch chuyển. Thiên nhiên như ngừng lại trước ngôi nhà lạnh lẽo bao năm nay để chờ đợi một luồng hơi ấm mới đang về. Vì nó hiểu..

Trái tim con người thay đổi tất cả.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thứ Cần Bảo Vệ

Sango khép cánh cửa phòng. Cô dựa vào, buông tiếng thở phào. *Ồn rồi Kikyou à! Ít ra cô ấy vững hơn chúng ta nghĩ*

“..Sa -- sango!”

Cô quay đầu về hướng tiếng nói ồm ồm vang lên. “Kaede-baba?”

Mái tóc bạc lơ mờ xuất hiện trong bóng tối. Tay bà vẫn cầm chiếc túi thơm. Sango chột chạnh lòng. Bước chân không còn vững của bà như đang cố chống chịu với tiết trời se lạnh. Nét mặt đã hằn nếp nhăn nay càng hằn sâu với niềm mong mỏi, lo sợ.

“Ta---“

“Bác muốn hỏi Kikyou thế nào đúng không?” Sango cắt ngang lời Kaede, mỉm cười.

Bà buông một tiếng hắt như vừa trút được một gánh nặng. “Cháu vào phòng cùng ta. Hãy kể ta nghe con bé đã làm những gì!”

“Cái gì???” Kaede không còn tin vào tai mình. “Tại sao lại có chuyện đó xảy ra với con bé???”

“Miroku suy đoán đó là một phần trong kế hoạch của Onigumo.. Dường như hẳn muốn níu chân Kikyou lại vì một lý do nào đó..”

Kaede nhăn mặt. Onigumo – thật ra hẳn là người thế nào? Càng ngày mỗi nghi ngờ về lòng trung của hẳn với ông chủ dần một lớn lên. “Cháu nói đúng. Nếu thực sự hẳn vì gia tộc Higurashi này, việc Kikyou trở về chắc chắn là một điều mừng lớn. Đáng này...”

“Hiện tại chúng ta chưa có bằng chứng gì nên tạm thời ‘án binh bất động’ về vụ đó.”

“Thế sau đó có ai làm hại các cháu nữa?” Kaede hỏi lo lắng.

“Tie. Sau đó thì không ạ. Mọi thứ trở lại bình thường.. trừ ...” Sango nhú mày nhớ lại hình ảnh Onigumo trong cuộc thi.

“Trừ?”

“Cuộc thi.. Cháu đã thấy hẳn !”

“Xem ra sự việc ngày càng trở nên phức tạp. Ta không thể xem thường tên này. Cháu nên cẩn thận thi hơn.”

“Cháu biết! Chỉ lo khi cháu đi bọn họ ở nhà không biết sẽ như thế nào” Sango thở dài chán nản “Một mình Kikyou sao lại quản nổi hai ông tướng cầu thả ấy chứ!” Cô lắc đầu tuyệt vọng.

“Kikyou...” Ánh mắt Kaede buồn bã.

“Bác đừng lo! Cô ấy đang ở nhà của mình mà.”

“Eh?” Kaede ngẩng nhìn Sango. Cô chỉ đáp lại bằng nụ cười tươi. Nhà.... Ánh mắt bà chột long lên niềm xúc động.

“Cám ơn .. cám ơn cháu..”

Sango nhún vai “Không phải là ở cháu. Bác phải cám ơn tên cầu đàn ấy”

(Inu “Hack! Hack !” “Sao mình thấy lạnh xương sống quá” Cậu rùng mình, khịt mũi.)

“Cầu đàn?”

“À ! Inuyasha . Cậu ta vụng về lắm. Chỉ giỏi có cái mồm to thôi” Sango chống tay ra sau, cười nhăn nhăn.

Kaede bật cười “Bọn cháu đúng là những đứa trẻ thú vị. Con bé gặp được những người bạn như thế, bà già này cũng yên lòng nhắm mắt”

“Bác mở túi thơm ra chưa ạ?”

“À.. rồi. Kikyou làm ta ngạc nhiên quá! Nó đã biết làm túi thơm cơ đấy” Kaede nhìn âu yếm cái túi nằm trên tay. Có lẽ đây sẽ là kỉ vật quý giá nhất đến cuối đời bà.

“Cháu đã nói với Kikyou rằng : Người ta thường tự làm túi thơm cho người mình yêu thương nhất”

“Người mình yêu thương nhất eh?” Kaede vuốt ve đóa hoa bách hợp trên miếng vải mặt trên. “Ít ra trước khi nhắm mắt, ta biết được điều này”

“Vì thế bác phải cố mà sống đấy”

“Huh?”

“Cháu không biết một cái chết sẽ đem lại ý nghĩa gì cao cả. Cháu chỉ biết nó đem đau thương cho hiện tại.. cho những con người ở lại. Bác đi rồi, Kikyou sẽ đau buồn lắm. Tình cảm đâu dễ dàng bù quá đắp lại được. “ Sango xoa nhẹ mặt trên chiếc túi. Cô nhìn thẳng vào mắt bà “Kikyou tặng bà chiếc túi không phải vì đó là kỉ vật cuối . Cô ấy không muốn bà trở thành một hồi ức...”

“Hãy sống vì cô ấy nhé bà!” Cô mỉm cười.

“Kaede-baba..”

“Huh?”

“Chết thì như thế nào hả Kaede-baba”

“Sao con lại nghĩ đến những điều đó?”

“Con chỉ thắc mắc thôi mà!”

“Chết là.... trở thành một quá khứ trong lòng người khác. Người chết sẽ không còn hiện hữu trước mặt cháu nữa. Tất cả sẽ trở thành hồi ức.”

“Thế Kaede-baba cũng thế sao?” Đôi mắt đen lầy ngấn lệ.

“Đó là vòng tuần hoàn mà cháu. Con người ta sinh ra thì phải chết đi chứ! Chết để bắt đầu một sự sống mới”

“Ieeee!!!!” Cô bé khóc òa lên. Cô ôm chặt lấy người vú. “Nếu thế sẽ đau thương cho người ở lại lắm. Cháu sẽ buồn đến chết mất. Cháu không muốn bà trở thành hồi ức đâu!!!”

“Coi nào, tiểu thư..”

“Hứa với cháu đi” Ngón tay út bé xinh giờ cao.

“Eh?”

“Bà sẽ sống khỏe mạnh để ở bên cháu !!!”

Hạt nước mắt nhỏ xuống. Chỉ là vài hạt thôi nhưng nó chất chứa tất cả những kỉ niệm xưa.

“Kikyou ....” Tiếng gọi rung lên. Một bàn tay nhỏ đặt trên đôi vai bà như lời vỗ về.

“Bác đừng lo. Kikyou là một cô gái mạnh mẽ, có thể nói là người cứng cỏi nhất trong chúng cháu... Nếu không có cô ấy sẽ không có cháu như ngày hôm nay.” Đôi mắt cô nhìn xa xăm, tìm về nơi ngôi nhà nhỏ với dáng người mảnh khảnh cùng đôi mắt buồn.

“Vì con bé đã có nhà..” Kaede thở dài nhưng nét mặt tràn ngập hạnh phúc.

“Vâng..”

“Khi một con người có một nơi tìm về, tự khắc họ sẽ biết họ cần làm gì để bảo vệ nó” Kaede khe khẽ nói, tay vẫn không rời chiếc túi thơm.

....

Sango giật nãy mình với tiếng đồng hồ.

“Ôi đã mười giờ đêm rồi! Cháu phải về để mai chuẩn bị tập họp phân công việc” Sango khó nhọc đứng dậy. Ngồi quá lâu làm lưng cô mỏi và đau. Cô tiến ra cửa.

“Sango!”

“Sao ạ!”

“..Hãy cẩn thận với những người trong gia tộc Taisho. Chắc rằng sẽ có tai mắt của Onigumo khắp nơi”

“Eh. Vâng. Bác đừng lo. Cháu sẽ không để chuyện gì xảy ra.” Cô mở cánh cửa.

“Cũng như Kikyou, cháu có thứ cần phải bảo vệ!”

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhâm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Tóc.

Hạt nước trượt khỏi cánh hoa, thả mình trong không trung rồi thoát tan vỡ. Cánh hoa chọt rung nhẹ theo làn gió se se lạnh. Màu trắng tinh khiết hòa dưới vầng trăng vàng. Vẻ đẹp thanh nhã của đóa hoa càng được nâng lên bội phần. Một bàn tay run run, khẽ chạm vào cánh hoa như sợ hãi chạm về một vật làm khơi gợi hồi ức.

“Shirosa !”

“Momo-chan!” Tiếng nói trong trẻo lẫn tiếng cười đùa bao lấy cả một cánh đồng hoa bách hợp. Người con gái với mái tóc đen dài lẫn giữa những cánh hoa trắng. Cô xoay tròn, xoay tròn, thả mình theo giai điệu của làn gió thu. Một bàn tay to khỏe nắm chặt lấy cánh tay thon thả.

“Bắt được em rồi” Dáng người vạm vỡ ôm chặt cô vào lòng. Cô ngẩng đầu, mỉm cười rồi lại ngả đầu vào vai người cô yêu trọn cả trái tim.

“Anh đã nói bao nhiêu lần không được gọi cái biệt danh ấy mà!”

Cô ghé chặt hơn, nói qua nụ cười “Có sao đâu nào Momo-chan. Em chỉ gọi khi chỉ có hai chúng ta thôi mà. Momo-chan thế mà cũng biết mắc cỡ sao?” Cô trở yêu vào mũi vị hôn thê mình.

Ánh chiều vàng hắt xuống cánh đồng. Gió lên cao. Cánh đồng gọn sóng trắng. Hai dáng người như một chấm nhỏ xem giữa sắc trắng bạt ngàn nhấp nhô.

“Momo này..”

“Huh?”

“Sau khi ta kết hôn.. ta – lại đến đây nữa nhé !” Ánh mắt đen láy nhìn về nơi mặt trời lặn.

“Anh sẽ đưa em đến bất cứ đâu em thích. Anh, Pháp –“

“Tie...” Cô lắc đầu “.. chỉ đến đây thôi. Anh còn nhiều việc phải lo. Em chỉ muốn ngắm mặt trời lặn với anh tại nơi đây”

“Tại sao nhất thiết phải là chỗ này? Có nhiều nơi đẹp hơn ..”

“Tie .. em muốn một nơi chỉ của riêng chúng ta. Và... nơi đây .. lần đầu tiên ta gặp nhau mà, đúng không?” Cô dựa vào lòng người yêu.

“Đúng vậy. Đây là nơi đầu tiên anh đã yêu cô gái bách hợp.”

“Hứa nhé, Momo-chan.. Nơi đây sẽ là nơi dừng chân cuối cùng của chúng ta...”

Người con trai mỉm cười, đặt nhẹ bàn tay lên bụng cô

“Anh hứa.. cho cả ba chúng ta....”

Tóc.

Tóc.

Những giọt nước vẫn nhỏ đều nhưng.. lại ở rất xa đóa hoa, rất gần đôi bàn tay đang run lên.

“Shirosa.. anh hứa...”

Miếng vải vẩy mạnh trong không trung. Một hàng áo trắng bất ngang như đường cắt khung trời. Gió lộng. Tà áo phất phoi dưới cái nắng hắt. Kikyou đưa tay vuốt ngang vầng trán, lau đi những hạt mồ hôi lấm tấm trên mặt. Cô hít một hơi thật sâu rồi cúi mình tiếp tục công việc rất bình thường nhưng đối với cô là cả một sự cố gắng. Phoi đồ.

Đây là lần đầu tiên cô phải động đến tay chân mình. Những công việc nhà tưởng chừng đơn giản nhưng thật ra không dễ chút nào. Nhất là đối với một tiểu thư như cô.

Kikyou bất giác nhìn lại bàn tay mình. Không còn vẻ mềm mại, nó đã hơi sần ở các đầu ngón tay. Làn da cô cũng ngăm đen hơn trước. Mái tóc cũng chấy xém một ít ở ngọn. Những thứ mất mát ấy chỉ để đổi lại nụ cười hàng ngày của cô.

Chưa bao giờ cô cười nhiều đến thế, cười với tất cả sự vui thích trong lòng. Đối với cô, nó không gọi gì là mất mát. Ngược lại, cô càng tỏ ra vui thích. Vì giờ đây cô biết cách giặt giũ, biết cách làm một bữa ăn dầu chỉ là những món đơn giản.

Tất nhiên cái gì mới học đều rất vụng về lúng túng nhưng cô sẽ cố gắng đến cùng. Muốn cứu họ, trước tiên cô phải tự bảo vệ được mình. Cô nhất định phải tự đứng trên đôi chân mình. Cô không muốn làm gánh nặng cho nhóm Kagome. Cô nhất định phải trở về gia tộc đó nhưng không phải với tư cách con gái nhà Higurashi. Cô về với tên Kikyou.

Kikyou ngược nhìn bầu trời cao xanh trong vắt không gợn mây. Gió mát rượi khẽ vuốt mái tóc cô. Nắng hôm nay ấm đến lạ thường. Cô chưa bao giờ quan tâm về điều đó. Những kí ức về nắng trong cô chỉ là một sắc vàng âm ỉ đôi khi lại gắt gỏng. Quanh nhà chỉ vài bụi hồng và hoa anh đào nhưng khung cảnh mang một sức sống tràn trề. Thật khác với vườn hoa muôn sắc màu rực rỡ nơi ấy nhưng chút sinh lực cũng không.

Những cánh hoa lát phát bay...

Cậu ngắm cô rất lâu, như đang chứng kiến một con người chuyển mình theo dòng thời gian. Từng ngày, Kikyou hôm nay lại khác với Kikyou của hôm qua. Cậu đã có cái nhìn khác hẳn về cô. Không còn là một tiểu thư khuê các, không còn là một tiểu thư khuê các, không còn nét mặt sợ hãi lo âu, cũng không còn dáng người mảnh mai như sắp gãy vụn ra. Kikyou trước mặt cậu đang đứng rất vững trên đôi chân của mình. Không biết tự bao giờ, anh rất thích ngắm nụ cười của cô. Nụ cười của sự tự do khiến cho tất cả mọi khuôn mặt đều trở nên đẹp lạ thường.

Anh không muốn thấy lại tiếng cười lúc xưa của Kikyou. Nó... giống mẹ - người chỉ còn là một kí ức mờ ảo trong cậu, người cậu không muốn nhắc đến.

Mẹ ... người là ai? Gương mặt người chỉ còn là một chiếc bóng nhạt nhòa trong giấc mơ của cậu. Điều duy nhất cậu cảm nhận được chính là hơi ấm của người và nụ cười buồn bã. Vì thế, lần đầu tiên gặp Kikyou, một cảm xúc khác lạ trào lên khi nụ cười đó lại quay về. Cậu sợ phải nhìn thấy nó. Hơi ấm nơi bà là vật duy nhất cậu ghì chặt vào lòng bao năm qua. Nó cho cậu chút vỗ về, chớ che dấu chỉ là ảo ảnh. Những giấc mơ cứ đàng đàng trôi đi nhưng không con mơ nào cậu có thể nhìn rõ gương mặt mẹ. Tất cả chỉ là hư ảo...

Những ngày tháng yên bình khi xưa khiến cho cậu nghĩ rất nhiều về bà. Nhưng trong thời khắc rối ren này, giấc mơ duy nhất cậu nghĩ về : cả nhóm lại được đoàn viên .. cùng với Kikyou. Không biết từ giây phút nào, cô ấy đã trở thành thành viên trong ngôi nhà này. Trở thành một trong những người quan trọng nhất đời cậu..

Hoa anh đào khuấy động dưới nắng vàng...

“Kikyou”

“Huh?” Cô ngoảnh đầu tìm chủ nhân giọng nói. “Inuyasha?”

“Cô.... phoi xong chưa..?”

Kikyou mỉm cười rồi lại thờ dãi , trở tay về phía giỏ đồ chất cao kia. “Cậu có nghĩ với khả năng không phân biệt áo cũ và áo mới của cậu có giúp tôi nhẹ hơn phần nào phần giặt HẾT tất cả không?”

Inu toát mồ hôi.

“Giờ tôi thật đồng cảm cho nỗi vất vả của Kagome và Sango.”

“Feh, đâu ai bắt cô giặt hết. Cô tự nguyện mà”

“Cậu có nghĩ rằng sống chung nhà với phụ nữ mà lại để căn phòng ‘bốc’ mùi thơm ‘đặc trưng’ không huhm?” Kikyou chống tay ngang hông, nhăn mặt.

“Này.. sao cô càng lúc càng giống hai người kia thế!!” Inu gân gọng đối lại.

“Vì tôi cũng là phụ nữ” Kikyou mỉm cười rất ư là ‘hồn nhiên’.

Lạnh toát mồ hôi

“Đôi ý rồi, không muốn cô ta cười nữa!” Inu lăm lăm sợ hãi. Nụ cười ‘hồn nhiên’ của những cô gái như thế này thì không an toàn chút nào. Cậu đã rút ra bài học đau thương từ Kagome.

“INUYASHAAAAA!!!!”

“FEh, gì mà gào lên thế!!!!” Cậu gất gỏng.

“Cậu nhìn lại cái bàn ăn đi “ Kagome trở vào đóng chén đĩa ngổn ngang trên bàn. Đồ ăn đồ đầy miếng trái lớt.

“Gi chứ? Đâu phải tại tớ. Tại con mèo mập chết bầm kia kia” Inu xắn tay áo, nắm cổ con mèo lôi lên.

“Ai để nó vào phòng ăn hả? Đã nhắc bao lần trước khi đóng cửa thì đuổi nó ra. CẬU CÓ LÀM KHÔNG?” Kagome hét lên, giật phắt con mèo từ tay Inu.

“Này.. sao cậu không bắt Miroku làm mà lại bắt tớ?”

“Oh thế cậu có lau nhà, rửa chén, xếp đồ, cho Buyo tắm, cắt cỏ.. không? Ít ra Miroku được việc hơn cậu. Chỉ có việc đuổi con Buyo ra khỏi phòng ăn trước khi đóng cửa thế mà cũng không làm được sao?”

“Feh, cậu thừa biết tớ ghét con mèo mập này mà!” Inu lườm, lăm lăm “Mèo gì mà giống chủ thế không biết, giống cả NGOÀI lẫn trong”

Lừa bóc “Cậu nói gì?”

Inu tròn mắt trước ‘âm khí’ bao quanh Kagome. “Ka...ka...” Cậu gờ hai tay phòng vệ trước đồng rổ sắp bị ‘bay’ thẳng đến cậu. Nhưng... im phăng phắc.

“???Ka- kagome?” Inu tiến lại gần. Cô ấy khóc sao? Sao không thấy cái rổ nào vậy?

Bất chợt, Kagome ngẩng phắt đầu lên.

“Heh?” Inu lùi ba bước. Kagome cười rất ‘tươi’

“Không sao Inu. Nếu cậu không thích Buyo để tớ nhờ Miroku vậy. Chỉ cần cậu hàng ngày rửa hết đồng chén này là được”

Sao hôm nay cô ta hiền thế?

Inu quay ngoắt lại nhìn cái bồn nước. Một cái gì đó.. tạm gọi là bát đĩa. ngổn ngang. ngổn ngang.. chất cao quá đầu cậu..

“Khoang! Cái – cái này đó hả?” Cậu trở tay vào nó.

“Phải!”

“EHHHHhh????” Inu nhảy dựng lên. “Rửa hết cái đồng này?”

“Đúng” Cười lần nữa.

Lạnh xương sống

“FEH! Đánh chết cũng không làm!”

“Thế cậu MUỐN Gì?” Tiếng gầm vang dội, ánh mắt sọc lửa đâm vào cậu

Run run “I—ie.. sẽ làm.. sẽ làm..”

“Thế thì tốt. Trông cậy vào cậu nhé!” Nụ cười ‘hồn nhiên’

Inu rùng mình khi nghĩ về cái kỉ niệm ám ảnh đó. *Tốt nhất tự nguyện làm !* Inu thở dài.

“Tôi phụ cô vậy!”

“Eh?” Kikyou tròn xoe mắt.

“Ngạc nhiên sao?” Inu lườm khó chịu.

“Không, không” Kikyou xua tay trước mặt.

Tuyệt chiêu của Sango có tác dụng ghê!!!

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Xỏ Mũi.... Nhân Vật Nguy Hiểm Xuất Hiện

~~~~~

“Vào đi !” Sesshou trả lời, mắt chăm chú vào xấp giấy tờ trên bàn.

Một đôi mắt xanh rụt rè nhòm vào phòng, “Ano...”

Sesshou hạ thấp tờ giấy xuống, khẽ nhướn mắt lên. ‘Kikyou?’

“Có chuyện gì?”

“Uhm.. cha anh bảo ....” Kagome lưỡng lự vì cô đang nói ra một điều mà cô biết chắc rằng mình sẽ HỐI HẬN suốt đời.

“Sao?”

“.... Cha anh bảo hôm nay anh sẽ phải dẫn tôi tới công ty để tham quan và học hỏi, sau đó dẫn tôi đi dạo phố” Cô nói luông tuông nguyên tràn.

“..Cái gì?” Anh không tin vào khả năng thánh giác của mình. ‘Đi dạo phố?’ . Anh hất hơi dài ‘Cha đang giờ trò gì đây?’ Anh thấy đồng giấy trước mặt, tựa lưng vào ghế.

Một lúc sau ... “Được rồi ! Mười phút sau tôi sẽ đến công ty. Cô chuẩn bị đi”

“Hả?” Kagome há hốc miệng.

“Có gì sai?”

“Anh – anh—không chút phản ứng nào sao?”

“Phản ứng gì? Cô đến công ty có gì là lạ. Các con dâu gia tộc Taisho đều phải làm việc cho công ty, tôi nghĩ cô đã được dạy điều đó chứ!”

“Không.. ý tôi .. là .. về sau cơ”

“Về sau?” Sesshou nhướn mày “Đi dạo phố à? Đành chịu thôi, ý của cha không ai dám cãi” *Hơn nữa cũng là dịp để quan sát tình hình bên ngoài*

Kagome chỉ còn biết kêu trời. Tình cờ cô cúi mắt nhìn xuống xấp giấy tờ.

* ... *

Lý lịch của ... TẤT CẢ nhân viên??? Cô chăm chú đọc những dòng chữ bên dưới tên một người nhân viên ‘Lúc nhỏ một lần bị đuổi khỏi.. trường....’

Cô ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt dò hỏi “Cái này mà gọi là lý lịch trích ngang sao?”

“Sao?”

Kagome cười hất, chống tay ngang hông, cau mặt nhìn anh “Tôi không ngờ anh QUAN TÂM đến nhân viên của mình đến thế? Cả lý lịch về thân thế, thời quên CÁ NHÂN anh cũng quan tâm sao?” Cô ghì từng chữ

“Việc này không liên quan gì đến cô!”

“Oh! Thế sau này tôi vào làm chắc tôi cũng được HÂN HẠNH anh điều tra như thế sao? Anh lấy tư cách gì xen vào đời sống cá nhân của người khác? Anh nghĩ rằng làm thế công ty sẽ phát triển sao?” Cô nói cay cú. Không thể tin vào những gì trước mắt mình, đây là những gì đằng sau vẻ hùng mạnh của gia tộc này đây sao?

“Bất cứ thứ gì cũng có cái giá phải trả. Họ muốn vào một nơi có địa vị cao phải chấp nhận đổi lại một điều gì đó. Tôi không muốn đời sống riêng của họ làm ảnh hưởng đến sự phát triển của công ty, cách tốt nhất là biết rõ về họ để ...”

“Để tìm cách đề phòng? Hay đôi phó?” Cô buông thông hai tay bất lực “Ha! Ngài Sesshou oi là ngài Sesshou, ngài nghĩ rằng ai bước vào công ty của ngài đều vì đồng tiền sao?” Cô day nghiêng.

“Còn thứ gì khác sao? Chẳng phải cô vào nhà này cũng vậy thôi sao?”

“Còn chứ! Rất nhiều là đằng khác, chỉ sợ đầu óc THIÊN CẬN của anh không nhận ra thôi. Con người ta sống với lý tưởng của riêng mỗi người. Anh đừng nghĩ ai cũng có tham vọng lớn như anh. KHÔNG PHẢI AI CŨNG SỐNG VÌ TIỀN VÀ QUYỀN LỰC ĐẤU! !!!”

Anh chớp mắt nhìn cô. Kagome găm gù quay ngoắt người lại lăm lăm hướng ra cửa.

Cánh cửa đóng lại không mấy là nhẹ nhàng cho lắm, nhất là khi nó được đóng với con giận của phụ nữ. Sesshou chỉ còn biết nhìn trân trân vào cánh cửa trước mặt. Chưa bao giờ .. có ai dám phản nản về công việc của anh.

Xem ra cuộc sống không trở chỉ trở nên thú vị mà còn lắm điều nhức đầu ...

~~~~~Hai mươi phút sau~~~~~

“Hừ ! Hấn nghĩ hấn là ai chứ! Dám xem thường mình à” Kagome vừa đi trong danh hành lang vừa rửa thắm.

~~Flashback~~

Chiếc xe dừng lại trước tòa cao ốc. Suốt quãng đường đi xảy ra chiến tranh lạnh giữa hai người. Kagome vẫn còn rất ức chuyện vừa rồi. Cô mắng vẫn chưa hả, ít nhất anh ta phải lãnh một cái tát cho cái suy nghĩ ngu ngốc đó.

“Cô muốn xe đưa cô vào tận văn phòng tôi sao?”

Kagome giật nảy mình. Cánh cửa xe mở toang. Cô hăm hăm bước ra, gườm anh.

“Cô cứ vào văn phòng đợi tôi. Tôi phải đi công việc một lát. Đi lên tầng cao nhất, vào căn phòng bên trái. Có cần tôi vẽ bản đồ cho cô không?” Sesshou nhướn mày hỏi. Kagome nhìn chòng chọc vào anh. Cái gương mặt đáng ghét.

“KHÔNG CẦN!!”

~~End Flashback~~

Kagome cay cú nghĩ lại. “Dám mắng mình là tên mù đường sao. Hãy đợi đấy Sesshou. Tôi sẽ .....” Cô ngẩng đầu lên.

.....

“Ahaaaaa!!” Cô cười hoảng sợ. Trước mặt cô là ba ngõ rẽ bên trái và hai ngõ rẽ bên phải. “uhm.. rõ ràng hấn nói là vào căn phòng bên trái mà...”

Năm giây sau..

“Grruuu!!!! Hấn ta xỏ mình ! Tại sao hấn không nói là có ngõ rẽ chứ !” Kagome găm gù trong cuồng hợm, nghiêng răng.

Mười lăm phút trôi qua...

“Hehhhhh,,,” Kagome thở dài mệt mỏi. “Anh gọi lắm Sesshou! Tôi thua anh ván này! Có lẽ anh ta đúng, mình nên có cái bản đồ nơi này” Cô dựa vào tường chán nản. Nguyên chết tên kiến trúc sư nào dựng nên cái cao ốc này, hấn có biết là cô đang rất khổ sở chỉ với một tầng lầu không?

“Trời ơi!! Sau này chắc mình chết vì lạc đường mất!” Cô rên rì “Khát nước quá!”

Kagome ngó quanh. Có một căn phòng cửa kính. “Có lẽ bên trong sẽ có nước”. Cô đẩy cửa vào.

“Xin hỏi có ai ở đây không?”

Không tiếng trả lời. Kagome mạnh dạng bước vào. Cô để ý phía sau chậu cây cảnh là máy nước tự động. Cô mừng rỡ, cúi người rót cốc nước lạnh. Không may cho cô, trời không để cô thoải mái dễ dàng..

“CÔ KIA!”

“Ah” Kagome hét lên, cốc nước rót xuống sàn.

"Trời ơi.. cốc nước của tôi" Cô thều thào.

“Cô là ai mà dám vào phòng nghỉ của nhân viên?” Một người con trai trạc tuổi cô với mái tóc màu hạt dẻ nhìn Kagome nghiêm nghị.

“Eh.. tôi chỉ vào xin cốc nước thôi”

“Cô là ai?”

“Eh... Tôi là Kikyou – hôn thê của giám đốc” Thật khó chịu phải dùng cái từ xưng hô đó với tên máu lạnh !!!

Người con trai nhìn cô trân trân. Kagome toát mồ hôi *Hắn ta bị gì thế!!!*

“Ah..Kikyou Higurashi... sao cô không vào thẳng văn phòng của giám đốc” Anh ta hỏi nghi ngờ.

“Tôi.. tôi bị lạc”

“Ngài giám đốc không dẫn cô đi?”

“Không. Mà chuyện đó thì liên quan gì tới anh?” Kagome bắt đầu khó chịu. Cô đang rất khát mà tên này thì hỏi nhiều.

“Một cuộc hôn nhân chính trị à” Anh ta cười nửa miệng.

Kagome khựng lại. Cô nhăn mặt *Cái tên này*

“Thế thì có ảnh hưởng gì tới anh?”

Anh ta đút tay vào túi quần, cười cay độc “Không. Chỉ là tôi nghe tiếng tiểu thư gia tộc Higurashi rất hiếu thảo, chấp nhận làm con chốt thí trong ván cờ của cha mình”

“ANH ---“ Kagome tím mặt, siết chặt tay. “Tôi làm gì LIÊN QUAN gì đến anh?”

“Tôi không hiểu sao cô lại phải chấp nhận hi sinh vô ích như thế! Sống theo ý thích của mình, làm những gì mình muốn không phải hay hơn sao? Chỉ có những kẻ ngốc mới sống cho trách nhiệm !”

End.

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhâm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tội Nghiệp Jaken

Đau quá !” Mizu Kagemi ấn nhẹ lên gò má vừa ửng đỏ vì một sự cố ....

Ánh nhìn đỏ ngầu giận dữ của Kagome. Đôi mắt mở anh to kinh ngạc.

“Anh có tư cách nói câu đó sao? Anh chỉ là người ngoài cuộc, anh KHÔNG CÓ QUYỀN nhận xét về cách sống của người khác! Đừng lấy cái tầm nhìn hạn hẹp của anh để phán xét những điều anh chưa bao giờ thực hiện !!!!!” Kagome sấn tới quát vào mặt anh.

Mizu chỉ còn biết đờ người nhận trần mắng xối xả, có vẻ cá tát vừa rồi vẫn còn tác dụng ‘vật lý’ lên mặt anh.

Hai giây sau khi anh vừa định thần thì đã không còn thấy gương mặt phẫn nộ của vị hôn thê giám đốc, chỉ thấy cánh cửa kính quật mạnh liên tục.

“Cô ta là tiểu thư tay trái gà không chặt sao mà đánh đau thế !!” Cậu ta nhăn nhó. Cái khăn tay lạnh vẫn không giúp nguôi đi phần nào cái nóng rát trên má. Cậu tựa đầu vào sofa hát ra tiếng thờ dài. “Không có quyền eh?”

Vuốt mái tóc hạt dẻ, Mizu nhếch nhẹ nụ cười gần “Nếu tôi là kẻ ngoài, tôi sẽ không bước vào nơi này!”

~~~~~

“Thì ra là lạc đường?” Sesshou nheo mắt hỏi, môi không tránh một nụ cười nhỏ đầy thỏa mãn. Anh cũng chẳng hiểu vì sao lòng lại cảm thấy có chút thoải mái khi nhìn thấy gương mặt tím tái vì giận của Kikyô.

“Anh -----” Kagome nghiêng răng, quay phắt mặt đi.

“Đơn giản như thế mà vẫn lạc?”

“Thì - đã - sao” Một cái lườm sắc như dao cạo cắm vào Sesshou

Jaken xanh mặt “Sao mình cảm giác nơi đây sắp có chuyện !!” *Lau lau mặt*

“Ta bắt đầu vào công việc” Anh kết thúc cuộc đấu. nhả quang với Kikyô. Nếu còn tiếp tục, anh sẽ thua mà anh lại ghét điều đó.

Kagome cảm tia nhìn xuống sàn khi Sesshoumaru bắt đầu thao thao về cái gì đó mà cô không tài nào tiếp thu hết được. Hiện tại việc cô nghĩ tới chỉ là làm sao trả đũa đòn chơi khăm này.. Thật không thể nào chịu nổi cái vẻ mặt ngạo mạn của anh ta. Cô thề rằng khi thoát ra khỏi vai trò này, anh ta nhất định sẽ được lãnh trọn “món tát tay” của cô. Chỉ cần nhìn hần thôi cũng đủ cho ruột gan sôi lên. Còn kinh khủng hơn cái bộ dạng dung dưng của Inuyasha.

“Inuyasha...” Kagome dừng lại. Dường như cô đang nghĩ về cái gì đó. .. Cô ngẩng nhìn Sesshoumaru. Tóc bạc, mắt vàng, dáng dong dỏng cao.. “Inuyasha cũng thế!”

Cô tròn xoe mắt khi nghĩ về “điều động trời đó”. Người tóc bạc, mắt vàng đêm khắp Nhật Bản này cũng chưa tới năm người. Hình như Inu .. có nét hơi giống Sesshoumaru ?

“Kikyô !”

“Kikyô”

“Ki-ky-ou Hi-gu-ra-shi” Anh gằn từng chữ chứng tỏ không còn đủ kiên nhẫn đợi cô trả lời.

“Eh?” Kagome ngờ ngàng.

“Đừng nhìn tôi với ánh mắt trên mây đó. Nãy giờ cô có nghe tôi nói gì không?” Anh nhả mặt khó chịu. “Những người nhà Higurashi đều thế sao?”

“Này, đừng có đem cả gia tộc Higurashi ra ! Việc nào ra việc đó, đừng vợ dũa cả nắm như thế” Cô chống chế.

“Vậy bắt đầu vào việc.. Jaken đưa lịch trình làm việc cho Kikyô” Anh ngoảnh người lại, thông thả bước trở về bàn.

Kagome lắc đầu, phủ định ý nghĩ vừa rồi. *Toát mồ hôi* “Không thể nào hai con người này lại liên quan gì với nhau. Nếu không. Nhật Bản này sẽ chìm mất”

“Bắt đầu tuần sau cô sẽ làm ở phòng quản lý. Giờ cô có thể đi đâu tùy thích. Đúng mười hai giờ trưa quay trở về đây, chúng ta sẽ đi dùng bữa.”

“Dùng bữa?”

Chống hai khuỷu tay lên bàn, anh nhướn mày nhìn cô “Tôi không muốn nuốt lời hứa với chai”

Kagome chợt nhớ đến lời dặn của ngài Taisho, cô buông tiếng thở dài. “Gia tộc này có cách hẹn hò thật đặc biệt đấy” Kagome làm bầm với cái lườm mỉa mai hướng về Sesshou.

“Cô nói gì?” Không hề ngẩng đầu lên, giọng đầy “đe dọa”.

“Tie... không có gì” Kagome xua hai tay cười trừ. “Sao tai hần thính thế nhỉ?”

“Thưa tiểu thư Kikyô, lịch trình làm việc của cô đây” Jaken chìa cuốn sổ ra trước mặt.

Kagome vừa với tay định cầm lấy thì tiếng hỏi thăm của Sesshou đều đặn vang lên “À, tôi quên hỏi có cần đưa cho cô bản đồ tòa cao ốc này không? Tôi không muốn đăng tin tìm người lạc ngay trong chính công ty mình” ..Anh vẫn không ngừng mặt nhìn cô... Dường như đó là điều hiển nhiên anh cần làm.

Kagome bốc lửa đầu “KHÔNG CẦN ANH QUAN TÂM. TÔI CÒN HAI CON MẮT!” rồi giận dữ giật phắt cuốn sổ từ tay Jaken khiến lão mất thăng bằng lùi về sau.

Jaken lau mồ hôi tuôn liên tục nãy giờ. Hôn thê của giám đốc thật.. đáng sợ. Ánh mắt vừa rồi có thể sẵn sàng làm chết đứng bao kẻ yếu tim theo nghĩa

đen. Lần đầu tiên trong đời lão Jaken, ông gặp pháo tình huống thế này trong PHÒNG GIÁM ĐỐC. Chưa có ai dám quát tháo như thế cả. Lão lên phen liếc nhìn sang Sesshoumaru.

~~~~~ , ~~~~~

Mím cười....

Lão cảm giác như có hàng tạ đá đè nặng lên đầu. Lau mồ hôi lần ba, lão chùi cặp mắt kính ‘Có nằm mơ không? Sesshoumaru - sama cười ??’ Mà lại là một nụ cười nửa miệng như thế vừa thắng được ai đó.

‘Có lẽ hôm nay mình nên đi khám mắt’

Tội nghiệp lão Jaken, lão sẽ không thể ngờ rằng. mình sẽ phải còn đi “thăm” bác sĩ dài dài.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Nghi Ngờ

Cách đó khá xa tòa cao ốc của gia tộc Taisho sừng sững trụ lại kẻ thù không đội trời chung - Gia tộc Shinigami. Những âm mưu, những toan tính với tất cả thủ đoạn nham hiểm nhất đều hiện rõ nơi Shinigami. Họ như đang chơi trò thăng bằng vậy. Hai tòa cao ốc - một chiếc cân đang dừng ở trạng thái cân bằng. Chỉ cần lệch đi một chút, trò chơi sẽ kết thúc. Tuy nhiên, nếu hôm nay chiếc cân nghiêng về bên trái thì chỉ cần chớp mắt mắt cảnh giác, hôm sau chiếc cân sẽ ngã về chiều ngược lại. Đó là luật chơi bất cứ ai cũng phải biết rõ. Kẻ thắng sẽ có tất cả. Người thua cũng mất tất cả. Thắng thua không nhờ mệnh trời mà là vì sự khinh suất. Càng nhiều sơ hở cuộc chơi càng kết thúc sớm. Và để lật được nhau cân phải có một cái đầu đầy thủ đoạn. Thủ đoạn càng cao tay càng lợi thế.

Trên cuộc chiến này không có gì gọi là công bằng cả. Thủ đoạn đối với thủ đoạn. Bên nào nhanh tay hơn, bên đó có lợi thế. Bước vào ván cờ thì tuyệt đối phải thắng.

Không có sự khoan nhượng, chỉ có luật rừng: Mạnh sống, yếu chết.

Đấu cờ phải biết dụng binh. Để có lợi thế thì nhất thiết phải có những con cờ tốt. Tuy nhiên một ván cờ mạnh luôn cần những quân thí. Và đó là lúc những “con chốt” làm việc rất tích cực. Nhưng đây là bàn cờ người. Các quân cờ không nghe lệnh theo tướng vì sự trung thành. Chúng có tham vọng riêng. Chúng tìm đến tướng chỉ để đạt mục đích. Luật đối chác. Thế nên phải nắm chặt những tham muốn đó trong tay. Có được nó, tự động chốt thí sẽ ngoan ngoãn hi sinh mà không hề hay biết. Tuy nhiên, muốn ván đấu thú vị thì ...Thí cả con cờ cao thế cũng không sao...

Một nụ cười nhếch trên mép môi.

“Những quân cờ trung thành..” Hắc hắc mê những cánh hồng đen.

Ván này, hắc tin rằng hắc sẽ thắng. Bởi vì Sesshoumaru không đủ tàn nhẫn.

Kẻ không có tham vọng không thể nào làm việc lớn. Tham vọng càng cao càng bất chấp mọi thứ. Người đời khinh sợ những con người như thế. Nhưng không ai nghĩ lại rằng đó là bản chất con người. Đối với người đầy tham vọng, tàn nhẫn là điều kiện tiên quyết phải có. Không thể đạt được mục đích bằng cảm xúc. Ngược lại chính những thứ tình cảm đó là mối nguy hiểm đáng gờm. Một người khi có tất cả sẽ dễ dàng trắng tay nếu tình cảm xen vào. Cách an toàn nhất là hãy giết chết nó đi. Tên Sesshoumaru đã sai lầm khi chôn chặt những cảm xúc. Điều đó không an toàn. Một ngày không xa, mọi thứ sẽ bị xói tung lên. Vì thế...

“Giết..”

Cánh hoa nát vụn trong bàn tay của quỷ..

“Thưa ngài Naraku, Onigumo đã tới!”

“Cho vào”

Tiếng cửa kéo kẹt vang lên. Naraku quay lưng về huyệt cửa, tay xoay xoay hai quả trứng đá - món đồ chơi mới.

“Bên Mizu Kagemi thế nào?”

“Có lẽ hôm nay Sesshoumaru sẽ gần hỏi hân. Tôi sợ..” Onigumo do dự.

“Hân sẽ không sao.”

“Nhưng Sesshoumaru đã nghỉ ngơi. Mizu khó mà tiếp cận được..chúng ta có nên ---”

“Không cần”

“Nhưng..”

“Đừng lo! Sesshoumaru sẽ không nghỉ ngơi, nhất là đối với hân..”

Onigumo nhíu mày khó hiểu. Thật sự ý của ông chủ là sao? Tại sao lại không nghỉ ngơi?

“Tôi -- không hiểu...!”

“Ta tự hỏi không biết hân sẽ phản ứng ra sao khi phát hiện ra sự thật” Naraku nhướn mày nhìn ra ngoài khung cửa, tay vẫn xoay món đồ chơi màu ngọc hổ ấy.

“.....” Onigumo không biết trả lời ra sao. Ông hoàn toàn không hiểu ý ông chủ... Bất thành linh, Naraku đổi đề tài.

“Hôm nay là ngày ngườì viếng mộ cô ấy?”

Onigumo chớp mắt rồi khẽ cúi đầu “Vâng..”

“Đây!” Naraku đẩy bó hoa bách hợp đến mép bàn. Onigumo sững sốt, nhìn thẳng vào cánh hoa trắng mịn trước mặt mình. Hân ngược nhìn Naraku “..Ông chủ...” Gương mặt không giấu đi nỗi xúc động. Hân lặng lẽ cúi thấp đầu chào vị ân nhân rồi bước ra ngoài.

Naraku xoay ghế hướng ra cửa sổ, vẫn nụ cười đầy ám muội.

Hai quả trứng đá va vào nhau.

“Chơi cờ phải cần có chốt tốt.!”

Cười.

~~~~~

“Cha ơi, sao cha buồn thế?” Đôi mắt nâu to tròn nhìn chăm chú người đàn ông ngồi bên khung cửa sổ.

“Không có gì đâu con trai ạ.” Một bàn tay xoa đầu đứa con bé bỏng.

“Sao cha thờ dài?”

“Không có gì... không có gì...” Ông ôm chặt cậu con trai vào lòng, bất giác thở thê “... Có lẽ.. chúng ta không thắng nổi gia tộc Taisho...”

“CHA! MẸ ! TẠI SAO???” Dáng người nhỏ nhắn gục trước khung ảnh trắng đen bị phủ đầy bụi nhang..

“Tại sao? Tại sao? Tại sao?”

“Cậu chủ...”

“Tại sao? Tại sao lại như thế?” Đôi mắt đăm lẹ tìm một lời giải thích.

“.... Hãy tìm câu trả lời nơi gia tộc Taisho...”

“Cái gì?” Bàn tay cậu bầu chặt chiếc áo khoác của ông.

“Hãy tìm nơi gia tộc Taisho....”

Đôi mắt nâu tối lại.

“Taisho....”

“Taisho..... Ta sẽ tìm ra sự thật...” Mizu ngược nhìn bầu trời xanh thẳm. Gió xuân thổi nhẹ như đẩy đưa từng gợn mây trôi về nơi vô tận. Giá mà lòng anh cũng như bầu trời cao trong ấy sẽ tốt biết mấy. Nhưng đôi lúc thanh thân không phải là chốn duy nhất của một con người. Sự bình yên không giúp anh quên đi quá khứ. Anh vẫn còn việc phải làm. Trách nhiệm của một người con báo thù..

“Mizu Kagemi!” Jaken bước vào phòng nghỉ nhân viên. “Giám đốc cho gọi anh”

Anh nhường mảy ‘Có chuyện gì thế nhỉ?’

Hai người bước dọc theo hành lang. Mizu có thể nghe rõ từng tiếng chân của chính mình. Những bước đi tìm kiếm sự thật, nó đang dẫn anh đến người đứng đầu hiện nay của gia tộc Taisho. Bất chợt nét mặt anh lạnh đi khi nghĩ về điều ấy. Phải, vì những con người như thế nên anh mới đứng đây.

Dãy hành lang tuy không tối nhưng ánh sáng của nó khiến người khác khó chịu. Lạnh lẽo và u ám. Có lẽ anh phải tập quen với không khí lạnh đăm nơi này. Điều đó chẳng có gì là khó khi lửa lòng đã tắt.

“Thưa giám đốc”

“Vào đi”

Jaken khẽ hé cửa rồi mở rộng ra, xoay ánh nhìn về Kagemi ý chỉ một mình anh bước vào. Anh làm theo lời của lão.

Trước mặt anh, vị giám đốc trẻ vẫn đang chăm chú vào xấp giấy tờ. Không chút biểu lộ..

Anh nuốt một ngụm không khí đẩy vào trong cổ họng rồi mở lời

“Thưa giám đốc ----“

“Anh có từng nghe về cái tên Kagami?” Sesshou đi thẳng vào vấn đề.

Mizu há hốc mồm nhưng lập tức ngậm miệng lại cố tỏ vẻ khó hiểu “Thưa?”

Sesshou ngược nhìn anh. Anh đứng bật dậy, chậm chạp tiến đến Mizu. “Tôi nghe nói --- gia tộc đó có một người con trai ----“ Sesshou kéo dài câu nói “--- có cùng tên với anh?”

Câu hỏi vừa chấm dứt, anh đứng ngay sát trước mặt tên nhân viên mới.

Kagemi giật bắn mình khi đáng Sesshoumaru đứng sát trước anh. Anh bắt đầu sợ vị giám đốc này...

“Tôi không hiểu ý giám đốc.... Gia tộc Kagami? Tôi không quen biết!”

Sesshoumaru bóp nhẹ tay sau lưng. “Ngẩng mặt lên”

Người Mizu như cứng lại, cảm giác càng lúc càng lạnh. ‘Không lý nào... làm sao hắn biết được?’ Anh lo lắng, cảm giác tay bắt đầu run.

Mồ hôi anh đang tuôn ra. Hắn biết rồi sao? Không! Không lý nào. Trong lý lịch không hề nói về thân thế của anh. Suốt bao năm qua anh đã giấu kỹ thân thế, không thể nào hắn lại biết. Bây giờ dù nói hay không nói cũng đã quá muộn...

‘Đã leo lên lưng cọp thì không thể nào bước xuống.’ Anh lấy hết sức ngược mặt nhìn thẳng vào Sesshoumaru.

Sesshoumaru hơi lùi về sau khi chạm phải tia nhìn đó. Nó khiến anh khó chịu vô cùng.

“Tên giống tên việc này không hiếm. Tôi nghĩ giám đốc đã nhầm người”

“Nhưng tại sao ---“ Anh đi quanh Mizu, mắt không bỏ sót bất kì một hành động nào của cậu ta “--- gương mặt anh.. lại giống với người con trai đó ?”

“Nét mặt giống nhau không phải là chuyện hiếm thấy” Mizu chống chế, bờ vai hơi co lại.

“Oh.. thế sao? Vậy anh lớn lên ở đâu?” Sesshou hơi cúi mình, hạ thấp giọng.

“Cái đó.....”

“Sao hả? Không lẽ nơi anh sinh ra cũng không hề biết?”

“Tôi --- tôi lớn lên ở cô nhi viện !”

“Thế trước khi đó?” Giọng vẫn lạnh băng..

“Tôi -- không biết. Từ khi mới lọt lòng mẹ tôi đã ở nơi đó. Tôi không hề biết cha mẹ của mình”

“.....”

Sesshou chán chừ. Anh vẫn còn chút nghi ngờ.... nhưng....

“Mái tóc màu hạt dẻ --- hiếm đấy” Anh cố tình nhấn mạnh tính chất đó.

“Hiếm không phải là không có. Hơn nữa chẳng phải con trai gia tộc Kagami tóc vàng sao?”

Mỉm cười.

Con cá sa bẫy...

“Anh không biết gì về gia tộc này eh?”

“Tôi --- tôi chỉ nghe nói gia tộc ấy đã tự sát”

“Việc đó thì . ai cũng biết ...” Tia nhìn lạnh băng vẫn cầm chặt nơi Mizu ‘Có điều...’

.....

“Thôi được. Có lẽ là tôi nhầm”

Mizu khẽ hất một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng qua cửa...

“Một câu nữa..”

“Anh bước vào làm nơi công ty chúng tôi vì lý do gì?”

Kagami chớp mắt.. Anh hơi ngạc nhiên. “Eh?”

“Tôi muốn nghe câu trả lời thật của anh!”

“Tôi ---“

‘Anh chỉ là người ngoài cuộc, anh KHÔNG CÓ QUYỀN nhận xét về cách sống của người khác! ‘

Anh dăm chiêu. Lời của cô gái đó thật sự tác động tới anh. Anh là kẻ ngoài cuộc hay thật sự đã lao vào cuộc đua? Anh bước vào đây vì cái gì? Vì sự thật? Vì hận? Hay vì ? Anh chưa bao giờ thật sự nghĩ nghiêm túc về hành động của mình. Chỉ đơn thuần.. anh muốn tìm ra sự thật. Một sự thật mà những kẻ xung quanh muốn chôn vùi.

“Tôi bước vào đây vì một lời hứa”

“Lời hứa?” Sesshou nhướn mày, anh cười khẩy “Những người bước vào đây hầu hết đều mang trong mình những tham vọng cá nhân. Anh vào đây chỉ vì một lời hứa?” Sesshou tỏ vẻ nghi ngờ.

Lần này, Kagami đứng thẳng người, đối mặt với Sesshou. Đôi mắt nâu nhìn thẳng vào vàng trắng khuyết vàng.

“Đúng. Đó là mục đích riêng của tôi. Một lời hứa đối với tôi quan trọng hơn danh lợi”

‘KHÔNG PHẢI AI CŨNG SỐNG VÌ TIỀN VÀ QUYỀN LỰC’

Sesshoumaru đột nhiên giật lùi lại, chống tay xuống cạnh bàn. Tiếng nói Kikyō vang vọng bên tai anh. Nâng tay đỡ đầu, anh nhắm mắt. Tại sao anh lại nhớ tới câu nói đó?

.....

“Được ----“ Sesshoumaru ngắt quãng “Đề xem anh thể hiện lời hứa đó như thế nào”

“Tôi sẽ làm được” Một nét mặt kiên định nơi Mizu.

Hai người vẫn không rời mắt khỏi nhau. Dường như tên nhân viên này đang thách thức anh vậy.

Sesshou nhắm mắt. Anh rất ghét những loại người như hắn.....

“Ở đây không còn việc của anh. Anh ra ngoài đi!”

Dáng người cúi thấp đầu chào rồi khuất sau cánh cửa.

Sesshou chỉ đợi có thể. Anh buông tiếng thở dài. Tại sao anh lại để lời nói của cô ta ảnh hưởng đến quyết định của mình? Một khi đã bị nghi ngờ, người đó không thể nào trụ lại ở tập đoàn. Quá nguy hiểm. Anh không tin bất cứ ai trừ bản thân mình. Đặt niềm tin vào người khác là một cuộc đánh đố không biết trước thắng bại. Anh đã chơi trò chơi đó.. và đã thất bại. Anh không muốn nếm lại nỗi đau đó. Vị đắng của sự phản bội.

Nhưng hôm nay, chỉ vì một câu nói của Kikyou, anh đã gạt ngang sự do dự của mình. Anh không tin hẳn nhưng.. Đôi mắt ấy luôn khiến anh dè chừng và.. có một chút gì đó ngại ngùng. Ngại phải nhìn thẳng vào cậu ta như vừa rồi. Hẳn trụ lại cũng không hẳn là không hay. Vì đôi khi... nguy hiểm càng ở gần kề mình thì lại càng an toàn....

Sesshou thả lỏng hai vai. Anh ngược nhìn đồng hồ, đã đến giờ hẹn Kikyou. Cũng thật lạ, đây là lần đầu tiên anh không cảm thấy khó chịu vì những cuộc hẹn hò mai mối như thế này. Anh bước ra cửa, khuất dáng khi tiếng cửa phòng khép lại.

Bên trong, ánh sáng vẫn rải chiếu ngập tràn không gian. Hơi nắng sưởi ấm căn phòng giá lạnh bao năm. Dần dần khung cảnh trở nên tươi hơn. Ấm áp..

Một tờ giấy bắt chợt tuột khỏi bìa giấy, nằm dài trên sàn.

Tên: Mizu Kagami

Nơi sinh : Không rõ

Ngày sinh: Không rõ

Nơi lớn lên : Cô nhi viện Hayako.

.. và để lộ một bài báo rõ to tiêu đề....

Cái án đau thương của gia tộc Mizu Kagami

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Buổi Hẹn Hò Đầu Tiên

“Bây giờ ta đi đâu?” Kagome cựa ngượng khó chịu. Cô đã ngồi trên xe gần hơn một giờ đồng hồ. Điều này đối với cô là một cực hình.

Cô nhìn bên ngoài cửa kính. Hai hàng cây chạy vun vút xa tít tắp. Đường có vẻ vắng đi. Hình như xe đang leo lên ngọn đồi, uốn quanh hai bên sườn đồi những dãy cỏ gai. Kagome mệt mỏi tựa đầu vào cửa. Mắt vẫn thần thờ nhìn về chân trời. Càng lên cao, biển càng được trông thấy rõ..

Khung cảnh nơi đây làm cô nhớ quá. Nhớ ngôi nhà bé nhỏ được bao phủ bởi những cây hoa anh đào lớn tuổi và những khóm hồng nhỏ. Cô chợt nhớ về những buổi cơm trưa cuối tuần nơi đó. Một đĩa trứng cuộn, những con tôm vàng rộm và một chén cơm trắng thơm mùi hương đồng nội. Bữa ăn khi xưa là thế, rất đối bình thường với bao người nhưng đối với cô nó đã trở thành một hồi ức khó phai. Kagome chợt bật cười khẽ. Không biết bao nhiêu lần cô và Inuyasha tranh nhau mấy con tôm vàng đó, và cũng hàng trăm trận Inuyasha bị đòn ‘tả tơi’ chỉ vì bĩu môi với sản phẩm trứng cuộn của cô. Lúc đó cô cứ ước gì tên Inu ấy biến mất cho bớt gai mắt, nhưng giờ đây cô lại mong có họ trong bữa ăn hàng ngày. Cô muốn tranh cãi với Inu, muốn giành những con tôm với cậu ta và cũng muốn nấu những nồi cơm ‘hạt tiêu’ cho những cái mặt nhăn nhó ấy ăn nữa.

Kagome hơi co người lại. Cô cảm thấy lạnh. Hai bàn tay ôm lấy thân người nhỏ bé, cô hát tiếng thở dài. Không ngờ có một ngày Kagome như cô phải nghĩ nhiều đến thế ! Dẫu đã tự nhủ sẽ cố gắng mà đứng vững nhưng vẫn có lúc .. một mối. Nếu có một điều ước, cô chỉ mong lại trở về như xưa. Thời gian là thứ vô tình mà.. đúng không? Làm sao có thể lấy lại khoảnh khắc quá khứ? Cô đã từng nghĩ nếu có thể thoát ra khỏi hoàn cảnh hiện tại. Tất cả sẽ trở lại như xưa.. Nhưng có lẽ -- cô.. đã làm. Sẽ vẫn là những gương mặt ấy khi cô trở về. Cũng vẫn những bữa cơm đầy khẩu chiến. Nhưng tâm hồn thì đã khác.. Đã có quá nhiều sự đổi thay. Trái tim con người cũng thế. Không thể nào giữ mãi những suy nghĩ hồn nhiên để sống cho ngày mai. Cô biết, cô không còn là Kagome trước đây. Những gì đã qua rồi không thể lấy lại được. Con người được khuyến hãy hướng tới ngày mai. Lời khuyên này có đúng với cô không? Ngày mai, cô sẽ được gì? Cái gọi là tương lai chỉ là tên khác của niềm tin con người. Họ thấy tương lai khi họ là người quyết định cuộc đời chính mình. Vậy như cô hiện tại.. cô sẽ thấy tương lai?

Cô chợt nhận ra những gì được nhấn nhủ, an ủi về một tương lai tốt đẹp trở nên quá xa vời với mọi thứ đang xảy ra quanh cô. Dường như không chỉ cô, tất cả ai bị lôi vào cuộc chiến này đều không rõ tương lai là gì. Họ cắm đầu trong đêm tối chỉ để tìm một lối thoát hay tìm được cái mình muốn. Còn cô, cô bước đi vì điều gì? Khi vừa bước vào vòng xoáy này, cô chỉ nghĩ duy nhất một điều là sự an toàn cho bạn cô. Nhưng buồn cười là bây giờ chính họ

lại là người bảo vệ cho tính mạng của cô. Dường như càng cố đẩy họ ra khỏi con lốc này, họ lại càng bị cuốn sâu hơn. Nhưng như thế cũng hay... ít ra.. cô không cô độc.

Kagome giật bản mình với ý nghĩ ghê tởm đó. Tại sao cô lại ích kỉ như thế? Làm sao cô lại muốn lôi họ vào ván cờ không cân sức của gia tộc này? Tại sao cô lại xấu xa đến thế?

Phải chăng vì đó là bản chất của mỗi con người?

Kagome chợt nhớ về nụ cười mỉa mai của tên nhân viên. Người ngoài cuộc thường mang cái nhìn khách quan nhưng họ sẽ không thể nào hiểu được tâm trạng của người trong cuộc. Họ đứng đầy ngưỡng mộ, đố kị, chỉ trích, dèm pha.. nhưng họ có biết.. người bên trong đau khổ đến mức nào? Họ không bị đánh làm sao biết đau? Làm sao có thể lấy cái tôi chính mình để phán xét cái tôi trong người khác? Tại sao cô và những người tương tự phải chịu nghe lời dèm pha của người đời?

Phải chăng vì cô đứng ở vị thế quá cao?

Cô nhắm nghiền hai mắt mệt mỏi ‘Đây là lần đầu tiên trong đời mình đánh một người xa lạ ! ’

~~~~~

Kagome bật ngồi thẳng người khi tiếng xe thắng lại. Cô chớp khẽ hai mắt như vừa tỉnh một cơn mê.

Cô ngược nhìn kiến trúc. Đối xứng kiểu Anh. Cô khá thích kiểu nhà như thế. Nó như một tấm gương vậy.. rọi lại những gì chủ thể lộ ra...

Hai hàng cây anh đào kéo dọc lối vào. Những cánh hoa rơi rắc dẹt theo con đường. Những quả chò xoăn tít trên không, đung đưa giữa trời. Cô đưa tay hứng lấy những trái chò nhỏ nghiêng theo gió. Kagome mỉm cười. Hai cánh lá của chúng xoay xoay tạo nên những âm thanh lạ tai. Nhóm cô thường thích gọi chúng là những quả “nhạc ngựa”. Những trái “nhạc ngựa” là tả rơi xen cùng anh đào, ngoài xa lại có thể nghe rõ tiếng sóng vỗ bờ. Bọt sóng trắng xóa va vào đá ồ ạt. Hơi biển lan khắp nơi trong cái vị của gió xuân. Tuyệt thật !

Hành lang xoăn dẫn cô lên sân thượng. Kagome ngỡ người khi thấy cách phối màu nơi đây. Tất cả là xanh. Xanh dương và xanh trời. Từ viên gạch đến ra bàn, cả bức tranh sơn dầu cũng nhuộm xanh nốt. Hai màu hòa huyền vào nhau tôn lên cái nét tươi mà lạnh ở chúng. Đứng nơi đây lại có thể ngắm rõ được mặt trời lặn và mọc. Thật không nơi nào tốt bằng. Nhưng điều xoáy sâu vào mắt cô là chiếc đàn piano đặt ở giữa. Một màu trắng toát.

Sesshoumaru chọn một góc ngồi hướng về con đường rải hoa ban này. Một đường kẻ ngang chân trời nơi biển lặng, một Tokyo nằm vồn vện trong nắm tay và một con đường trải đầy thảm hoa sắc hồng. Tiếng sóng vỗ bờ đá, tiếng reo rất của “nhạc ngựa”. Tất cả đều khiến lòng cô nhẹ tênh. Một cảnh đẹp quá hoàn hảo.

.

“Anh thường hay tới đây?” Cô chống cằm, hỏi con người đang chăm chú vào cái thực đơn.

“Chỉ những lúc rảnh.” Anh đáp gọn lộn

Kagome nhướn mày “Này, anh định ăn nữa sao? Bữa trưa thịnh - soạn khi này không vừa bụng anh sao?” Cô như đang mỉa mai tất cả những gì mình vừa nhét vào dạ dày.

“Chúng ta không ăn”

“Thế làm gì?”

Anh khép thực đơn lại, ngẩng nhìn “Không làm gì cả!”

“Eh? Thế cứ ngồi đây sao?”

“Nếu cô thích!”

Nỗi đóa ‘Cái tên này !’ Cô đang thấy gân máu mình hần hết lên. Diên hay sao mà ngồi trong này hết buổi chiều?? Hắn ta có bị gì không?

“Không hơi đâu nói chuyện với anh” Cô thờ dãi rồi lại quay nhìn về biển, cố lắng nghe tiếng sóng cuộn cùng điệu xoay quả chò. Những tiếng động ấy rất mong, dường như chỉ cần chạm nhẹ nó sẽ gãy đôi. Những âm điệu nhẹ nhàng.....

Tiếng đàn lặng lẽ vang...

toki no mukou kaze no machi e

nee, tsurete itte

shiroi hana no yume kanaete

(Take me away across time to the town of wind

Grant the dream of my white flower)

Kagome chực tỉnh. Cô xoay người về giữa sân. Một cô gái trẻ vận chiếc váy dài ôm sát người tôn lên vẻ đẹp thanh mảnh. Tiếng hát trong trẻo ngân nga với nhạc điệu êm dịu.

“Tiếng piano?” Cô không chắc lắm vào khả năng nghe của mình.... ‘Có cả Violin nữa...’

Vừa lúc đó, hai tách trà nóng được đặt trên bàn.

Kagome bất chợt lặng người.

amai yubi de kono te wo tori

nee, tooi michi wo

michiite hoshii no

anata no soba e

(Take me by the hand with your gentle fingers, I want you to guide me

To a far-off place, to be by your side.)

Kagome cầm ngay tách trà nóng nghi ngút trên tay. Cô hít một ngụm để chất lỏng ấy lan chảy trong lòng. Ấm áp.. đó là những gì cô cảm nhận được. Khói trà xông vào mũi một mùi thơm dịu. Con ớn lạnh ban nãy đã không còn nữa. Tiếng hát kia đã xóa đi tất cả. Cô lại quay nhìn về nơi cũ. Bỗng dưng cảnh vật trước mắt cô trở nên nhòa đi. Âm thanh giòn gầy của khung cảnh cũng nhường chỗ cho giọng hát vang xa. Không còn thấy rõ sự phân biệt giữa biển và đất liền. Giờ đây chúng như nối làm một. Cô không còn thấy gì ngoài sắc xanh xa tít và những chấm nâu hồng lác lác lơ nhẹ trước mặt. Tất cả đều mờ ảo, mơ màng. Lần đầu tiên từ ngày ấy, chút ngọt ngào của cảm xúc tràn về....

Thật yên bình

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Love Song

Anh đắm đắm nhìn Kikyou. Từ lúc còn trên xe anh đã để ý nét mặt mọi nơi cô. Không biết vì sao.. anh lại dẫn cô ta tới đây. Nơi chỉ có anh biết đến... Thế giới riêng cho anh.... tìm được một chút bình yên...

Vẫn cầm xấp tài liệu trên tay nhưng thật ra anh không đọc một chữ nào cả. Mọi sự để tâm.. anh dồn cho người ngồi trước mặt.

Một sự thanh thoi nhẹ nhàng hiện trên gương mặt trắng hồng ấy. Và rồi âm thanh ấy vọng đến....

toki no mukou kaze no machi e

nee, tsurete itte

shiroi hana no yume kanaete

(Take me away across time to the town of wind

Grant the dream of my white flower)

amai yubi de kono te wo tori

nee, tooi michi wo

michiite hoshii no

anata no soba e

(Take me by the hand with your gentle fingers, I want you to guide me

To a far-off place, to be by your side.)

‘ Một bài hát? ’ Sesshou nhướn mày tự hỏi. Bình thường, có lẽ anh sẽ chẳng quan tâm đến... nhưng tiếng hát này lại khiến anh tò mò.

Và lần đầu tiên, anh lắng nghe...

sono utagoe taenai hiru sagari

mezamete futari wa hitotsu ni nari

shiawase no imi wo hajimete shiruno deshou

tsurete itte.....

(On this afternoon, though their voices could not sing clearly

Two lovers awake to become one

For the first time, they'll learn the meaning of happiness.

Take me away...)

Sesshoumaru tựa người ra ghế. Lời hát .. hờn quá. Nhưng cuộc đời có đẹp như thế không? Anh chống khuỷu tay lên thành ghế. Những lời như thế này .. thật nhạt nhẽo!! Tất cả chỉ là một giấc mộng đẹp. Đã như thế thì sẽ có lúc phải thức tỉnh. Nhưng con người vẫn thích được ước mơ. Mơ về ngày mai tươi đẹp hơn.

Anh đã từng mơ?

Nhưng anh vẫn lắng nghe ...

sono utagoe setsunaku takara kani

subete no kokoro ni hibiku no deshou

shiawase no imi wo shirazu ni nemuru yoru ni.....

(With a painful, echoing voice,

They sing out with all of their hearts

Without knowing the meaning of happiness, sleeping in darkness)

Sesshou thả lỏng người. Anh nhắm nghiền đôi mắt. Một cảm giác lạ trong anh. Chỉ là một bài hát thường tình nhưng sao thật êm dịu và ấm áp.

.. như những khúc ru...

Hai tách trà voi dần nguội. Tiếng đàn vẫn vang. Lờ ru vẫn nhẹ nhàng. Họ vẫn chìm trong thế giới riêng của chính mình.... Hai khung trời nhưng cùng một sắc xanh....

-----

mada shiranai yume no mukou

nee, tooi michi wo

futari de yukeruwa

kaze no machi e

(Take me to a dream I've never seen before, far away

We'll go together... to the town of wind)

“Bài hát.. hay nhỉ...” Cô bắt giác mở miệng.

...

... “----“ Câu trả lời rất nhỏ... đến nỗi... cô vẫn chưa thể nghe rõ.

Âm điệu ấy vẫn liên tục quay lại trong Kagome. Cô nghiêng đầu ngắm nhìn ngoài khung cửa.

Cánh hoa lất phất bay, cuộn mình theo gió như những dải lụa hồng mềm mại bay về phía biển xanh. Chúng bay ngang qua góc ngói nơi đây, chạm vào tóc cô. “Nhạc ngựa” vẫn xoay những vũ điệu trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Khoảng thời gian “sống” của chúng. Dầu biết khi chạm đất, vòng quay sẽ kết thúc nhưng nó vẫn cố sức mình khi còn có thể tung hứng giữa trời. Kagome chợt cảm giác mình nhỏ bé quá. Con người hiện tại nơi cô còn thua cả trái chò bé xíu kia. Niềm lạc quan, yêu đời đã nhòa dần trong cô. Khi xưa cô mơ thật nhiều những khát khao đẹp. Giờ đây chỉ còn là một khoảng trống trong tâm hồn. Thật xấu hổ quá. Con người tự xưng là kẻ đứng đầu của các loài sinh vật nhưng cuối cùng lại không làm nổi một việc đơn giản : giữ lấy niềm hi vọng cho chính bản thân. Con người hơn sinh vật vì có trái tim. Nhưng đôi lúc nó lại là con dao hai lưỡi sắc bén... có thể giúp một người vươn lên, cũng có thể khiến họ tự chôn vùi chính mình. Cô đang ở trường hợp thứ hai?

Kagome ngẩng người. Phải chăng cô đã không nhận ra vị trí chính xác mình đang đứng nên sẽ không có một lối thoát nào dành cho cô...? Cô cứ nghĩ hành động của mình đều vì họ, để bảo vệ họ. Nhưng cô thật sự đã quên đi lý do quan trọng nhất dẫn đến quyết định lựa chọn của mình. Cô đã quên đi mong muốn của chính bản thân... Khát vọng thật sự của cái tôi trong cô...

Một trái chò bất chợt bị gió hất mạnh, rơi vào lòng cô. Kagome lặng lẽ nhặt nó lên.

Cô vươn tay ra khỏi lan can, buông nhẹ ngón tay cầm “nhạc ngựa”

Trái vẫn xoay đều trong không trung...

Cô chợt mỉm cười. Một nụ cười an bình.

To a far-off place, to be by your side.

“Bài hát... hay nhỉ” Sesshou choàng mở mắt . Tiếng Kikyou như vừa đánh thức anh sau cơn ngủ say.

Anh khẽ chớp mắt, chưa tỉnh khỏi cơn mê. Và trong cảm giác mơ màng ấy, anh --- đã trả lời...

.... “Ừ... hay...”

Một khoảng không yên lặng.. Lời bài hát vẫn quanh quẩn trong tâm trí anh. Chưa bao giờ, cảm giác này trở lại trong anh. Sesshou cứ nghĩ nó đã chết từ rất lâu rồi, nhưng hôm nay nó đã về. Anh nên vui hay lo lắng?

Những khúc ru luôn khiến con người tìm lại nơi ta thuộc về..

Anh có cần không?

Anh khẽ liếc nhìn Kikyou.

Cô hướng về cửa sổ, mắt không rời những trái chò. Anh bắt giác cũng nhìn theo. Những quả chò xoắn tít tạo nên những âm thanh gãy gọn. Thật nhỏ bé và yếu ớt.

Ngoài trời hoa vẫn rắc đầy đường đi. Hoa anh đào... loài hoa gắn chặt cùng quá khứ nơi anh.... Một cảm giác mơ hồ.

Anh lại nhìn về Kikyou. Con gió vụt ngang. Cánh hoa trượt dài trên mái tóc đen huyền. Bàn tay vươn xa thả nhẹ trái chò nâu. Cô nở một nụ cười.

Một bức tranh đẹp đến tinh khiết.....

Bất chợt, anh nhận ra Kikyou rất hợp với loài hoa sắc hồng này. Cô trở nên rất đẹp trong mắt anh. Nét đẹp trong sáng. Và dù chỉ là một khoảnh khắc... vầng trăng khuyết vàng nhòe đi. Một cái nhìn dịu dàng.....

Có lẽ một thế giới riêng không nhất thiết chỉ có một người....

We'll go together... to the town of wind.

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Nắng chiều lấm tấm rơi trên sân qua những kẽ lá. Tiếng chim gọi nhau về tổ, tiếng gió gọi bạn sau một ngày rong chơi. Tất cả đều được nghe rất rõ nơi đây.

Kikyou vươn vai, hít một hơi thật sâu khí trời của buổi chiều xuân. Cô nhào người ra khung cửa. Sân vườn phủ đầy hoa. Không còn một kẽ hở trên sân đủ cho cô len chân vào. Cả nền sân như được lát màu gạch mới vậy. Kikyou thở dài chán nản. Xem ra cô lại phải bò lưng mà quét thôi. Thế như trước đó, cứ để cô ngấm đã.. Vì nơi đây là một bức tranh tuyệt đẹp trong mắt cô.

Kikyou đảo mắt quanh vườn. Cạnh những chậu hoa trà, một dáng người ngồi, ôm cây đàn ghita.

“Miroku?”

Cô âm thầm bước ra. Càng tiến gần, tiếng nhạc càng rõ. Kikyou dừng bước. ‘Bài này là...’

can you hear the calling of the raving wind and water?

we just keep dreaming of the land 'cross the river

we are always on the way to find the place we belong

wandering to no where, we're paddling

down the raging sea

who can cross over such raving wind and water?

on the rolling boat we sit, shivering with coldness

come by an island, come by a hillock,

it's just another place, we paddle on

down the raging sea

Miroku lắc lư nhẹ như chính cơn gió đầy anh. Đôi mắt anh xa xăm nơi chân trời. Nắng vàng soi rõ gương mặt vô hồn nơi anh.

Một làn gió mạnh chạy ngang, kéo tấm dãi lụa anh đào về nơi chân trời. Kikyou nhẹ nhàng gỡ nhưng lọn tóc phớt qua mặt.

Miroku ngừng tay. Anh ngược nhìn theo những cánh hoa bị cơn gió đưa đến gần chân trời. .

Anh khẽ nhẹ dây đàn vài nốt bằng quơ rồi cúi nhìn những chậu hoa trà. Những cánh hoa to dày xòe rộng quanh chùm nhụy vàng. Giữa vườn đầy sắc đỏ hồng thế này thì màu trắng của nó lại càng nổi bật

“Lời mở đầu bài hát.. buồn nhỉ...”

Miroku giật bản mình. Anh quay phắt người tìm giọng nói đó.

“Kikyou?”

Cô mỉm cười nhìn anh, nhẹ nhàng ngồi sát bên.

“Cô làm gì ngoài đây?”

“Đi tìm chủ nhân của tiếng đàn” Kikyou cười đùa.

Miroku há miệng ngạc nhiên. Anh chớp mắt nhìn trân trân Kikyou.

“Sao vậy?”

“.. Không -- chỉ là -- lần đầu thấy cô nói thế !” Anh gãi gãi đầu.

Kikyou phì cười. Cô chống hai tay lên ghế, nhìn thẳng về vùng trời xa. “Tại sao anh lại hát bài này?”

“Đây là bài Sango rất thích..”

“Thì ra là nhớ cô ấy à”

Miroku bắt giác đồ mặt. “Uhm--- không hẳn -- chỉ là.. thấy bài hát hợp tâm trạng mình..”

“Nếu chỉ có thế sao lại nhìn mấy chậu hoa trà hả?” Kikyou bẻ lại.

“Cái đó ----“ Cậu áp ứng.

“Lo cho Sango sao?”

“Uh” Miroku khẽ gật đầu. Nét mặt Miroku hơi co lại, bàn tay trượt nhẹ trên thân đàn.

Tiếng chim gọi bầy đập vào không gian tĩnh lặng, kéo một vết nứt cho câu hỏi của Miroku..

“.... Tôi ---- vô dụng quá phải không?” Câu hỏi đầu tiên noi anh.

“Vô dụng?” Kikyou nhún mày. “Tại sao anh lại nghĩ như thế?”

“Mọi người đều đã tìm ra con đường đi của riêng mình. Tôi ---“ Miroku hất một tiếng cười nhỏ. Nhỏ nhưng đầy vị chát. “---- Tôi không làm được gì cả. Khi Kagome bị bắt đi tôi không thể làm gì, lúc cô bị thương tôi cũng chỉ biết đứng nhìn. Và... ngày Sango ra đi, tôi đã đứng lại. Con đường của tôi ở đâu?”

“Miroku...”

“Thật sự tôi là ai?”

“Anh là Miroku.” Cô thò thề.

“Đừng đùa như thế!” Anh nhăn mặt.

“Không, tôi nói thật mà! Anh không là Miroku thì khắp thế gian này ai có thể thay vị trí này?”

Miroku thờ người. “Tôi đã làm được gì cho họ?”

“Chẳng phải anh luôn là người châm lửa cho những trận cãi vã sao?”

“EH?” Miroku tròn mắt nhìn. Cô chỉ cười... Anh nhún vai bỏ cuộc. “Tôi không cãi lại cô !”

“Con người ta hay nói cho hay là ‘con đường riêng của tôi’ nhưng thật ra từng bước đi của họ cũng chỉ là vô lối. Cái dẫn dắt họ bước đi không phải là con đường có sẵn mà là trái tim chỉ hướng. Lúc đầu tôi cứ nghĩ những gì tôi đang làm là do con đường phía trước vạch sẵn nhưng thật sự thì không hẳn - --“

"..." “Trái tim con người sẽ đổi thay nhiều thứ...”

“Anh nghĩ vậy sao?”

“Uhuh..” Miroku trầm ngâm

“Là chính ta ... không phải là số mệnh, eh?” Kikyou thì thầm..

Nắng tắt dần. Vật ban ánh sáng chỉ còn là một đường cong nhỏ nơi chân trời. Lũ lượt, đàn chim tìm về nơi tổ ấm. Một ngày nữa lại kết thúc.

“--- Bài hát khi này là dành cho chúng ta đây?”

“Huh?”

Kikyou vuốt nhẹ mái tóc dài. “Chúng ta là những đứa trẻ vô lối. Ta vẫn cứ đi, đi khắp thế gian, đi đến tận cùng của thế giới. Nhưng.. cuối cùng cũng không có một lối đi nào định sẵn. Mỗi người không vào một cuộc chơi nào cả. Chỉ là chuyến hành trình tìm về nơi ta thuộc về.... Đây là lời bài hát đúng không? ”

“Cô cũng biết bài này sao?”

“Biết chứ.. vì khi xưa tôi vẫn hay hát....” Kikyou buồn bã nhìn nơi ánh tà dương vụt tắt

“Tìm về nơi ta thuộc về, eh?” Miroku nghiêng đầu ngẩng nhìn lên cao. “Nơi nào dành cho chúng ta?”

“Không biết..... Vì thế.. chúng ta phải tiếp tục đi---..... Miroku này, hãy đàn tiếp khúc hát vừa rồi”

“Sao không đàn lại từ đầu?”

“Không, tôi sẽ hát tiếp --- “ Cô mỉm cười “--- kết thúc của bài”

“Được thôi..”

but in one morning we'll see the sun

bright shining morning dew singing

they who will search will find the land of evergreen

can you hear the calling of the raving wind and water?

we just keep paddling down the sea, up the river

no destination, but we are together

in the silent sadness we're paddling

down the raging sea

down to no where

Có một người tựa bên cửa sổ cùng lắng nghe khúc ca...

-----

we are always on the way to find the place we belong

down to no where

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quá Khứ. Chỉ Vì Nó

Tiếng gót giày bước nặng nề, giẫm đạp lên đám cỏ gai. Tiếng dế rít mãi trong từng bụi cây. Không gian chết lặng càng khiến âm thanh rền vang. Tối. Đó Dưới vầng trăng sáng, những bia đá phai ra sắc trắng hếu rợn người. Một chiếc bóng ngả dài trên nền đất lạnh giá.

Người ấy dừng lại bên ngôi mộ cuối dãy. Cánh hoa trắng đã úa tàn...

“Shirosa...” Bàn tay rung rung chạm nhẹ lên bia mộ.

Đóa hoa đã mất đi màu trắng tinh khiết ngày nào, rũ rượi giữa gió tang.

Rất nhỏ.... Hồi chuông nửa đêm.

Mạnh hơn. Tiếng chuông gọi người đã khuất..

“Xin lỗi --- ta -- không thể đến thăm em thường xuyên”. Lặng lẽ người đặt bó hoa bách hợp bên ngôi mộ. “Loại hoa em thích đây ---“

Gió bỗng bật mạnh, kéo rũ rượi mái tóc che đi gương mặt. Tiếng gió gào thét hay tiếng lòng nơi người ở lại?

“Ta là kẻ cô độc nhất thế gian. Em vẫn thường nói thế ---“

.....

Gió quất mạnh.

“Giờ đây, ta vẫn thế.. và mãi mãi thế...”

Vành chuông rung từng bậc. Tiếng gào thét của cơn phản nộ. Người ra đi hay người ở lại?

“Ta đã chết từ ngày em ra đi..”

Âm chuông phả mạnh. Tiếng chuông thời gian. Từng nhịp đong đưa .. đong đưa. Tất cả sẽ được xóa nhòa? Tội lỗi. Oán hận. Đau thương.

“Ta đã mất tất cả”

hồi chuông thứ năm

Khúc ngân vút lên cao. Không ai nghe thấy. Những gì nơi đây đã chìm trong cát bụi. Con người thường không dám nhìn về quá khứ -- khi nó là những gì xấu xa...do chính bản thân tạo ra..

Con đường về cõi âm. Chết là kết thúc. Vì thế không ai tìm về nơi đây? Hay sợ phải tìm về đây?

Một khúc tang thương cho những linh hồn. Chết không là gì với sự lãng quên. Loài người là sinh vật duy nhất biết đến sự lãng quên?

Khúc ca cho người ở lại. Cái chết trói buộc những nỗi đau bất tận. Con người sẽ giữ chặt quá khứ -- khi vết thương do người khác gây nên...

Hồi thứ mười

“Hận“

“Ta hận kẻ đã cướp đi em“

Âm chuông mười một

“TA HẬN !!”

DING DONG.

Lần điểm cuối cùng. Mười hai tiếng chuông đêm.

Bán cho cháu hai cân thịt !”

“Ô, Kagome đây à ! Sao hôm nay đi chợ sớm thế cháu?” Bác hàng thịt với lấy miếng đùi ngon nhất. Lúc nào phố chợ này cũng ưu ái cho ngôi nhà nhỏ xinh mô côi đó.

“Hôm nay không ai ở nhà cả. Cháu phải về sớm” Kikyou trả lời. Cô đã quen với việc bị nhìn nhầm là Kagome. À không, phải nói là cô đang đóng vai cô ấy. Nếu cái tin Kagome mất tích mà bị xôn xao bàn tán thì sẽ rất phiền. Hơn nữa cô không thể ở nhà họ “vô danh” được.

Nghĩ lại thật buồn cười. Cuối cùng, cô và Kagome đã hoán đổi vị trí cho nhau như một qui luật sắp đặt sẵn. Kikyou nhìn quanh khu chợ. Cô đã quen hết tất cả những người buôn bán ở đây. Đủ mọi loại người. Họ dân dã, lắm lúc cũng nói chuyện bỗ bã, nhưng họ nghĩ sao nói vậy. Chân chất, vui vẻ và cũng rất ồn ào ....

“Này này tôi đã bảo ông xê cái giỏ rau ông qua bên kia mà. Chỗ này tôi để trứng!!” Một bà cô đẩy đà chỉ trỏ vào ông hàng rau ‘lau sậy’

“Gi-- ừ chứ ! Bà có đăng kí chỗ này không mà đòi chiếm hết chỗ. Cái người đã như thế rồi mà còn ham chiếm --“

“ÔNG NÓI CÁI GÌIII???”

“Trời ơi hai người có thôi đi không !” Bác hàng thịt cười ha hả. Những người bán xung quanh cũng bắt đầu phá lên cười. Một cảnh quen thuộc ở cái phố chợ bình dân này.

“Này Toka, ở nhà ăn rau mãi không có chất đâu! Rước bà Kake về bả nhồi trứng cho ông thêm thịt thà chút!!” Bà chị bán tạp hóa đối diện phe phẩy cây quạt mo, rung đùi mỉa mai.

“Cái bà kia ! Ế chồng thì đừng có mà xách mách chuyện người khác nhé ! Tu ba đời tôi cũng không lấy cái ông ‘que cui’ này đâu !”

“Này câu đó tôi phải nói với bà đó! Tôi thà ăn chay mười năm còn hơn lấy bà béo về nhà!”

“ÔNG NÓI AI BÉO HẢ?” Bà Kake nhéo lỗ tai, mồm nghiêng răng.

“ỒI ! ỒI !!!”

Cả chợ phá lên cười. Sáng sớm nào cô cũng được xem kịch cả. Chưa bao giờ có những khoảng thời gian cô được cười thoải mái như vậy. Họ là những người vô học, đôi lúc hơi lồi thối nhưng trong mắt cô họ còn hơn cả trăm người học thức giả dối bạc nhược. Những con người xóm chợ đối với nhau bằng tình. Cái vả thể đấy nhưng khi hoạn nạn, họ sẵn sàng giúp đỡ nhau không tính toán. Cái thế giới ngày xưa cô sống có được như vậy không? Hay là khi con người ta càng học cao thì tham vọng càng lớn, cái tôi càng nhiều để rồi chôn vùi thứ gọi là tình thương? Kikyou nhìn khung cảnh náo loạn, lộn xộn trước mắt cô với đôi mắt dịu dàng nhất.

“Đây hai cân rươi đây !”

“Ồ, cháu mua hai cân thôi mà!”

“Chắc, cho mấy đĩa thêm nữa cân bồi dưỡng đấy. Dạo này mặt đĩa nào đĩa nấy y như đám tang vậy. Gầy gò hốc hác!” Bác hàng thịt cầm tẩu thuốc ngậm, hít lấy hít để.

Kikyou ngỡ ngàng rồi mỉm cười nhìn người đàn ông lực lưỡng trước mặt. Đôi mắt chân chất này lại có thể thấy những điều mà kẻ đứng trên cao không bao giờ nhận ra.

“Cám ơn bác..”

Nếu được chọn lựa sinh ra một lần nữa. Có lẽ cô vẫn sẽ chọn cuộc sống như hiện tại...

Bước khỏi khu chợ, Kikyou quyết định dạo quanh công viên một lúc. Dù sao vẫn còn sớm, hiếm khi cô được ra ngoài nhiều, thế nên sao không tận dụng thời gian? Chắc rằng khi về cô sẽ bị Inuyasha cắn nhằn mất thôi. Kikyou tủm tỉm cười khi nghĩ về anh chàng ngốc nghếch đó. Bất giác có chút gì e thẹn phơn trên đôi má hồng. Gần đây cô không còn tự nhiên khi đôi mắt vàng ấy nhìn chăm chăm. Nó khiến cô ngưng ngừng. Cứ cảm giác nếu cô đối mặt nhìn thẳng lại cậu ta thì má sẽ ửng đỏ như quả gấc mất.

“Minh sao thế nhì!” Kikyou đập đập tay vào trán. Bất giác cô quẹo vào một góc đường nhỏ vắng người. Nhưng rồi cô lại nhớ về một việc khác. Cô vuốt cảm nghĩ ngại. Lần đầu tiên gặp Inuyasha cô đã có cảm giác là lạ. Nhất là màu mắt... Hình như nó rất giống ....

“ỒI !” Hai tiếng kêu đồng loạt vang lên. Kikyou ngã nhào về đằng sau. “Đau quá !” Kikyou rên rỉ. Cô chống hai tay khó nhọc đứng lên. Trước mặt cô là một người phụ nữ đã quá tứ tuần. Bà mặc bộ đồ sơ xanh đen, nét mặt đang nhăn nhó vì cú ngã vừa rồi. Cô vội vã đỡ bà dậy.

“Ta xin lỗi!” “Cháu xin lỗi!”

Kikyou hấp tấp nhặt những trái cam lăn tròn trên mặt đường vào giỏ. Cô vui vẻ đưa lại chiếc giỏ cho bà. Nhưng khi hai đôi mắt chạm vào nhau cô đã không ngờ..

“Cám ơn ch--”

Kikyou giật nảy mình với tiếng roi của những gì cô vừa nhặt lên. Đối diện cô là đôi mắt kinh hoàng lẫn sững sốt. Trong cái ánh nhìn mở to đó còn chen chút sợ hãi tội độ. Kikyou cũng sững người đứng đấy nhìn vị sơ. Cô không hiểu gì cả..

“Phu nhân.....” Trong cơn hoảng loạn, bà đã thốt khê thành lời nổi lòng của mình. Bà quỳ sụp xuống. Cả người run lên.

Kikyou lúng túng không biết làm sao. Chưa bao giờ chạm phải tình huống như thế này, cô đứng thừ như khúc gỗ. Nhưng khi vị sơ run mỗi lúc một nhiều, cô bắt đầu lo sợ.

“Sơ có sao không ạ? Có cần cháu đưa sơ đi đến bệnh viện không?” Kikyou hoảng sợ ngồi xuống cạnh bà.

Giây lát sau, người phụ nữ choàng tỉnh khỏi cơn mê, mồ hôi chảy dài từ vầng trán, bàn tay lạnh ngắt. Bà chớp mắt liên tục, miệng ú ớ “Kh--không.. ta kh--không sao cả... Chỉ là-- chỉ là ta hơi bị chóng mặt.”

Một thoáng phân vân cô tìm được nơi ánh mắt đã phai nhạt vì năm tháng. Dường như một sự đấu tranh gay gắt đang diễn ra sâu tận sau ánh nhìn đó. Một hồi lâu sau, cô được trả lời bằng nụ cười gượng gạo.

“Ta không sao!” Bà trả lời như một người mê sảng. Bất chợt, bà siết chặt bàn tay nhỏ bé của Kikyou. Đôi mắt bà trở tha thiết. Kikyou cảm thấy hơi dè dặt. Nhưng những gì bà thể hiện lúc này khiến cô mang một tâm trạng khó tả. Bi thương.. tội lỗi.. mừng rỡ... dường như có rất nhiều điều ẩn sau con người này !

Tay bà run bần bật với đôi mắt mở to hoảng hốt khi hình dáng người thiếu nữ kia đứng trước mặt bà. Phu nhân...

Ngực bà muốn vỡ tung ra. Bà đang mơ hay đây là sự thật? Đã bao năm hình ảnh của người bà giữ chặt trong những con mê, giờ đây nó lại hiện hữu trước mặt bà. Là một con người bằng xương bằng thịt. Toàn thân bà không còn chút sức lực, dường như cái kinh hoàng khiến bà như sắp sửa khuy xuống.

Bà quỳ xuống như lời tạ tội với Người. Cổ họng nấc nghẹn phát ra những âm thanh rên người.

‘Định mệnh... Đúng là định mệnh...’

‘Bác có sao không ạ? Có cần cháu đưa bác đi đến bệnh viện không?’

‘Bác ơi!’ Cái lay mạnh của cô gái kéo bà ra khỏi con mê tội lỗi. Bà chớp mắt như vừa tỉnh dậy. Bà ngược nhìn gương mặt thanh tú trước mặt.

‘Là thật sao?’ Đôi mắt sơ ngẩn lẹ.

‘Trời ơi...’ Đôi vai sơ buông thõng.

Kikyou nhướng mày khó hiểu. Tại sao bà lão lại xúc động đến như thế? Cứ như cô và bà đã quen nhau từ xưa vậy. Bất chợt cô giật nảy mình khi cảm giác một lực siết mạnh nắm lấy tay cô. Cô hơi sợ...

‘Sợ...?’

‘Ta-- ta hơi mệt. Con có thể đưa ta về nhà không?’ Tiếng khó khăn được nói ra.

‘Đề cháu-- cháu gọi xe cho sơ về?’ Cô không muốn theo người lạ mặt. Ánh mắt của bà làm cô sợ. Có cảm giác như cô sắp phải chứng kiến một điều gì đó tội lỗi nơi con người này vậy.

‘Không, không cần. Xe cũng không thể đưa ta đến đó.. Ta không muốn nói phụng Chúa bị quấy rầy’

‘Sợ?’ Kikyou chớp mắt ngạc nhiên.

‘Phải -- một người thợ phụng Chúa.’ Bà nhìn cô với ánh mắt triu mến. Dần dần bà đã trấn tĩnh được lý trí.

Kikyou lưỡng lự... Cô có nên đi không? Làm sao cô biết được bà nói dối hay không? Nhưng trong cô ở một góc nào đó lại lôi kéo khiến cô muốn đến nơi thờ phụng Chúa này. Có nên tin không?

‘Được chứ?’

Một lời cầu khẩn thiết tha từ bà càng khiến sự tò mò của cô tăng gấp bội.

‘Cháu sẽ đưa sơ về!’

‘Tốt quá..’ Một nụ cười mừng rỡ nơi bà.

‘Xin Chúa hãy cho con được rửa tội đồ mình gây ra.’

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Xin Chúa Tha Thứ

Tiếng cửa kéo kẹt vang lên. Ánh sáng len giữa khe soi vào thánh đường. Cả không gian tối bùng nổi bật gương mặt Chúa dưới vầng sáng. Máng sáng mở lớn dần theo tiếng cửa kéo dài, hướng thẳng về Người. Con đường ‘trắng’ chỉ là một lối nhỏ dẫn đến Chúa, bọc bởi bóng tối.

Tiếng giày nện lên sàn khô khốc. Kikyou bỗng rùng mình. Cô cảm giác lạnh. Lạnh đến buốt xương. Thánh đường đây sao? Nơi ban niềm hạnh phúc cho con người là đây sao?

Cô nhìn quanh. Mọi thứ dường như đã quá cũ kỹ đến mức nát. Những dãy ghế bám đầy bụi. Mấy cánh cửa mang đầy mạng nhện. Tường bám đầy rêu. Đường như đã rất lâu rồi không ai đến đây nữa. Tại sao bà lão vẫn ở đây? Càng lúc sự nghi ngờ lẫn tò mò trong cô càng lớn.

“Ano... Sơ à, tại sao thánh đường lại tối như thế?”

Bà dừng chân, chậm chạp quay lại nhìn cô. “Vì chỉ trong bóng tối ta mới thấy ánh sáng”

Sơ mỉm cười rồi bước thẳng về Người. Cô nhúm mày khó hiểu. Ý sơ là sao? Kikyou ngược nhìn lên cao.

Vì đại quá!

Tượng Chúa cao và to. Đứng dưới Người cô cảm giác mình thật nhỏ bé. Gương mặt Chúa hiện rõ trong bóng tối. Kikyou giật mình

Cô chớp mắt nhìn trần trần. Cô có nhìn lầm không? Vì sao...

“Đây là nét mặt của Người”

Sơ nhường như đoán được cô đang nghĩ gì.

“...Tại sao ạ?”

Sơ trầm ngâm. Bà đặt ấm trà xuống bàn, xoay nhẹ chiếc tách nhỏ “Vi.. có những tội lỗi Chúa không thể tha thứ !”

Kikyou nghiêng đầu khó hiểu. Tại sao sơ nói thế? Chẳng phải nơi đây cho con người rửa sạch những sai lầm hay sao? Vậy vì sao Chúa không thể tha thứ cho họ?

“Con không cần hiểu đâu! Lại đây uống tách trà nào”

Cô khẽ liếc nhìn sang bên trái. Ba chiếc tách đã bám đầy bụi. Hai chiếc đang ở trước mặt cô. Vậy là...

“Có năm người ở đây?”

Sơ ngừng tay châm trà, thắc mắc “Sao con biết?”

“Vì chỉ có mình sơ thì không cần đặt tới năm chiếc tách”

“Đúng vậy! Nhưng đã là của quá khứ. Bọn trẻ đã chọn những giấc mơ cho riêng mình.”

“Vậy là mỗi người mỗi ngã?”

“Không, chúng nó vẫn sống cùng nhau. Thịnh thoảng có về thăm ta”

“Oh”

‘Khoang đã....’ Kikyou nhúm mày. ‘Một sự trùng hợp sao?’ Kikyou quay phắt nhìn lại sơ. Một nét buồn khổ mỗi một thấm nhuộm cả đôi mắt sơ.

“Sơ là...”

“Ta không ngờ lại gặp con nơi này Kikyou à!” Sơ cầm tách trà trên tay

‘Cái-- ừ?’ Kikyou há hốc mồm “Làm-- làm sao-- sơ biết tên con?”

“Tại sao lại không? Con là---“

“Inuyasha đã nói cho sơ về con sao?”

Dòng nước nóng còn bốc hơi trà loang trên mặt sàn. Một sự kinh hãi hiện rõ trên mặt sơ. Kikyou giật bản mình trước phản ứng của người. Cô lại cảm thấy sợ. Đây là lần thứ hai sơ Hikae có thái độ bàng hoàng đến vậy. Sơ đang che giấu điều gì sao? Tại sao nghe nhắc đến họ sơ lại bàng hoàng như thế? Và điều đó có liên quan đến cô?

“Sơ có sao không ạ?” Cô hỏi một cách rụt rè.

Hikae giật mình. Bà hốt hoảng cúi đầu nhìn những mảnh vỡ tách trà. ‘Chúng đã gặp nhau rồi sao? Chúa ơi! Người đang đùa với số mệnh bọn trẻ sao???’ Những mảnh vỡ rung lên vì đôi tay gầy guộc. Dần dần nổi tuyệt vọng chiếm hết toàn thân sơ. Bà ngã khụy xuống

“SƠ” Mặt Kikyou tái đi. Cô nhảy nhào xuống. “Sơ, sơ ơi ! Sơ đừng làm con sợ ! Để con đi gọi xe cấp cứu” Cô cuống cuống đứng dậy nhưng bàn tay ốm yếu của bà giữ chặt lấy Kikyou.

“Đừng..” Sơ Hikae thở dốc nặng nề. “Ta.. ta không sao. Không cần gọi”

“Nhưng--“

“Không sao.. chỉ cần...” Bà ngập ngừng rồi xiết lấy đôi tay nhỏ bé nơi cô.

Đôi mắt bà ngấn lệ. Những cảm xúc hỗn độn...

Một lần nữa bà lại nhìn cô với ánh mắt này...

Cô lặng người nhìn sơ. Ánh mắt người là sao? Thật sự người muốn nói gì với con? Tại sao người lại im lặng? Tại sao?

Người cho con thấy gì nơi đôi mắt này?

Sự tò mò của cô đã đến cực hạn. Cô không thể về mà không có một câu trả lời...

“Sơ có chuyện muốn nói với con đúng không?”

Bà nãy mình, lập tức đôi tay Kikyou được nói lỏng. Hikae đã nhận ra phản xạ không thể kiềm chế của mình.

“Có chuyện -- đúng không.. sơ?” Kikyou nhấn từng chữ. Thật sự cô rất nóng lòng tìm nơi sơ một câu trả lời, dù là nhỏ nhất...

Cánh cửa cũ kỹ kéo kẹt khép lại.

.. Lặng...

Nắng tắt đi, bóng tối phủ lấy hai dáng người nhỏ bé dưới Chúa. Trong sắc đen xám xịt, con người không thể nhận rõ mặt nhau.. nhưng vẫn nghe được trái tim mỗi người đập những gì. Người đang nhìn cô với đôi mắt của kẻ lẫn trốn dưới bóng Chúa.....

Sơ Hikae không chút biểu lộ rõ rệt. Một nụ cười buồn bã xuất hiện ... Sơ lắc đầu , vuốt nhẹ bàn tay cô. “Không có gì con ạ... Chỉ là .. con thật giống Kagome. Điều đó làm ta rất ngạc nhiên...”

“Oh” Cô hự hắng khẽ kêu. Đây không phải là câu trả lời cô mong đợi... và cô cũng không tin vào lý do này. Nhưng như bà đang giấu một điều gì. Một bí mật khiến người thờ phụng Chúa ấy phải kinh hãi. Trực giác cho cô tin rằng nó liên quan đến cô.

“.. chỉ có thể thôi?” Cô hỏi lại như mong chờ thêm nơi sơ...

“---Phải...”

“....”

“.. chỉ có thể” Một câu trả lời dường như không được nghe thấy. Cổ bà nén lại từng tiếng nghẹn lòng. Bà nghiêng đầu sang một bên. Kikyou đang nhìn bà. Ánh mắt đó ra sao? Hòn gối? Trách móc? Hay.. hận? Hikae bấm chặt môi ngăn không cho dòng lệ chảy dài. Dẫu con bé có oán hận bà đến tận tận gan thì bà cũng không có gì để nói. Đôi bàn tay bà đã nhuốm đầy vết bẩn. Những dấu nhòe không thể xóa nhòa. Bà là một tội đồ dưới Chúa!

“Thôi..con-- con về đi kéo muộn! Để bọn nhỏ trông thì phiền đấy ! Cho ta gửi lời thăm tất cả chúng nó nhé ! “Lẽ ra con bé không nên đến đây. Nó không nên đến nơi đây để chứng kiến sự xấu xa trong con người bà.

“--- Vâng...” Cô hất tiếng thờ dài cúi đầu chào sơ và quay về cửa sáng. Dáng người chậm rãi bước ra khỏi màn khuất nơi thờ phụng Chúa.

Kikyou ngược nhìn trời cao trong buổi sáng. Nắng đã lên cao, hương hoa phảng phất trong không khí. Những âm thanh trong trẻo nhất của ngày mới bắt đầu khúc dạo. Cô hứng nhẹ từng giọt nắng nhỏ trên lòng bàn tay. Sơ không muốn nói nhất định có lý do. Tuy nhiên, cô sẽ không bỏ cuộc...

“Sơ à...”

Kikyou chếch nhẹ người về sau, mỉm cười “Con sẽ quay lại thăm sơ.... Lúc ấy, sơ sẽ tin con chứ?”

Bà lặng người nhưng rồi cái gật nhẹ đã đáp trả cho câu hỏi úp mở nơi Kikyou.

Cô dịu dàng nhìn bà , đôi môi đỏ nở nụ cười hiền hậu, mái tóc áp sát vào khuôn mặt tươi trẻ.

Bóng người thiếu nữ khuất dần sau hàng cây. Ngay lập tức gió đột ngột chuyển hướng , cuồn lấy những chiếc lá vàng dưới bà. Một cơn gió lốc nhỏ thổi phăng tất cả những thứ điều tàn của ngày hôm qua.

Bà đứng lặng nhìn. Cái buồn phủ lấy đôi mắt nâu..

“.. Con đã cầu nguyện dưới Ngài thật nhiều. Con đã thể sẽ nói ra câu chuyện ấy.. Nhưng .. cuối cùng.. con cũng chỉ là con người... “

“Hỡi Chúa đó là số phận Ngài sắp đặt cho bọn trẻ sao?”

Có lẽ...Chúa không thể tha thứ cho những tội lỗi nơi người gây ra....

Giọt nước mặn chất lẫn dài trên gương mặt đang đau đớn tột độ.

Tiếng gió rít bên tai như lấp đi đôi môi nhợt nhạt đang mấp máy.

“Tha lỗi cho ta.... Bách hợp....”

~~~~~  
Chúa chỉ thật sự thứ tha

Khi con tìm được câu trả lời  
~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Khúc Đạo Nhạc- Của Mẹ- Quá Khứ

Jaken ! Xấp hồ sơ giao dịch với bên phía bà Tomiko sao rồi? “

“Đã chuyển cho bên ngoại vụ rồi ạ!”

“Việc nâng cao trình độ cho nhân viên?”

“Bên phòng quản lí đã làm xong”

“Sau giờ trưa thông báo chuẩn bị họp hội đồng”

“Vâng”

Mỗi ngày bận rộn lại tiếp tục với Sesshoumaru Taisho. Cũng thật tội nghiệp cho lão già Jaken không ngày nào được phút nghỉ ngơi. Lão cúi đầu lục đồng giấy tờ, lưng đâm mồ hôi. Chỉ mới sáng sớm..

Mà hôm nay hình như giám đốc có chút là lạ. Bình thường giám đốc có “đón chào ngày mới” cũng không hấp tấp vội vã như hôm nay... Jaken khẽ liếc nhìn sang cái bàn lớn đã sột soạt những tiếng lật giấy.

Mắt Sesshou chăm chú nhìn vào tờ giấy in đầy những chữ, lật liên tục không nghỉ.

“Hôm nay giám đốc làm sao vậy nhỉ?” Jaken thăm hỏi

Đáng ghét. Đáng ghét. Cô ta thật đáng ghét. Đáng ghét và phiền phức!!!

Sesshou mắt thì dán chặt vào tờ giấy nhưng tâm trí thì chỉ nghĩ đến việc trách mắng Kikyô. Anh thật hối hận khi đưa cô ta đến nơi đó. Phải, một sai lầm nghiêm trọng!

Sesshoumaru lật liên tục xấp giấy mà không hề nhận ra... mình đã lật đi lật lại .. sáu lần. !

Chưa bao giờ anh bị quấy nhiễu như thế này. Ngay cả trong giấc ngủ !!

Cứ mỗi lần nhắm mắt thì khung cảnh chiều hôm ấy lại hiện về, mỗi lần chìm vào giấc ngủ thì tiếng hát trong trẻo đó lại vọng đến. Đây là lần đầu tiên anh mất tập trung ngay vào buổi sáng. Tại sao cái hình ảnh trái chò chết tiệt đó cứ lớn vồn trong tâm trí anh. Nó khiến anh khó chịu vô cùng. Một Sesshoumaru Taisho không bao giờ có dư thời gian dành cho những thứ đó. Vậy mà bây giờ anh đã mất trọn một đêm và một buổi sáng chỉ vì một hình ảnh trong quá khứ và một bài hát vớ vẩn.

Anh sốt ruột gõ gõ tay xuống bàn. Tại sao anh lại không thể tập trung vào việc được. ‘Có lẽ đến công ty mọi việc sẽ trở lại như cũ’

Sesshou thấy xấp giấy lên bàn, đứng bật dậy

“Chuẩn bị đến công ty!”

“V-- vâng.” Jaken toát mồ hôi hột ! ‘Giám đốc bị sao vậy?’

Anh bước xuống cầu thang nhưng có vẻ nhanh hơn bình thường. Bằng chứng là lão Jaken phải CHẠY đuổi theo. Hình như anh đang tránh né một ai đó... Nhưng rất tiếc.. điều đó không thể xảy ra...

Nấc thang cuối cùng cũng là lúc tiếng đàn thoáng đến nơi anh đang đứng. Anh hơi giật mình như để kiểm chứng lại thính giác của mình. Bởi vì.. đã lâu lắm rồi ngôi nhà này-- đã không còn những âm thanh như vậy nữa..

Sesshou ngược nhìn chiếc đàn piano đặt giữa phòng lớn...

Là cô ta...

Anh cũng không ngạc nhiên mấy. Nét mặt giãn đi, anh lặng lẽ nhìn về phía cô. Và cũng bất giác.. anh tiến về Kikyou.

Những ngón tay thon dài kia lướt nhẹ trên phím đàn... như mẹ ngày xưa.... Những nốt nhạc đứt quãng đôi lúc lại trải dài... Khi xưa mẹ vẫn rất thích những bài nhạc như thế. Sesshou chợt thoáng thấy đôi bàn tay gầy guộc của mẹ - đôi tay vẫn hay ôm lấy anh khi đêm về... Anh lắc đầu đánh tan ảo giác..

Anh không biết khúc nhạc này nhưng giai điệu cũng êm dịu như những âm thanh anh đã từng được nghe --- cách đây rất lâu.

.. Phím đàn nơi đây nhưng người đã không còn...

Inu no Taisho âm thầm đứng nhìn đôi trẻ bên dưới. Ông hắt một hơi thật mạnh. ‘Thằng bé vẫn còn nhớ sao?’ Taisho siết chặt tay đằng sau. Lỗi lầm nơi ông đã trở thành vết thương hằn sâu nơi đứa con trai duy nhất này. Càng ngày khoảng giữa hai cha con càng xa. Cái bức tường vô hình ấy ngày một dày hơn. Ông đã sai rồi... đã quá làm lỡ rồi.. nhưng sẽ có câu trả lời cho người thân duy nhất này của ông chứ?

Taisho thờ dãi nhìn Kikyou. Con bé là niềm hi vọng duy nhất bây giờ... Nhưng thằng bé có chấp nhận không? Hay nó vẫn bướng bỉnh giữ lấy sự cao ngạo của mình?

“Bức tranh buổi sáng đẹp quá ông chủ nhỉ !”

“Là ông à, Toutousai”

Vị quản gia đứng sát cạnh Taisho, móm mém cười nhìn đôi trẻ.

Ánh nắng mai rọi qua tấm kính soi rõ gương mặt của Kagome và người đang lắng nghe cô chơi đàn. Một vùng sáng trắng...

“Lâu rồi lão mới được ngắm một khung cảnh tươi nguyên như thế này!” Toutousai khùng khục cười. Ngài Taisho gật gù chấp hai tay sau người nhìn với gương mặt thỏa mãn.

“Chúng ta có hy vọng rồi !”

“Phải..”

Kagome đàn trong vô thức. Đầu cô hiện tại vô cùng mông lung. Cô sẽ làm gì? Cô sẽ ra sao? Ngày mai sẽ thế nào? Đôi mắt sẫm tối lại.

.. Cô là ai?

Cô muốn tìm lại cảm giác bình yên ngày hôm qua. Cô muốn chôn chặt mình ở nơi đó. Cô không muốn trở về với con người hiện tại...

Cô phải làm gì?

“Mới sáng sớm cô đã đàn rồi sao?”

Cái giọng nói trầm lạnh quen thuộc lại vang bên tai cô. Cô giật mình trở về thực tại. Vầng trăng khuyết đang nhìn cô...

Kagome chớp mắt ngỡ ngàng, cô lúng túng cúi đầu nhìn phím đàn. Mọi nỗi ưu tư bỗng trôi đi hết. Giờ cô nghĩ đến việc làm sao để tránh nhìn thẳng vào mắt anh ta... nếu không -- đôi mắt ngày hôm qua sẽ lại trở về.

Cô ấp úng không biết trả lời thế nào. Thôi thì cứ im lặng vậy....

Đây là lần đầu tiên anh lại cảm thấy hối hận với những gì mình vừa thốt ra. Ngay sau câu “bất chuyện” của anh là bầu không gian im phăng phất. Không biết tại sao nhưng có một cái gì đó ngập ngừng giữa anh và Kikyou. Hôm nay cô ta cũng khác lạ. Bình thường thì sau câu “hỏi thăm buổi sáng” của Sesshou sẽ là cái grừm thách thức hay một trận cãi vã không đầu vào đầu. Vậy mà lúc này cô ta lại im lặng... Nó cũng khiến anh cảm giác ngượng ngùng vì chính câu nói của mình. Cuối cùng anh cũng đứng im như khúc gỗ. Cứ như thế hàng phút liền...

‘Uhhh.. nói gì đây.’ Kagome toát mồ hôi. Chưa lúc nào cô lại bối rối như thế. ‘Anh làm ơn đi dùm tôi đi!!’ Kagome muốn hét lên.

Nhưng cả hai đều như hai tượng gỗ đóng chặt tại chỗ.

Một điều gì đó khóa họ lại nơi đây.

Ehem!” Tiếng ho khụ ‘cổ tình’.

“Bác Taisho ---“ Kagome thở phào nhẹ nhõm. Ít ra đã có vị cứu tinh.

Ông mỉm cười nhìn cô con dâu tương lai. Ông quay sang nhìn Sesshou. Ngay lập tức, chiếc mặt nạ lạnh lùng được mang lại trên gương mặt Sesshou. Ông nhận cái cúi đầu chào từ người con trai như từ một người xa lạ đang hành lễ. Taisho buồn bã thở dài. Có lẽ vẫn còn quá sớm để tìm nơi thẳng bó một sự thứ tha...

Kagome ngẩng người nhìn hai người đàn ông trước mặt. Một bức tường ngăn cách hiện rành rành trước cô. Một đôi mắt vô cảm. Một ánh mắt đau đớn, tội lỗi. Giữa họ là một khoảng trống rất lớn. Có lẽ đã có chuyện gì trong quá khứ... Mà tại sao cô lại quan tâm nhỉ? Việc của họ đâu liên hệ gì đến cuộc sống của cô? Nhưng không hiểu sao mỗi lần nhìn họ sự tò mò trong cô bị kích thích. Cũng không có gì lạ là...

“Cậu lúc nào cũng thích đi lo chuyện thiên hạ cả !!”

Inuyasha thường hay cầu nhàu cô như thế. Có lẽ nó đã trở thành bản chất nơi cô.

Kagome nhắm nghiền đôi mắt. Thôi, việc của gia tộc này tốt nhất cô không nên xen vào. Càng lắm chuyện càng nhiều phiền phức. Hơn nữa cô vẫn chưa tìm được câu trả lời. Một người vẫn chưa tìm ra niềm tin cho bản thân thì không có tư cách nói về người khác.

Kagome nhẹ nhàng đóng cây dương cầm lại.

“Cháu xin lỗi vì đã tự ý sử dụng cây đàn mà chưa hỏi ý bác!” Cô cúi đầu lễ phép.

“Đừng tỏ ra xa lạ như thế ! Thật ra ta rất vui vì có người sử dụng nó. Đã rất lâu rồi, ngôi nhà này không còn được nghe những âm thanh như thế nữa...”

Kagome ngẩng nhìn Taisho. Ánh mắt buồn bã.

Cô quay sang Sesshou. Một cái cau mày như thể không muốn nhắc đến.

Bỗng dưng không gian trở nên nặng nề quá. Cảm giác như một điều gì quá khứ đang đè trên đôi vai hai người đàn ông này. Kagome nhìn Sesshou. Chưa bao giờ anh thể hiện cảm xúc của mình qua đôi mắt. Nhưng vừa lúc này ---

Kagome giật mình. Tại sao cô lại quan tâm tới anh ta chứ? Việc gì cô phải lo nghĩ như thế... Chuyện của anh ta mặc xác anh ta!!

Kagome nhăn mặt với chính mình. Tốt nhất nên phá vỡ cảnh này, nếu không cô cứ nghĩ mãi !

“Chúng ta đi ăn sáng chứ ạ? Cháu cảm thấy hơi đói rồi!”

“À ... “ Taisho khẽ thốt lên. Ông trầm ngâm nhìn cây dương cầm. Con gió nhẹ thoảng qua mang theo những tiếng chạm khẽ vào nhau của chiếc chuông gió. Nhưng âm thanh tưởng chừng như khúc nhạc ngày xưa vọng về.

“Chúng ta đi nào.”

“Vâng”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ngày Bận Rộn Của Kagome...

Này nghe nói hôn thê giám đốc sẽ làm ở phòng quản lý đó!”

“Eh? Thiệt sao?” “Này cô nghe tin chưa, phòng quản lý sắp có nhân viên mang họ Higurashi đó !”

“Chà.. tiểu thơ thì làm gì được nhi ---“

“Này ....”

Kagome lắc đầu thờ dãi. Cô đã chuẩn trước tinh thần cho những “cái miệng thiên hạ” rồi. Nhưng người thì vẫn thấy khó chịu khi phải nghe mấy câu đàm tiếu đó. Bây giờ cô chỉ muốn đứng trước mặt họ mà hét rằng ‘Tôi là Kagome không phải Kikyou!’ . Giả mà được như thế thì lòng nhẹ nhõm biết bao.

Phải, giả mà.. cô là cô....

“Ồi!!” Kagome úp thẳng mặt vào tấm lưng to lớn trước mặt mình. “Này, làm gì anh dừng lại đột ngột vậy!”

Kagome nhăn nhó xoa sống mũi. Anh ta hát đầu như thế cho cô xem cái gì đó. Kagome nghiêng người sang trái. Cô tròn xoe mắt nhìn thẳng phía trước mình.

Một căn phòng hời hã người qua lại. Họ làm việc luôn tay không ngừng nghỉ. Kagome há hốc mồm “Seshou --- đây là--?”

“Nơi cô sẽ làm việc”

“Eh??” Cô trở mắt nhìn anh rồi quay lại nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô sẽ phải làm ở đây sao?

Sesshoumaru tiến vào trong phòng. Ngay tích tắc mọi hành động cô vừa nhìn thấy đều ngừng lại hoàn toàn. Răm rắp hàng chục cái đầu cúi chào Sesshou.

“Xin chào giám đốc!”

“Xin chào giám đốc!”

Im phăng phắt....

Kagome nuốt ‘ngẹn’ to tướng vào họng, toát mồ hôi.... Đáng sợ quá !!!!!!!!!!!

“Đây là Higurashi Kikyou. Tôi mong các nhân viên sẽ giúp đỡ cô ấy làm quen với công việc”

“Vâng”

‘Đều tăm tắp’ Cô nhận xét. Họ có được tập trước không nhỉ? Cô tự hỏi bông đùa.

“Kikyou--“ Seshou hích khê cô.

“Eh? Ah...” Kagome lúng túng “Tôi là Higurashi Kikyou! Mong nhận được sự giúp đỡ từ mọi người” Cô cúi đầu chào.

“Rất vui được quen với cô Higurashi” Tất cả đồng thanh.

“Trời ơi.. có cần như thế không!” Kagome hét thẳm trong bụng.

“Anh huấn luyện nhân viên tốt thật nhỉ” Kagome lăm bằm qua kẽ miệng nhưng vẫn đủ cho Sesshou nghe thấy.

“Đó là quy định ở đây !” Anh đáp gọn lộn. “Cô cũng tập chào như họ khi gặp cấp trên đi!”

“Ám chi anh chứ gì?” Cô lờm cay cú.

“Cô nghĩ tôi là ai?”

“Anh---“ Kagome trừng mắt nhìn gương mặt đắc thắng đang cười đều giả kia (Kagome tự tưởng tượng ^^).

“Đừng có làm cho mọi thứ rối tung lên đó !”

Sesshou quay ngoắt người đi, bỏ cô đứng lại một mình.

“Hãy nhớ đấy Sesshoumaru!!” Kagome găm giữ trong cuống họng.

~~~~~Bốn tiếng sau~~~~~

Kagome mở lon nước ực một hơi dài.

“Trời ạ! Thật kinh khủng!” Cô rên rĩ nhớ lại cảnh ác mộng vừa rồi

“Đưa cái này sang phòng thông dịch”

“Higurashi-san thống kê lại danh sách nhân viên bên phòng hành chính”

“Higurashi..”

“Higurashi...”

“Ahhhh!!!! “Kagome hét to. Không phải chỉ cô bị sai như thế. Tất cả mọi người đều quần quật làm không bỏ hơi tay. “Bóc lột sức lao động con người vừa thôi!!! Sesshou chết tiệt!!” Cô rủa xa cái tên cô căm ghét nhất. Bây giờ cô mới hiểu rõ cái giá phải trả cho vị thế cao ngời của những nhân viên ở đây!

“Có lẽ mình cần chút không khí!” Cô mệt mỏi “lết” ra ngoài ban công. Ở đây cô sẽ bị stress dài dài. Kagome nghiêng răng bực dọc. Tuy nhiên ngay khi bước hết hai chân ra ban công, cô lại gặp người cô không muốn gặp...

“Anh---“

“Không. Chỉ là tôi nghe tiếng tiểu thư gia tộc Higurashi rất hiếu thảo, chấp nhận làm con chó thí trong ván cờ của cha mình”

“ANH ---“ Kagome tím mặt, siết chặt tay. “Tôi làm gì LIÊN QUAN gì đến anh?”

“Tôi không hiểu sao cô lại phải chấp nhận hi sinh vô ích như thế! Sống theo ý thích của mình, làm những gì mình muốn không phải hay hơn sao? Chỉ có những kẻ ngốc mới sống cho trách nhiệm !”

Người con trai tóc nâu đưa mắt nhìn cô . “Oh-- là cô sao?”

Vẫn cái nụ cười nửa miệng ngạo nghễ đó... Kagome chỉ muốn tát cho tên này thêm một bạt tay nữa. Cô vẫn còn nhớ như in những gì hắn nói. Nhưng có lẽ nó chẳng sai chút nào đối với người đời. Hôm đó, cô lại hành động như thế... Hình như hơi quá nhỉ?

“.....”

“Hôm đó tôi tát hơi mạnh!” Cô lăm bầm nhưng mắt thì quay đi chỗ khác.

Mizu chớp mắt liên tục cho những gì mình vừa nghe. Rồi anh mỉm cười - nụ cười giễu cợt “Đó gọi là lời xin lỗi sao?”

“Ai nói anh tôi xin lỗi?” Kagome cau mày nhìn chăm chăm anh ta. “Anh đáng nhận cái bạt tay đó!”

“Oh vậy ý cô là nếu cô tát nhẹ hơn thì không sao huh?” Mizu hồn nhiên hỏi.

“Nhẹ hay mạnh là do người bị đánh cảm nhận thôi chứ người tát thì chỉ biết “đánh” chứ không phân biệt độ mạnh yếu đâu!” Kagome khoanh tay trả lời tự tin.

“Cô--“ Mizu nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen đó. Một gương mặt thanh đầy thách thức trực diện anh. Mizu phì cười.

“Anh cười gì?” Kagome khó chịu

“Cô thú vị thật” Mizu gác hai tay lên thành, nhìn Kikyou nhận xét.

“Cảm ơn nhưng tôi không cần!”

Kagome quay phắt mặt đi . Vì thế cô không biết rằng anh ta đang nhìn cô chăm chú.

“...”

“Xin lỗi”

“Eh?” Kagome nhướng mày.

“Tôi xin lỗi --“ Anh nói chậm rãi -- vì những lời nói lúc đó!”

“Tôi có nghe lầm không nhỉ”

“Cô có nghe chứng tỏ cô không bị khiếm thính, từ đó suy ra cô không nghe lầm vì tôi nói rất rõ”

“Anh--“ Một cái mặt hết sức hồn nhiên trước mặt cô . Mặt cô tím tái cả lên. ‘Cái tên này’ Cái mặt kia vẫn tỏ ra vô tư lự.

“Không biết tại sao anh được nhận vào làm ở đây nữa !”

“Vì tài năng của tôi !” Anh trả lời tự tin

“Hay vì tham vọng của anh? Huh?” Cô kênh mặt lại.

“Chẳng phải cô cũng thế sao?” Mizu nhướn mày đánh đố. Kagome há mồm không nói được gì. Cả hai trân trân nhìn nhau hồi lâu. Cuối cùng không nhịn được, Kagome phá lên cười. Cô xua hai tay “Chịu! Tôi không cãi lại anh!”. Mizu cũng bật tràng cười theo. Cô gái này hình như khác xa những gì anh từng nghĩ. Thú vị thật !

“Vây -- hòa?” Anh đưa bàn tay ra trước mặt Kikyou.

Cô nhìn đôi tay to vạm vỡ đó hồi lâu rồi mỉm cười “Được thôi ! Hòa!”

Cái bắt tay cho một cuộc gặp gỡ...

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Thật Sự Tôi Là Ai?

RENGGG !!!

“Hết giờ giải lao rồi! “ Mizu tắt lửa. Anh nghe rõ tiếng lầu bầu khó chịu nơi Kikyou. Mizu nhếch môi cười khẩy.

“Tôi vào làm việc tiếp vậy !”

“Yeah.. vào làm cái máy hái ra tiền...” Kagome găm gừ trong cuồng hống.

“Máy hái ra tiền?” Mizu trở mắt nhìn cô. “Wa! Ý tưởng hay đó!!”

“Nhưng đó là cái giá phải trả, cô không nghĩ vậy sao?”

“Tôi đâu có nói là không đồng ý! Chỉ đơn giản là vì anh vào đây có mục đích còn tôi thì bị miễn cưỡng vào” Kagome nhún vai

“Oh? Cô nghĩ vậy sao?”

“Mỗi người có một tham vọng riêng. Nếu không vì một nguyên do nào đó tôi không cho rằng anh điên đến nỗi vào cái chôn này !” Kagome khoanh tay vuốt cằm.

“Vây cô vào đây vì gì?” Mizu tò mò thích thú.

“Chưa tìm ra!”

“Chưa tìm ra? Vây cô là tên điên đó rồi !”

“Chắc, có lẽ ! Nhưng rồi có lúc tôi sẽ bình thường trở lại.” Cô bước vào trong phòng.

“Tự tin nhỉ !” Mizu nhìn theo với ánh mắt thách thức.

“Anh cứ chờ xem !” Cô đưa mắt thách thức. Nhưng thực sự cô có tin thế không? Mizu cười khanh khách.

“Thôi ta vào nào! Vào làm -- eh-- cái máy hái ra tiền” Anh nhả răng toe toét.

Hai người rẽ sang hai hướng khác nhau. Kagome lẳng lẳng trở về phòng quản lí. Nhưng đi được vài bước thỉnh lình cô quay phắt người lại

“Này! Tôi quên hỏi anh tên gì?”

“Mizu -- Mizu Kageni!”

~~~~~

“Trời ơi! Xong rồi!” Kagome nằm dài trên bàn làm việc rên rì. Thật kinh khủng! Tại sao họ lại có thể làm việc một cách hăng hái đến thế? Cô ư ử oái xoa bóp hai vai đang nhức buốt của mình. Cô cần một chút không khí trong lành. Mọi người ra về cũng đã gần hết. Hôm nay cô đã xin phép nhà Taisho về trễ. Chắc! Vậy cô sẽ trở lại nơi đó. Kagome ngả người ra ghế, ngẩng lên trần phòng. Cô nhắm nghiền hai mắt, hít thở thật sâu.

Cô đã thật sự bước vào vai trò của Kikyou. Hàng mi khép hờ...

... Cô là Kikyou...

Kagome đặt nhẹ bàn tay lên lồng ngực. Tại sao có điều gì đó không yên trong lòng! Chẳng phải cô đã chấp nhận sự thật rằng cô là Kikyou? Nhưng cảm giác khó chịu này cứ trỗi dậy mỗi lần cô nghĩ đến.

Thật sự cô mong muốn điều gì?

Kagome buông lỏng hai vai, một tay đặt ngang trán che đi cái ánh sáng trắng hanh ngọt ngào của căn phòng.

Nơi đây là đâu? Tại sao nó lại xuất hiện trong cuộc đời cô? Cô là Kagome mà đúng không? Vậy sao tất cả mọi người đều cúi đầu kính cẩn gọi cô là “Kikyou Higurashi”? ?

Cô đúng là Kikyou? Không lý nào-- Kikyou đang ở nhà cô mà! Vậy -- cô là Kagome? Cô bỗng cười khẩy. Nếu thế thì tại sao cô lại có liên hệ với nhà Taisho. Kagome chỉ là một con hầu bàn bình thường có ba người bạn thân, Kagome không sống trong nhung lụa như cô cũng không bị cầm tù trôi buộc như cô. Vậy cô là ai?

Tiểu thơ”

“Huh?” Cô không buồn nhìn xem đó là ai. Có lẽ là Tasuki, bây giờ anh ấy trở thành tài xế riêng cho cô.

“Mọi người đã về hết rồi!”

“Oh.. vậy sao... “ Kagome thờ người. Cô đứng dậy như một cái máy. Trong mắt cô chỉ còn là những câu hỏi và màn đêm sâu.

“Chúng ta về nhà chứ?” Tasuki nhòm kính chiếu hậu trên xe. Gương mặt nhợt nhạt của Kikyou hiện rõ. “Tôi thấy tiểu thơ không khỏe lắm!”

“Không -- tôi chưa muốn về nơi đó” Kagome bản thân nhìn ra cửa kính xe. Tối quá! Chỉ còn là những ánh đèn đêm lập lờ.

“Vậy cô muốn đi đâu?”

“Anh cứ đi vòng vòng đi!” Cô trả lời băng quơ.

“Eh--- được rồi!”

Note.. xin lỗi m.n do phải học hè nên Từ k đăng được chăng nên mong m.n thứ lỗi

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bài Ca Trong Cô

Chiếc xe lăn bánh. Không lâu sao, cô bắt đầu nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái xe. Kagome lơ mơ mờ mắt. Cô thiếp đi từ lúc nào? Ánh nhìn hướng ra ngoài khoảng không tối kìa. Chẳng thấy gì cả.. chỉ mập mờ những ánh đèn vàng len trong cơn mưa rào. Nước mưa chảy dài xuống mặt kính tạo thành những đường ngoằn ngoèo.

Kagome ư ử oái nhìn quanh.. Bồn bê chỉ có cô, Tasuki và cơn mưa này. À còn bài hát trên đài nữa.. Bài hát ấy là gì nhỉ..

come to me

we never be apart

the sun you see is me

Kagome hơi chạy mầy khi lắng nghe giai điệu.. Tasuki nhận ra sự khó chịu trên mặt Kikyou, anh với tay chuyển sang đài khác.

“Đừng -- hãy để tôi nghe bài này..”

“Eh...”

Kagome dựa vào cửa kính. Tiếng thụ cảm trong bài khiến cô khó chịu quá. Cả lời bài hát nữa.. cứ như mũi dao cắm xuyên vào ngực cô. Khi con người hiểu rõ cô đơn là gì cũng chính là lúc họ bắt đầu sợ nó. Bài hát cô đọc. Cô cũng thế...

no more pain

no memories remain

now you can play with me

Cô đã từng xem qua bộ phim này.. đây là bài hát chủ đề cho phim. Một kết thúc bi thảm... Ước mơ duy nhất của hai đứa trẻ là vượt qua con sông ngăn cách để chơi đùa cùng nhau. Nhưng cuối cùng khi lớn lên, chính nơi ấy đã tiễn hai linh hồn về cõi vĩnh hằng. Giấc mơ tuổi bé mãi mãi chôn vùi trong cát.

so love me now you are the one

I give you all the stars I see

the rain is gone no pain is here

my heart I beg you all your love

come to me

we never be apart

the sun you see is me

Hình ảnh tan thương cuối phim cũng có một cơn mưa rào như lúc này. Hiu quạnh, cô đơn... và lạnh giá. Ngày đó cô đã khóc rất nhiều khi xem. Inu đồ mãi vẫn không nín. Nhưng lúc này đây.. câu chuyện về chính cô lại không thể lấy thêm bất kì giọt nước mắt nào. Có chăng chỉ là những nụ cười gượng, cười khẩy chính mình. Đã không còn đủ hàng lệ cho cô. Trái tim cô đau âm ỉ..

no more pain

no memories remain

now you can play

all the games with me

“Anh Tasuki.. hãy chờ tôi tới ....

~~~~~

Cộp.. Cộp

Gót giày gõ vào nền đá khô khốc. Kagome lững thững bước , cô ngược nhìn hàng chò nâu xen lẫn hoa anh đào.

Mọi thứ trở nên xác xơ sau cơn mưa tầm tã. Cánh hoa đập nát dính chặt vào con đường đầy nước. Những trái chò lẫn lóc lóc trên nền gạch cứng. Đầu đó vắng bên tai tiếng nhỏ giọt của cơn mưa còn đọng lại trên cây. Những vũng ao bé tí gon sóng nhẹ theo bước chân cô. Không gian thật tách biệt riêng lẻ. Tiếng dế vọng lại từ bụi cỏ. Bóng cây lồng vào nhau, in trên nền đá hoa. Lạnh lẽo quá !

Cô chọn lại chiếc bàn hôm trước - nơi có thể ngắm mặt trời lặn. Nhưng tiếc thay bây giờ đã quá nửa đêm, trước mặt cô chỉ là tiếng sóng vỗ rầm rì dưới một màn đêm đen. Ngay cả một ánh đèn leo lét cũng không đủ sức chen chân vào bóng tối này.

“Ngốc thật! Mình đến đây để làm gì nhỉ” Kagome tự cười thầm. Cô tìm gì nơi đây? Đây là lần đầu tiên, cô ngồi một mình. Nhưng lạ thật... cô đã không còn thấy sợ hãi như ngày bị nhốt trong căn phòng đó. Hình như khi đã quá quen với nỗi cô đơn, sẽ chẳng ai còn sợ đối mặt với nó nữa.

Khói trà nghi ngút bốc hương thơm. Dòng nước đầy khói xoay hút tạt đầy theo đà chiếc thìa. Kagome khuấy liên tục tạo một vòng xoáy nhỏ trong cốc. Sâu hút..

Kagome chống tay sau ót, hắt hơi nhẹ nhìn trời. Tháp thoảng đằng xa vài ngọn đèn li ti của mấy con tàu đánh cá. Tất cả chìm trong bóng tối và cơn gió đêm lạnh buốt.

“Hôm nay tôi có khách quý nhì!”

Kagome giật nảy mình. Một dáng người thon gầy với làn da trắng mịn, mái tóc xoắn dài chấm đất. Nét đẹp sắc sảo. Trước mặt cô chính là cô ca sĩ hôm qua.

“Cho phép tôi ngồi nhé” Cô nở nụ cười dịu dàng. Kagome bắt gặp ánh mắt, đôi mắt hiện chút khó hiểu lẫn ngạc nhiên. Lòng lại mừng thầm vì ít ra có một người thứ hai cùng đợi thời gian trôi chảy với cô. Khi con người đã sợ hãi cô độc thì bằng mọi cách họ sẽ níu kéo một người cùng chịu sự cô độc đó.

Cô cũng thế, đúng không? Vì cô là con người...

“Cô ấy đẹp quá!” Một vẻ cao sang nhã nhặn hiện rõ qua gương mặt người ca sĩ. Kagome bỗng cảm giác thật gần gũi.

“Hôm nay cô không đi cùng Taisho à?”

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Reiko- Nguồn Cảm Hứng

“Eh?” Kagome mở to mắt sững sờ. “Sao cô---”

“Anh ta là khách hàng quen thuộc của nhà hàng chúng tôi--- Một khách hàng ‘đặc biệt’”

“Đặc biệt?” Cô nhìn người ca sĩ với đôi mắt tò mò nhưng chỉ được trả lời bằng cái cười mỉm ẩn ý.

“Uhm--”

“Reiko.! Cứ gọi tôi là Reiko”

“Uhm tôi là... “

“Kikyou Higurashi” Reiko trả lời nhanh gọn.

Kagome hơi bất ngờ nhưng rồi cô nhận ra rằng dù cả Tokyo này biết đến cô cũng không có gì là lạ. Một danh vọng đặt trên sự giả dối..

Cô cúi thấp đầu tránh đi ánh nhìn từ Reiko.

“Ngày hôm qua thật đáng để nhớ!” Reiko đan tay vào nhau chống cằm ngẫm nghĩ.

“....”

“Là ngày tôi gặp thêm một vị khách đặc biệt” Ánh mắt người ca sĩ không rời khỏi Kagome

“Vậy sao...” Kagome trả lời nhất gừng. Hiện tại cô không muốn tiếp chuyện..

“Là cô đấy!”

“Sao ạ?” Kagome ngược mặt nhìn Reiko khó hiểu.

Đôi mắt đen ẩn chứa xoáy vào lòng cô. Kagome thần người. Dường như những gánh nặng ban đầu dần trôi vào quên lãng. Nụ cười và ánh nhìn kia đã xóa đi mọi thứ. Cô không bao giờ tin sẽ có một khả năng như thế tồn tại trên thế gian này, nhưng có lẽ cô đã sai..

Hình như cô cũng giống anh ta...”

“Eh? Tôi mà giống hã---- anh ấy sao...” Kagome lấp liếm

Reiko lại cười. “Tại sao cô lại chọn chỗ này?”

“Vì nơi đây có thể ngắm mặt trời lặn. Nhưng hôm nay tôi không được may mắn rồi...” Kagome thở dài, nuối tiếc nhìn ra góc chân trời.

“Chỉ có thể ngắm hoàng hôn thôi sao?”

“Vậy còn gì nữa?”

Reiko nhếch nhẹ môi. Cô chống tay đứng dậy bước về cây đàn piano trắng. Kagome nhìn Reiko khó hiểu. Chẳng lẽ còn gì để cô chờ đợi sao? Bỗng, Reiko nghiêng người nhìn cô, mỉm cười “Thay vì là hoàng hôn.. tại sao cô không chọn bình minh?”

“Mặt trời mọc?” Kagome nhướn mày.

Reiko lướt nhẹ đến bên cây dương cầm. Những ngón tay chạm nhẹ vào phím đàn. Tiếng vĩ cầm réo rắt vang. Cô hát. Hát rằng :

Yukibukaki Samishii fuyu ga

Mou jiki owaru deshou

Hoho tatau Tsumetai oto ga

Senaka wo miseru

The snow falls upon the lonely winter

Soon it will come to an end

Touching your cold cheek it strikes a note

Showing your back

Kaze no hana yo Saa Hiraku no yo

Watashi no kokoro ni Haru wo yonde

Kaze no hana yo Saa Hiraku no yo

Sayonara Yuki-tachi yo

Flower of the wind come now and open up

My heart calls out to the spring

Flower of the wind come now and open up

Goodbye to the snow

Kagome lắng nghe tiếng hát ấm nồng của Reiko. Bất chợt một cái gì đó lóe sáng phía sau cô. Cô quay người lại.

Yume tooki Ashita no koto wa

Dare ni mo mienu deshou

Me wo tojite Kimi wo omou

Itsuka deau

In a distant dream the experience of tomorrow

Who will appear before me

You are thinking with your eyes closed

One day we will meet

Kaze no hana yo Saa Hiraku no yo

Watashi no kono me ni Haru wo misete

Kaze no hana yo Saa Hiraku no yo

Sayonara Fuyu no machi

Flower of the wind come now and open up

I want to see with my own eyes the spring

Flower of the wind come now and open up

Goodbye to the winter streets

Bình minh.

Kaze no hana yo Saa Hiraku

Kagome tròn xoe đôi mắt trước ánh đỏ hồng từ chân trời.

“Thay vì là hoàng hôn.. tại sao cô không chọn bình minh?”

“Tại sao mình không nhận ra điều này nhỉ?” Một nụ cười rạng rỡ trở lại trên môi cô. Ngay lập tức cô đứng phất dậy, chạy hướng về cầu thang.

“Này cô oi...” Vị nhân viên vội gọi theo.

“Ly nước của cô ấy hãy để tôi trả”

“Reiko-san?”

Cô mỉm cười nhìn cậu nhân viên rồi hướng mắt về phía ánh dương. “Khung cảnh nơi đây rồi sẽ thay đổi” Cô thầm thì.

“Eh?” Cậu nhân viên nhăn mặt khó hiểu. Reiko mỉm cười “-- chỉ đối với vài người thôi !”

Tiếng chân vội vã đuổi theo ngày mới. Cô đứng trước cửa nhà hàng, chống hai tay lên đầu gối, thở dốc nặng nề. Cô hít một hơi thật sâu, nhắm nghiền hai mắt, từ từ đứng thẳng người.

Cánh cửa mở to .

I want to see with my own eyes the spring

Ánh sáng ngả dài trên con đường. Sáng và tối chia ngang lối đi. Bóng đêm dần thu hẹp trên nền gạch đá hoa. Gió không còn mang theo cái hơi lạnh đến rợn người bên mình. Khí dần được sưởi ấm. Phía chân trời màn đêm tan biến, thoát hiện những cánh buồm trắng. Tiếng trống điểm thùng ra khơi vang vang.

Một ngày mới.

Lách tách.

Kagome chớp mắt nhận ra âm thanh quen thuộc. Cô ngược nhìn hàng dầu cao.

Cánh hoa đỏ lá lá bay.

Những trái chò lại xoay tít trên không

Flower of the wind come now and open up

Goodbye to the winter streets

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhâm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đi Qua Đêm Sao?

Kagome vươn vai đón nhận đợt gió đầu tiên của biển. Nụ cười rạng rỡ. Bao nỗi phiền muộn cứ theo con gió cuốn ra tận khơi xa tít tắp. Bao lòng đã

không còn. Cô cảm thấy thật thoải mái. Nghĩ về quá khứ như thế là quá đủ rồi. Cô không thể chôn vùi bản thân trong hồi ức. Cô là người lạc quan. Và người mang đầy niềm tin không bao giờ để bản thân bước lùi về sau. Con người của cô ở ngày mai và tương lai. Cô không thể chọn quá khứ. Nó không cứu vãn được gì. Tất cả đều trở thành sự thật - một sự thật trớ trêu. Có lẽ ngày mai cô vẫn là Kikyou. Ngày mai sẽ không bao giờ có lại hình ảnh mái nhà xưa. Nhưng ngày mai cô vẫn phải sống. Dù là nhỏ nhoi nhưng rồi nhất định cô sẽ tìm được lối thoát khỏi nghịch cảnh này.

Giờ đây cô mang tên Kikyou nhưng đôi mắt với trái tim đang đập này là của riêng Kagome. Phải. Cô vẫn là cô. Một cái tên không nói lên điều gì về con người.

Tôi là ai?

Cười.

Tôi là tôi

“Tiểu thư”

“Tasuki?”

Dáng người thanh niên vụng về chạy đến “Cô ra đây khi nào vậy?”

“Mới đây thôi! Tôi muốn ngắm bình minh” Kagome niềm nở hướng mắt về vầng thái dương đang dần nhô khỏi mặt biển. Ánh nắng ban mai lúc nào cũng thật dễ chịu.

Mặt biển nhấp nhô ánh bạc. Tiếng hải âu vọng khắp nơi, từng đàn hải âu cánh bay đến chân trời. Kagome thích thú cười thật tươi. “Đẹp quá... Chưa bao giờ tôi được ngắm một bức tranh buổi sớm như thế này..”

Tasuki đắm chiều nhìn Kikyou - gương mặt đầy nét tươi trẻ, hân hoan. Anh khẽ mỉm cười. “Kikyou-sama đã lớn thật rồi”

“Eh?”

Anh đưa tay hứng cánh hoa đào. Cánh hoa sắc đỏ mềm mịn nằm gọn giữa lòng bàn tay to lớn.

“Ngày đầu tiên tôi đến gia tộc Higurashi, tiểu thư xuất hiện trước mắt tôi với đôi mắt đen sâu thẳm, chất đầy nỗi buồn. Lúc ấy cô chỉ mới mười hai tuổi - thời gian đáng lẽ chứa nhiều mơ ước. Nhưng đôi mắt cô chỉ là một màn đen sâu hút, tôi không tìm được chút hồn nhiên mơ mộng của cái tuổi đó. Nhưng bây giờ...”

“Khác xa phải không?” Kagome cất ngang.

Anh cười nhìn cô tiểu thư hỏi: “Người biết mấy giờ rồi không?”

Chắc khoảng 6 giờ ---“Kagome lấp lửng. Bất thành linh như có cái gì đó tát thẳng vào mặt cô, Kagome tròn trố mắt, há hốc mồm “EHHHHHH????”

Tasuki cười to hơn

“.. Tôi -- tôi --- đi suốt đêm sao ??????” Kagome nhảy dựng lên. Chết rồi !!! Cô không hề để ý đến điều này... Ôi trời nguy mất !!!! Chắc chắn ở nhà họ đang sốt vó lên đi tìm. Kagome ôm đầu nhăn nhó. Tại sao cô lại bất cẩn như thế !! Ôi trời ơi.. cô có thể tưởng tượng ra bộ mặt đáng sợ của Sesshoumaru.

“Chết mình rồi !”

“Tiểu thư đừng lo ! “

“Không lo sao cho được.. !!! “

“Tôi đã gọi về báo với nhà Taisho rồi”

“Eh?” Kagome tròn xoe mắt.

“Tôi nói tiểu thư đi viếng mộ mẹ ở Kyoto.”

“Oh...” *Toát mồ hôi* “Thì ra mộ mẹ Kikyou ở Kyoto!”

“Anh đúng là vị cứu tinh của tôi. Mà tại sao anh lại không báo về cho nhà tôi?” Kagome dò hỏi. Tasuki là nhân viên dưới quyền của Onigumo, cô rất dè chừng anh ta. Dẫu vài tuần nay cô nhận ra rằng Tasuki không dính líu gì đến việc “tráo người” này nhưng cô vẫn phải đề phòng.

Người thanh niên vui mái tóc vàng hoe xoay mình hướng ra biển. “Tôi nghĩ tiểu thư cần có thời gian suy nghĩ. Việc hôn nhân này không phải là nhất thời - nó sẽ vạch ra một hướng đi khác cho cô. Có lẽ đối với tiểu thư nó là một gánh nặng. Vì thế một khoảng trống để ngẫm nghĩ lại chúng cũng sẽ tốt cho cô hơn. Tôi cũng không mong tiểu thư sẽ chọn bước đi sai lầm.”

Tasuki ngập ngừng, đôi mắt xanh trông vui vẻ theo những con sóng ngoài xa. Màu mắt nhuộm độ xanh rất mực đậm của biển cả - cái sắc lạnh cô đơn buồn bã. Đường như khi cô bước chân vào thế giới này.. những màu sắc như thế cô gặp rất nhiều.. Phải chăng đó cũng là cái giá phải trả? Vậy.. cô sẽ thế? Thật đáng sợ biết mấy khi biết điều sai trái trước mắt nhưng bản thân cuối cùng lại mắc phải.. Không.. nhất định cô sẽ thay đổi nó. Tâm hồn cô không bao giờ nhuộm màu xám tối và sẽ luôn mở toang đón mọi hương sắc của đất trời. Cô sẽ vẫn là cô. Dù thay đổi ra sao.. cô nhất quyết không để đôi mắt trở thành như họ.

“Vậy cô đã thông suốt?”

“Vâng..” Kagome cúi nhặt một trái chò nâu. Cô nâng bàn tay lên cao quá đầu. Gió hất mạnh đẩy nhạc ngựa trượt khỏi tay Kagome hòa cùng những quả chò khác xoay tít vũ điệu quen thuộc giữa không trung.

Hai dáng người ngược nhìn luồng gió cuốn những trái chò lên cao.

Xoay đều. Xoay đều. Xoay đến tận trời xuân.

Kagome mỉm cười hiền hòa.

Không ai có thể cho cô lời giải đáp chính xác hơn bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

“Fehhh!!! Tại sao tớ phải làm những việc vặt vãnh này!” Inuyasha cầm bao trái cây quơ lung tung.

“Vậy cậu muốn ở nhà và thấy nụ cười ‘hiền hòa’ của cô ấy à” Miroku thờ dài, hai tay bị khóa chặt bởi hai túi đồ nặng trĩu.

“Cứ tưởng hai người kia đi rồi ta sẽ được yên thân. Ai dè lại có thêm một ‘nữ quân gia’ mới” Inuyasha xụi lơ cả người.

“Số tội mình bị phụ nữ ‘đầy’ nh” Miroku nhăn mặt. Cả hai cùng nhìn nhau rồi đồng loạt cúi thấp đầu thờ dài ngao ngán.

“Số con rệp thật !” Inu gãi gãi đầu.

“Nhưng nhờ cô ấy mà tớ không phải ăn mì gói!” Miroku nhăn răng cười hí hửng, quên mất mình đang đứng cạnh người đã “chế biến” ra các món mì “độc đáo” đó.

“Ý cậu chê món tớ nấu hả?” Cái lườm sắc như dao cạo cắm thẳng vào gáy Miroku.

Cậu run mình, mặt tái xanh, phui phui hai tay chống chế “Đâu có... đâu dám phản nản!!!” *Toát mồ hôi* ‘Kagome với cậu đúng là kẻ tám lạng người nửa cân’

“Còn mua gì nữa?”

“Eh-- còn một chai sốt .”

“Cô ấy mua sốt làm gì?”

“Ai mà biết” Miroku nhún vai.

Hai người ghé vào tiệm tạp hóa quen thuộc. Một ông lão phốt pháp râu quai kẽm cười tươi nhìn họ “Sao -- hôm nay hai anh chàng mua gì?”

“Bán cho cháu chai sốt cà !”

“Ok!” Ông chủ bước vào sau cánh cửa. Inuyasha ngoảnh quanh căn tiệm. Không có gì thay đổi cả. Có chăng cũng chỉ là hàng hóa vui đi, dù sau cũng cuối tháng rồi.

Rétttt.... Reece

Tiếng raidio dò đài kéo những âm thanh chói tai. Inu nhăn mặt. ‘Sao ông ấy không chịu vứt quách cái radio cũ kỹ này đi !’ Cậu nhớ không lầm thì nó đã có từ khi cậu còn ở cùng sor. Lần nào đi mua thực phẩm với sor, cậu cũng nhìn thấy nó cả.

‘Đã gần mười năm rồi chứ ấy nhỉ’ Inu ngắm nghía cái son vàng đã rỉ sét nhưng vẫn được lau bụi thường xuyên. Ông ấy không phải là người keo kiệt vậy mà tại sao chiếc radio này lại trở nên quý giá như vậy?

“Sau đây là một bản nhạc quen thuộc của chương trình chúng ta”

Mọi sự chú ý Inuyasha dồn về tiếng phát thanh kia.

Bản nhạc vang lên những nốt đầu tiên. Ánh nhìn Inu đắm đi. ‘Bài này là...’

“Mẹ ơi, sao mẹ nghe mãi bài này thế?”

Người phụ nữ nét mặt xanh xao với mái tóc đen dài dịu dàng xoa đầu đứa con nhỏ. “Đây là bản nhạc kỉ niệm của cha mẹ”

“Thật sao??” Ánh mắt vàng lấp lánh sự phấn khởi. Nhưng đôi mắt đend đôi diện lại hằn chứa một nỗi đau. Bà nhẹ nhàng ôm đứa con vào lòng. “Phải -- một âm thanh của những hồi ức.”

Tóc.

Một hạt lệ rơi khỏi mi mắt bà. Bà thì thầm qua mái tóc bạc của đứa con . “Đã không còn người xưa cùng ta đàn bài nhạc này nữa.”

“Inu!”

“Inu!”

“Hey!” Miroku giơ mười ngón tay trước mặt cậu bạn. Không chút biến chuyển.

Cậu đưa mắt hướng theo cái nhìn của Inuyasha. Cậu ta đang nghe bài hát này sao?

“Song from a secret Garden”

“Eh?” Miroku chớp mắt.

“Đây là bản nhạc mẹ tôi rất thích.” Một cái nhìn dịu dàng trên gương mặt hay cau có . Miroku đứng lặng nghe tiếng đàn đều đều vang lên. “À, tớ biết bài này...”

“Là hồi ức về ông ấy!”

“Sao?” Miroku nhướn mày khó hiểu.

“Nó là hồi ức về ông ấy...” Inuyasha chau mặt. Dường như cậu không muốn nói về người đã sinh thành ra cậu, cũng là người đã bỏ mặc hai mẹ con cậu.

“Inu--“

“Chai sốt cà đây!” Tiếng ông chủ tiệm cắt ngang lời Miroku.

“Tại sao bác còn giữ chiếc radio đã rỉ rã này?” Inuyasha bắt giác hỏi.

“À, nó là kỉ vật của người vợ đã khuất của tôi. Khi còn sống bà rất yêu quý nó.”

“Chúng cháu xin lỗi --“

“Giời , không sao cả. Mọi thứ đã xa xưa lắm rồi!” Ông bác cười khanh khách.

“Hồi ức về một người.. khó quên đến thế sao?”

“Inu?” Miroku bất ngờ trước câu hỏi của cậu bạn. Gương mặt Inu thần thờ đi, không chút biến chuyển.

“Sao lại không. Đặc biệt là những người mình yêu thương” Người chủ cửa hàng vỗ vào vai Inu “Có những thứ nơi người ra đi đã chìm vào quá khứ nhưng mãi mãi khắc ghi trong lòng người ở lại cháu à”

Inu khẽ chớp mắt. Cậu đang lăm bầm cái quái gì vậy!

“Cám ơn bác” Inu nhanh chóng trả tiền rồi quay về hướng cửa. “Ta đi thôi!”

“----Uh” Ánh mắt Miroku không rời khỏi người bạn. ‘Cậu ấy lại nhớ sao?’

Đến ngưỡng cửa, Inu bất chợt dừng chân. Cậu ngoái nhìn chiếc radio lần cuối..

.. Ông có còn nhớ không?

~~~~~

“Izayoi--“ Người đàn ông trung niên khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên thành đàn dương cầm. Tiếng nhạc từ chiếc máy nghe vẫn hát mãi khúc nhạc xưa.

“Ông chủ vẫn nghe bài này sao?” Dáng Toutousai khập khiễng bước xuống cầu thang.

Ánh mắt Taisho không rời khỏi chiếc đàn. Nếp nhăn phủ đầy thời gian ngày một nhiều trên gương mặt nhưng trái tim người thì không lúc nào ngừng nhịp đập..

Có những thứ đã qua rồi nhưng vẫn muốn níu giữ.. Vì đó là những gì ta cho là hạnh phúc nhất của một cuộc đời..

“Song from a secret garden - nơi chốn chứa những hồi ức đẹp và đau buồn” Toutousai trầm ngâm nhìn về chiếc chuông gió. Con chim hạc treo cùng đôi mắt đã vẫn đục theo bụi thời gian. Cái màu trong suốt tinh khiết năm xưa đã không còn.

“Từ ngày cô ấy bước chân ra khỏi gia tộc này, lão đã không còn được nghe hai người song tấu nữa..”

Tong Tong

Những âm thanh vô giai điệu đều đặn vang lên. Bàn tay Taisho ấn nhẹ trên từng phím đàn. Lòng người quặn đau..

Yêu là tôi lỗi? Nhưng sao ta vẫn dấn thân vào?

“Ta đàn còn ý nghĩa gì khi không còn người xưa?”

~~~~~

“Vào đi !”

“Bác Kaede!”

“Là cháu sao Sango?” Kaede mỉm cười hiền hậu khi thấy dáng người cô gái cột tóc đuôi gà.

“Ka-- Kikyou vẫn chưa về sao ạ?”

“Con bé đi thăm mộ phu nhân ở Kyoto. Có lẽ sẽ về trễ.”

Sango lẳng lặng ngồi bên mép giường. “Tại sao mẹ Kikyou lại được chôn cất nơi xa xôi đó?”

“Nơi ấy là quê hương của họ...” Một nét mặt đau thương..

‘Của họ?’

Cô nhướng mày khó hiểu nhưng rồi quên ngay đi khi nhìn thấy tấm ảnh Kaede cầm trên tay. Cô chồm lên phía trước, khẽ nghiêng đầu tránh ánh sáng chói nơi ngọn đèn.

“Cái này là-- miếng ngọc đeo trên cổ Kikyou?” Sango chớp mắt hơi ngạc nhiên. Tại sao nó lại được chụp ảnh? Mà lại là một bức ảnh khá cũ kỹ !

“Đây là gia bảo nhà Hanako.” Bà Kaede giải thích.

“Nhà Hanako?”

“Là bên ngoại của Kikyou! Họ cũng là một gia đình danh giá dù không có thế lực mạnh.”

“Oh---“ Sango ngắm kỹ lại tấm hình. Cô hơi nhíu mày. Trước mặt cô là hai mảnh ngọc. Hình như chúng có thể ghép lồng vào nhau. Cô nhìn mảnh bên trái. Nó giống như đốm miếng ngọc của Kikyou. Cánh hoa và chữ khắc nổi. Cô lại ngó tiếp sang bên phải. Miếng thứ hai....

.. có cái gì đó quen thuộc. Sango nhướng người lên hơn nữa để nhìn cho rõ. Trên mặt khắc rõ hình hoa anh đào. Bốn cánh xòe bốn phương bao quanh chữ ‘hòn’. Cô cau mặt nhăn nhó. Lại thật, sao cô có cảm giác đã gặp miếng thứ hai này ở đâu đó rồi. Cô chắc lười rảnh lục lại trí nhớ của mình. Để xem nào.. Hình hoa anh đào.. anh đào....

Sơ bước đến sát tủ , hình như là lấy một vật nào đó trong ngăn kéo. Rồi sơ lẳng lặng ngồi mép cạnh giường, nhìn chăm chăm vào khung ảnh.

‘Hình như tay sơ có cầm một cái gì đó---“Mắt Sango mở to hốt hoảng bàng hoàng. ‘SƠ !!!!!!!!!!’

Bàn tay bấu chặt lấy một vật gì đó, cô cố nhướn mắt khỏi cánh cửa.

Một mảnh ngọc. Bốn cánh hoa xòe bốn phương quanh chữ ‘hòn’ .

Cô chợt nghe tiếng khóc nghẹn ngào của sơ

“Xin lỗi...tôi sẽ bảo vệ con bé....sẽ bảo vệ Kagome---..”

Hàng loạt hình ảnh ngày xưa hiện rõ về trước mắt cô. Sango há hốc mồm. Cái quái gì đây!!!!!! Cô lấy hai tay đánh nhẹ vào trán. Rồi mở mắt nhìn lại bức hình. Vẫn là hai mảnh ngọc đó !!! Cô bầm môi.. Chuyện này là thế nào? Tại sao... mảnh thứ hai sơ lại có trong tay?? Còn Kagome? Thật sự là sao?

“Bác Kaede -- sao... lại có hai miếng ngọc?”

“Thực chất nó là một bộ mà cháu!”

“Nhưng sao cháu chỉ thấy Kikyou đeo có một cái?” Sango nhấn mạnh, ánh mắt đầy nghi ngờ, hoang mang.

Kaede thở dài. “Mảnh còn lại đã thất lạc ở đời của mẹ Kikyou. Mọi người tìm khắp nơi nhưng đều vô vọng!”

Sango tái mặt.

‘VẬY LÀ -----?????’

End

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Điều Tra

~~~~~  
Reng. Reng.

“Alô, Miroku nghe đây !”

“Miroku!”

“Sango?” Miroku không giấu nổi sự ngạc nhiên lẫn vui mừng. Cậu đang rất lo lắng về cô. Bấy giờ nghe thấy âm thanh giọng nói không chút thay đổi của ‘bà chằn kia’ khiến mọi mối âu lo trong cậu tiêu tan.

“San -- “Nghe đây Miroku, tớ cần cậu điều tra một việc.”

“Sao?”

“Chuyện này liên quan đến Kagome, cậu phải tức tốc làm ngay!”

“Kagome?-- Việc gì vậy?” Miroku chống tay còn lại lên thành bàn. Cậu nghe rõ tiếng thở dài bên kia đầu dây.

“.. Hãy điều tra về việc hôn nhân của cha Kikyou. Nhất là lúc phu nhân mang thai.”

“Hả?”

“Đừng hả nữa ! Nó rất cần thiết !”

“-- Nhưng. việc riêng tư đó.. liên quan gì tới Kagome?” Miroku gãi gãi đầu.

“Đừng lăm lăm nữa! Việc này không đơn giản đâu..Còn nữa... không để cho Kikyou biết việc này..” Giọng Sango đánh lại và điều đó có nghĩa là nó rất hệ trọng.

“--Cô ấy cũng là người trong cuộc mà?”

“Không... khi tớ chưa xác minh rõ... đừng nói bất cứ điều gì cho cô ấy! Kể cả cái miệng bộp chộp của Inu nữa!”

“Oh--“ “Vây ít ra cũng có lúc cậu tin tưởng tớ!” Miroku cười thầm trong bụng. Nhưng Sango đang nghĩ gì vậy.. tại sao lại phải điều tra việc này? Nó không có liên quan gì đến việc tìm cách cứu Kagome cả. Nhưng nếu Sango đã quyết thì không ai có thể cản được, chắc cô ấy cũng có lý do riêng của mình.

“Ok, chừng nào có tin tớ sẽ gọi cho cậu.”

“Ừ. vậy ---“

“Khoang đã!” Miroku ngập ngừng không cho cô cúp máy. Hiếm hoi có cơ hội trò chuyện với cô, anh không thể lơ đi mà không nói gì được...

“Có gì sao?”

“.. Eh--- cậu --“ Tiếng Miroku nhưng tắt lại nơi cổ họng. Cái miệng thì mím chặt , gồng cách mấy nó vẫn không chịu theo lời anh.

“Tớ đang vội, có gì quan trọng à?” Sango hỏi thúc

“Không-- không có gì... Chỉ muốn nhắc cậu phải cẩn thận !” ‘Có lẽ chưa là lúc để nói bất cứ điều nào’

Tiếng Sango phì cười bên kia. “Rõ rồi chàng ngốc ạ! Giữ sức khỏe nhé! ”

“Uh, bye....” Tiếng đặt máy đầu bên kia khiến tai anh ù đi, chỉ còn nghe thấy tiếng nhá điện thoại.

Tút... tut..

Miroku chán nản đặt chiếc điện thoại xuống. Cậu dựa hẳn người vào tường, nhắm nghiền hai mắt “Tớ nhớ cậu lắm” - tại sao bốn từ đơn giản ấy không bao giờ có thể bật ra từ cái miệng này? Cậu tự hỏi chính mình.

‘Không biết cô ấy có nhớ mình không nhỉ..’

Miroku cúi đầu mệt mỏi. Cậu với lấy chiếc áo khoác rồi bước vội ra cửa.

~~~~~

Sango gác máy mà lòng trĩu nặng. ‘Tại sao sự việc bắt đầu rối rắm thế này’ . Ngày đầu tiên gặp Kikyou cô đã ngỡ ngàng về nét giống nhau giữa hai người. Rồi tấm hình khi xưa sơ càm trên tay lại khiến mối hoài nghi cô ngày một lớn. Nay là hai mảnh ngọc...

“Chắc, sao lại như thế chứ !” Sango xoa xoa hai vầng thái dương. Cô không giỏi trong mấy việc nghĩ ngợi này. Có lẽ sẽ đơn giản hơn nếu cô dẹp quách việc này đi , tập trung vào làm thế nào đưa Kagome trở về, nhưng có một cái gì đó vô hình ngăn cô lại, buộc cô phải tìm cho ra sự thật .

Sango ngẩng mặt nhìn ra cửa sổ. Còn sóng gió nào chờ nhóm cô trước mắt?

“Sango?”

Cô chớp mắt nghe giọng nói thò thè từ phía cửa vào. Ngày xưa có bao giờ Kagome gọi tên cô với âm lượng giọng thấp tới thế đâu . Phải chăng bước vào những thế giới sống khác nhau sẽ khiến con người thay đổi từng chút một? . Là bản năng sinh tồn ?

“Cậu về rồi à?”

“Ừ” Một nét mặt rạng rỡ xinh xắn tiến gần đến cô. Sango có chút ngạc nhiên

“Xem ra cậu đã lấy lại được trạng thái cân bằng.. à không phải nói là tốt hơn nữa chứ “

“Uh huh!” Kagome ngồi lết xuống giường, đánh đu hai chân.

“Không ngờ chuyến thăm mộ mẹ Kikyou lại giúp nhiều cho cậu như thế”

Sự ăn năn lộ rõ trên mặt Kagome. “Eh--- thật ra --- tớ đâu có đi Kyoto”

“Eh?”

Kagome cười trừ “Thật ra thì ...”

----- 5 phút sau-----

CÁI GÌ???” Sango trở mắt nhìn cô bạn thân. “CẬU Ở NGOÀI NGUYÊN ĐÊM?”

“SUÝT ! Be bé cái mồm chứ !” Kagome bịt chặt miệng cô lại.

“Hhmmhumm” Sango giãy giụa đẩy tay Kagome ra. “Cậu có điên không! Nhà Taisho mà biết thì nguy to”

“Coi nào họ không biết gì cả, anh Tasuki đã che đậy giúp tớ rồi”

Sango lườm cô. “Xem ra từ ngày vào đây cậu ‘vượt rào’ quá nhỉ!”

“Sango. Tớ đâu có làm gì sai nào. Chỉ là ---“

“Chỉ là?”

Kagome thở dài, tì tay lên khung cửa “Chỉ là tìm một câu trả lời “

Sango vỗ nhẹ vào vai cô. “Cũng may là cậu có lời đáp khả thi rồi nếu không chắc Tasuki sẽ nói dối dài dài cho cậu” Cô bông đùa.

Kagome dựa đầu vào vai Sango, mỉm cười nhẹ nhàng “Ừ, may thật. Không thì tớ trở thành con điều đứt dây mất rồi!”

“Đừng lo .. nếu là thế chúng tớ sẽ là người canh giữ con điều đó cho đến khi có người có thể nối sợi dây ấy lại !” Sango ngả đầu dựa vào mái tóc đen dài của cô bạn.

“Khi nào thì người ấy tới?”

Sango nhún vai “Khi cần thiết!”. Cô vuốt nhẹ mái tóc Kagome, khẽ chau mày

‘Mong rằng người ấy sẽ đến trước khi những điều tồi tệ xảy ra...’

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: ?????

Lalallla..” Kagome ngân nga giọng hát. Tối nay cô lại đến khu vườn. Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ mang một tâm trạng khác. Vì thế mọi thứ đều trở nên đầy sức sống trong mắt cô.

Cô chợt nhận ra bức tranh cuộc đời theo một cái nhìn khác. Khi xưa thế giới quan nơi cô chỉ duy hai màu trắng và đen. Và nó vô cùng rõ rệt. Nhưng rồi dần dần hai loại ấy đan vào nhau tạo ra cái sắc thứ ba. Rồi thêm một thời gian nữa, thế giới nơi cô có thêm những màu hoàn toàn mới. Giờ đây cô hiểu rằng cuộc sống không có một sắc màu nhất định nào cả. Mỗi con người luôn mang một bức tranh riêng về thế giới và bản thân họ.

Cô nhìn cuộc đời này với tất cả sự lạc quan yêu đời. Có lẽ điều đó sẽ thật ngu ngốc trong mắt người khác vì tính mạng cô giờ đây như ngọn đèn treo trước gió. Nhưng hiện tại trong tâm trí cô chỉ toàn những việc hết sức ngây ngô nhỏ nhặt. Cô không cho như thế là điên rồ. Vì đôi lúc nghĩ mọi việc theo chiều hướng đơn giản sẽ tốt hơn. Cô đã từng dẫn vật bởi quá nhiều thứ, đã từng để nỗi đau khổ đè nặng tâm hồn. Và điều đó không giúp gì được cho khó khăn của cô.

Ta thường cho rằng lo xa là điều tốt nhất cho con người nhưng ở đời có những thứ dù nghĩ đến mấy, tất cả chỉ là con số không cho câu trả lời. Sango đã nói một ngày nào đó sẽ có người có thể nối lại sợi dây giữ lấy con điều cô. Và cô biết chắc rằng khi người ấy đến đó sẽ là đáp án cuối cùng cho lối thoát của cô. Kagome mỉm cười với suy nghĩ thơ ngây của mình. Mà đâu có gì nhỉ cô chỉ mới mười tám tuổi, cô có quyền mơ mộng chứ !

Kagome đưa tay lướt nhẹ trên những cánh hoa bách hợp. Cô thẳng bước đến bên cây anh đào. Kagome nhìn nó với ánh mắt triu mến nhất. Loài hoa đã đi theo suốt cuộc đời cô. Cô chợt nghĩ đến Sesshoumaru. Đã có một lần cô bắt gặp anh đứng lặng dưới tán cây này, đôi mắt như lạc vào một cõi nào đó. Bỗng dưng lúc ấy cô thấy anh rất dịu dàng, rất gần gũi... Có một điều gì đó ở quá khứ muốn gọi lại nơi cô nhưng mọi thứ đều vụt qua quá nhanh, cô không thể nhớ rõ cô đã bỏ quên gì nơi hồi ức.

Cạch. cạch

Tiếng động lạ phát bên tai, cô bước quanh định vị trí của nó. Cách không bao xa nơi Kagome đứng, giữa những bông tuyết trắng một dáng người lúi cúi

tia lại từng cảnh một.

“Anou...”

Dáng người đứng phắt dậy quay về hướng cô. Kagome chợt giật lùi lại khi nhìn vào đôi mắt bạc ấy. Nó trùng với màu mái tóc khiến cho khuôn mặt người này mang một vẻ cô độc và lạnh lẽo.

“Ehm...” Kagome lúng túng.

Cô là Kikyou?” Người đàn ông trạc tuổi ngài Taisho cất giọng đặc khàn.

“Vâng... bác là--?”

“Kenya - trợ lý của của ‘vị hôn phu’ tương lai của tiểu thư”

“Oh...” Đó là tất cả những gì cô có thể đáp trả. “Cháu – cứ nghĩ chỉ có ngài Taisho và Sesshoumaru được tới đây?”

“Nhiệm vụ của ta là chăm sóc khu vườn này.”

“Thật sao?” Kagome tỏ vẻ thích thú. “Có lẽ bác hẳn yêu hoa lắm mới chăm chút khu vườn đẹp thế này”

Người đàn ông mỉm cười, đưa tay hứng lấy đóa hoa tuyết “Ta chỉ yêu những gì phu nhân yêu. Không ai có thể hiểu khu vườn này hơn ta...” Một tia nhìn đau nhói chợt hắt lên trên đôi mắt ấy. Gió khẽ rung rung những đóa hoa đương hé nở dưới ánh trắng bần bạc. Mọi thứ đều quá hoàn mỹ trong khu vườn này.. nhưng sao lòng người không bao giờ thỏa mãn với những gì mình đã có và đang có?

“Đối với Sesshoumaru, Sakura là một loài hoa đặc biệt.” Kenya chấp hai tay sau lưng ngược nhìn tán cây rộng rợp trời của nó.

“Sao ạ? Cháu cứ nghĩ anh ấy thích hoa tuyết?”

Kenya lắc đầu “ Hoa tuyết đối với thằng bé chỉ là một hồi ức về mẹ. Nhưng sakura thì khác...”

Kagome há hốc mồm “Thật trùng hợp, cháu cũng rất yêu hoa anh đào” Cô mãi mê nghĩ về sự trùng hợp này nên không để ý một sự ngạc nhiên lạ lẫm trên gương mặt vị trợ lý này. Nhưng rồi thay vào đó là một nụ cười bình thản...

Đằng sau sự bình yên là một cơn bão sắp chực vỡ tới.....

~~~~~

Hôm nay công việc ở công ty có vẻ thoải mái hơn. Cô cũng không còn gặp lại Kagami nữa. Nghe nói phía bên phòng cậu ta đang có cuộc giao dịch quan trọng chắc nên cũng không còn thời gian rảnh nữa.

”Cô Higurashi, có thể đem xấp này đến phòng Tổng giám đốc được không?” Vị trưởng phòng chìa trước mặt cô một bao bì vàng.

“Vâng !”

Kagome bước đến cạnh cửa phòng Sesshou. Cô tính gõ cửa nhưng cánh cửa đã để hé mở và cô vô tình can tội nghe trộm.

“Cô quyết định như thế thật sao?” Vẫn cái giọng lạnh như băng đó.

“Tôi thành thật xin lỗi nhưng đó là quyết định của tôi. Hơn nữa nếu làm thế sẽ rất khó xử cho hai bên. Dù sao anh và người đó có một số mâu thuẫn” Kagome nhận ngay ra đó là giọng một người phụ nữ, nghe có vẻ rất quyết đoán. Cô gõ nhẹ vào cánh cửa.

Cuộc đối thoại dừng hẳn.

“Vào đi!”

Kagome khép nép bước vào. Cô cúi chào những vị khách. Ngay khi vừa ngẩng lên cô đã ấn tượng bởi đôi mắt đen nhưng sắc sảo nơi người phụ nữ này. Một dáng người dong dong cao, mái tóc cột búi lại, gương mặt có vẻ nhợt nhạt vì mệt mỏi. Nhưng đây là một người phụ nữ đẹp - một nét đẹp mạnh mẽ kiên định hắt rõ trên đôi mắt. Kagome không khỏi há hốc mồm, đây là lần đầu cô nhìn tận mắt một người phụ nữ đứng đầu cho một dự án hay đại loại là thế.

.

“Kikyou có chuyện gì vậy?”

“Oh! Trưởng phòng có tư liệu này giao cho giám đốc” Nói rồi cô hấp tấp đặt xấp giấy cạnh Sess.

“Tôi xin phép ra về. Chúc Taisho-san một ngày tốt lành” Người phụ nữ đó khẽ cúi đầu chào.

Sesshoumaru cũng đứng dậy , hơi cúi người. Và nó khiến Kagome ngạc nhiên vô cùng. Tuy làm ở công ty không lâu nhưng cô biết chắc rằng không bao giờ Sesshoumaru cúi đầu chào bất cứ ai. Dù đó chỉ là cái chào xã giao.

Đối với những con người cao ngạo như vậy, chỉ những ai đủ sức tạo một lòng kính trọng nơi họ thì mới nhận được cái chào đáp trả. Người phụ nữ này là trường hợp đó? Nếu đúng là thế thì thật đáng ngưỡng mộ. Có lẽ suốt đời cô cũng không có được bản lĩnh như cô ấy.

Khi cánh cửa khép lại, Kagome chợt buột miệng nhận xét “Cô ấy giỏi nhỉ. có thể làm một kẻ kiêu kì như anh phải chào lại”

Sesshoumaru liếc nhìn cô “Một cái chào xã giao cũng nói lên cho cô nhiều thứ sao? ”

“Với người khác thì không, nhưng với anh thì nó nói lên rất nhiều. Hơn nữa tôi đoán không lầm thì vai vế cô ấy không thua gì anh”

Anh bắt ngờ trước sự phán đoán của Kikyou. “Xem ra cô cũng tinh mắt đấy!”

“Khen hay mỉa mai thế” Kagome lườm anh.

“Tùy cô!”

“Một ngày anh không làm tôi câu lên là ngày đó anh không yên à?”

“Đó chỉ là do cô quá ồn ào thôi! “ Anh thân nhiên lật xấp giấy trên bàn như không có sự tồn tại của cô.

Kagome thờ dãi chán nản, đúng thật là hết thuốc chữa. Cô vẫn tự thắc mắc chính mình vì sao vẫn còn đứng cạnh hắn sò sò gần hai tuần ? Ý trời nhỉ!

Nhưng nói gì cũng được, cô vẫn còn rất tò mò về người con gái lúc này. Hỏi hắn thì chắc chắn không có một đáp án thỏa đáng, đành phải hỏi người còn lại vậy....

Kagome cười nham hiểm...

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Gặp Gỡ Chị Gái

~~~~~

“Đã quá !!!!!” Lão già Jaken vron vai hít thở không khí. Không khí nào thích bằng giờ nghỉ trưa - thời gian đáng quý để thưởng thức những món ‘ruột’ của lão. Không ngại Sesshoumaru, không con bé ồn ào Kikyou, thật thoải mái!!! Lão huyết sáo yêu đời rồi lục đục tìm trong túi đồ . Tuy nhiên...

“Huh? Nó đâu rồi???” Lão bật dậy, chúi đầu lục tung túi đồ ăn ra. “Đâu rồi !!!!!!!!”

“Có phải cái này không, Jakennnn-samaa----” Một cây kẹo mút quơ quơ trước mặt Jaken. Lão chụp lấy nó bằng hai tay. “Trả đây cho ta” Nhưng cánh tay kia nhanh nhẹn rút lại.

“Không được ! Trả thì phải có điều kiện!” Ngón tay đó trở trở , chỉ chỉ.

“Cô thật quá đáng Kikyou !!! “

“Sao hà.. bây giờ chấp nhận không hay tôi ăn nó nhé !” Kagome giương mắt thách thức nhìn Jaken.

“Cứ việc, ta có khối cây khác ở nhà!” Lão gầm lên

“OH, vậy à ... “ Kagome “có” tỏ vẻ ngạc nhiên, cô chặc lưỡi “Nhưng mà thế này.. để cho cả công ty biết ... sở thích ăn kẹo mút của lão thì ko hay lắm.”

“CÔ---“ “-- Cả phòng mà biết thì .. Sesshoumaru-sama-của-ngài chắc không để yên đâu nhỉ...” Kagome kéo dài câu nói với nụ cười đắc thắng.

“Cô-- giỏi lắm-- Được ! Muốn gì???”

‘Sập bẫy !’ Kagome cười độc địa...

.. Nửa tiếng sau..

“Cám ơn nhé Jaken !!” Kagome cười to , vỗ vỗ vai lão.

“Bây giờ trả ta cây kẹo và không được tiết lộ bất cứ điều gì!!!”

Kagome lắc lắc cái đầu, phẩy phẩy cây kẹo trên tay “Lớn tuổi ăn mấy thứ này không tốt cho răng đâu. Để tôi ăn giúp lão vậy..”

“Đừng tráo trở như thế, rõ ràng khi nãy cô đã hứa—“ Lão giận tái mặt

“Sao hà-- tôi có hứa à??” Kagome nhướn mày tỏ vẻ không nhớ “Nhưng mà... kẹo hay là bí mật huh?” Kagome nhăn nhăn cười thách thức Jaken..

“NGƯỜI----“

“Thế nhé!!! Cám ơn lão !!!” Kagome phẩy phẩy tay rồi bước ra khỏi hành lang sau nhà xe.

Jaken tím tái mặt mày “Thật đúng là –con-quỳ-đội-lót-người!!!!!! KIKYOUUUUUUUU TA THÙ NGƯỜI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Kagome bặm bụng cố nín cười. Không ngờ lão già đáng ghét đó cũng có mặt đáng yêu. Đúng thật là con người rất khó lường trước mọi việc. Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ. Càng nghe cô lại càng ngưỡng mộ cô gái đó, nhưng vẫn còn một điều làm cô thắc mắc .. ‘Tại sao---‘ . Thôi về lo cái bụng đi.

Giá mà khi ấy Kagome đừng bị sự hiếu kì thách thức thì có lẽ con đường cô đi sẽ rẽ một hướng khác !

~~~~~Trưa hôm đó~~~~~

“Etou--- Không biết làm vậy có nên không..” Kagome vuốt cằm suy nghĩ. “Nhưng nếu có cái này thì nhìn nó sẽ đỡ hơn. Hẳn có mắng mình cũng làm!”

Nói rồi cô bước một mạch vào tiệm hoa.

“Quý khách cần gì ạ” Một cô nhân viên cúi đầu chào lễ phép.

“Tôi muốn chọn hoa..” Kagome nhìn dáo dác quanh căn tiệm. Dù thứ loại hoa. Từ những loài hiếm có đến những loại dung dị nhất. Nhưng những hoa rực rỡ thì cô nghĩ nó không hợp với hẳn. Hơn nữa cô cũng không thích những màu quá sặc sỡ.

Hoa gì đây? Kagome nhướn mày suy nghĩ. Vừa lúc đó tiếng chuông gió trước cửa leng keng kêu.

“Cô còn chậu bồ công anh nào không?” Một vị khách bước vào hỏi.

“Dạ có nhưng..” Cô nhân viên lúc nãy bị một cô khác ngắt lời “Có ạ thưa quý khách, quý khách cần bây giờ?”

“Tôi có việc gấp nên lát nữa sẽ quay lại. Đây tôi gửi tiền trước!”

“Vâng chúng tôi sẽ gói sẵn cho ngài”

Tiếng chuông gió lại leng keng. Lúc này Kagome mới thoáng nghe cuộc đối thoại của hai nữ nhân viên

“Sao chị lại làm thế! Cái chậu này là của vị khách kia mà!”

“Thì đã sao nào, ai trả tiền trước thì mình bán thôi. Cô ta chỉ dặn chứ đâu có đưa tiền.”

“Nhưng..” “Không lâu bầu nữa, cái gì có lợi thì mình làm. Mình đâu có làm gì sai, rõ ràng chẳng có bút giấy gì ghi rõ khách kia sẽ mua cả vậy thì mình có quyền bán!”

“Em nghe nói cô ấy là khách quen của ông chủ đó!”

“Cứ nói là không có hàng!”

Kagome khẩy cười. Hình như hai cô này quên mất sự tồn tại của cô. Thật đúng là bây giờ không còn có thể tin tưởng ở những dịch vụ này nữa. Chỉ biết cái lợi thôi.

Tiếng chuông gió lại vang lên. Nhưng lần này lại là một người phụ nữ.

“Chậu hoa tôi dặn đó có chưa?”

Hình như giọng nói này quen quen Kagome ngoảnh lại và bất ngờ khi người đứng đối diện cô chẳng ai khác ngoài Kagura Kazekan - người phụ nữ mà cô gặp ở công ty.

“Xin lỗi quý khách, hoa đó hôm nay không có hàng ạ!”

“Sao lạ vậy? Mỗi lần tôi đến đều có đều đặn mà!” Giọng cô tỏ vẻ nghi ngờ.

“Có lẽ do thiếu sót của chúng tôi. Chúng tôi không nhập số lượng lớn hoa này mà chỉ lấy đúng theo yêu cầu của cô. Quý khách có thể chờ tới ngày mai được không ạ?”

Cô thờ dài “Thôi đi—“ “Đội đã!” Kagome chen ngang vào.

Kagura đưa mắt nhìn cô vẻ khó hiểu. Cô chỉ mỉm cười rồi nghiêm mặt nhìn hai cô nhân viên. “Rõ ràng khi này cô còn oan oan với vị khách kia là còn một chậu hoa bỏ công anh mà. Sao bây giờ lại nói là không có chậu nào?”

Kagura chau mày nhìn họ “Có đúng thế không?”

“Eh—Cái—cái đó là do – do vị khách đó đã đặt hàng trước đó nữa!” Cô nhân viên chối

“Nhưng lạ thật tôi lại nghe thấy cô này nói rằng chậu hoa đó của một vị khách khác đặt. Không lẽ có đến ba người đặt cùng một loại hoa? Vậy sao mà cô lại quên được nhỉ? Hay là tôi nghe lầm! Nhưng tôi đâu có lãng tai như thế” Kagome làm ra vẻ thắc mắc.

Hai cô nhân viên tái mặt. “Cái—cái đó—“

“Tôi cần gấp chủ tiệm!” Giọng Kagura không giấu sự giận dữ bên trong.

“Thưa-- việc này---“

Không khí trở nên căng thẳng với cái nhìn sắc lạnh của người con gái trưởng nhà Kazekan.

“Có chuyện gì ồn ào vậy?” Một dáng người đàn ông độ chừng hơn ba mươi bước ra sau cánh cửa buồng dưới.

“Anh Kentaro đấy à!”

“Kazekan-san có chuyện gì mà cô giận dữ như thế?”

“Anh cứ hỏi thử hai cô nhân viên là biết” Kagome cũng bắt đầu thấy khó chịu với cách làm việc này.

“Tôi tự hỏi không biết trước khi đi làm các cô có học khóa đạo-đức-của-nhân-viên-bán-hàng không huh?” Cô cố ý nhấn mạnh từng chữ. “Bất kì sự dối trá nào trong công việc cũng là hèn hạ. Tiệm hoa là nơi cho mọi người gửi gắm tình cảm của mình vào bên trong. Các cô hãy tự nghiệm lại xem mình có đủ tư cách đứng đây không?” Kagome lớn giọng.

“Chúng tôi thành thật xin lỗi!” Chủ cửa hàng vội vã cúi đầu nhận lỗi, quay phắt sang hai người nhân viên. “Còn không mau đi lấy chậu hoa đó”

“Thật xấu hổ cho cửa tiệm này. Cô lại là khách hàng quen biết nữa” Người chủ thờ dài.

“Tại sao anh lại đi thuê hai cô này?” Kagura đảo mắt nhìn theo phía sau tiệm.

“Tôi làm sao biết đến tính cách hai cô ta. Chỉ thấy có học vấn tương đối cao, nói năng cũng khéo léo...”

“Chỉ dựa vào đó thôi sao?” Kagome nhún mày. “Làm bất cứ công việc gì cũng phải có sự say mê Dù có học thức cao đến đâu mà chỉ là cái máy làm theo một quy trình đặt sẵn, không có bất cứ sáng tạo nào thì cũng chỉ là một nhân viên hạng bét. Tôi nghĩ anh cũng là một người am hiểu về hoa nên cũng hiểu rõ sự đam mê của người nhân viên với hoa quan trọng thế nào đối với khách?”

Kagura chớp mắt nhìn Kagome. Cô cười mỉm, nhìn người chủ “Mong là lần sau quay lại tôi sẽ thấy được sự nhiệt huyết của những nhân viên ở đây!”

“Cám ơn sự góp ý của hai vị. Tôi sẽ cố gắng khắc phục”

Nói rồi người chủ quay vào trong. Tiệm hoa giờ chỉ còn lại mình Kagome và người con gái này. Cô bỗng trở nên lúng túng.

“Ehm---“ Kagome cười trừ. Kagura cũng mỉm cười nhìn cô.

“Uhm—Cám ơn cô rất nhiều!” Kagura nhẹ nhàng nói.

“Không có gì đâu ạ! Thấy chuyện bất bình thì phải lên tiếng thôi”

.....

Chương 58

Hình như tôi đã gặp cô ở đâu đó?”

“Ồ công ty ạ !”

“Oh—đúng rồi. Có thể cho tôi biết tên không?”

“Kikyou Higurashi!”

Kagura bất ngờ “Cô là hôn thê của Taisho-san?”

“Vâng ạ !”

“Thảo nào khi này Taisho lại dịu giọng như vậy”

“Heh?” Kagome tròn xoe mắt. “Chắc chị nhìn lầm rồi! Anh ấy mà được như vậy em cũng mừng”. Hửn mà dịu giọng với cô sao? Chuyện động trời.

“Không lầm đâu. Đây cũng là lần đầu tôi thấy cậu ta như thế. À mà tôi chưa giới thiệu—“

“Chị là Kagura Kazekan” Kagome ngắt lời.

“Vậy là Taisho kể em nghe rồi à”

“Ehm.. có thể cho là vậy” Kagome *toát mồ hôi*

Kagura cười hiền hòa , ngừng nghĩ một lúc cô ngỡ ý mời Kagome “Em có rảnh không?”

“Vâng ạ, chị Kazekan! Vẫn còn tới ba giờ nữa em mới trở về công ty”

“Vậy ta đi uống nước nhé! Cứ gọi là Kagura đi, Kikyou !?” Cô lên cao giọng cuối câu hỏi sự đồng ý của Kagome

“Đa.?” Kagome tròn xoe mắt bất ngờ. Không ngờ có một lúc cô có thể trò chuyện với Kagura Kazekan. Thật ra khi còn ở cùng nhóm Inu, cô đã được biết đến bản lĩnh và khả năng lãnh đạo của con gái trưởng nhà Kazekan. Cứ như một giấc mơ vậy.

“Em không tiện à?”

“Không – không ạ! Em rất vui là đang khác”

“Vậy thì..” Kagura ngoảnh nhìn tìm dáng người chủ tiệm. “Anh Kentaro! Tôi gửi chậu hoa ở đây nhé. Chút nữa sẽ quay về lấy!”

“Tôi cũng gửi nhờ bó hoa kia lại chỗ ông chủ nhé!” Kagome trở vào những cánh hoa thắm sắc hồng.

“Hai cô cứ tự nhiên. Sẽ không có bất cứ chuyện nào như thế này xảy ra lần hai đâu”

Tiếng chuông cửa lại va vào nhau tạo nên những âm thanh giòn tan.

“Quý khách dùng chi ạ?”

“Cho tôi một tách cà phê nóng”

“Tôi một tách trà bá tước nóng” Kagome đưa trà thực đơn cho người hầu bàn.

Lúc này đây, cô mới có dịp ngắm kỹ người ngồi trước mặt. Đôi hàng mi cong vút, gương mặt trái xoan đầy đặn với sống mũi cao. Đôi mắt đen sâu toát lên cái nhìn kiên định, quyết đoán. Mãi mê nghĩ, Kagome không biết rằng cô đã chú ý Kagura quá lâu. Và cô ấy đã phát hiện

“Sao lại nhìn tôi chăm chăm vậy? Mặt tôi có gì sao?”

“Oh—“ Kagome lúng túng đỏ mặt “Không -- ạ chi là em nghĩ chị rất đẹp mà thôi.. Một vẻ đẹp mạnh mẽ”

“Oh.. cảm ơn em...”

“Ước gì em được như chị nhỉ.” Kagome trầm ngâm. “Chỉ một chút thôi em cũng có thể làm được nhiều điều hơn con người em bây giờ...”

“Cái gì cũng có cái giá phải trả của nó... hãy là chính em thì tốt hơn” Kagura nâng tách ca phê lên kề miệng. Kagura chợt nhìn tách trà nghi ngút khói của Kagome “Em thích uống trà à?”

“Không hẳn ạ. Nhưng từ sau khi đi cùng Sesshoumaru, em nhận thấy hương trà có một vị đặc biệt.” Đôi mắt cô mơ màng nhớ về ngày hôm ấy.

Kagura mỉm cười “Đấy gọi là ấn tượng đầu tiên”

“Vậy chị cũng đã thế à?”

Đến đây Kagura sững người, dường như Kagome đã hỏi một điều gì đó khơi gợi một hồi ức... Kagura cười nhạt như thể không, cô xoay xoay tách trà trong tay. “Phải .. một ấn tượng không bao giờ quên” Đôi mắt Kagura bỗng dưng đi như nhớ về một quãng đường sau lưng.

Kagome nhìn quanh quán nước. Yên tĩnh quá. Mỗi người như chìm vào một thế giới riêng. Nơi đây không giống như nhà hàng Sesshou đã dắt cô đi. Kiến trúc nơi đây mang vẻ gì đó nghiêm trang, lạnh lùng hơn. Nhìn ra bên ngoài cũng chỉ là dòng người xô nhau đuổi theo thời gian.

Không có sự bình yên nơi đây...

“Uhm .. chị Kagura chỉ mua đều đặn nơi đó duy mỗi hoa bồ công anh.. tại sao thế ạ?” Kagome chuyển đề tài. Cô nghĩ cô không nên xen quá sâu vào chuyện cá nhân của bất kì ai.

“Vì nó gắn chặt với ấn tượng đầu tiên của chị”

“Vậy là suy đoán của em đúng một phần”

“Suy đoán?” Kagura nhướn mày.

“Em không cho đó là loài hoa Kagura-san thích”

“Vì sao em nghĩ thế?”

Em đã từng được dạy rằng mỗi loài hoa đều có một ý nghĩa riêng cho nó. Đôi lúc trong từng hoàn cảnh khác nhau nó sẽ mang ý nghĩa khác nhau. Sự giản dị của bồ công anh không hợp với sự kiêu sa, mạnh mẽ nơi chị ..”

“Vậy em nghĩ nó là hoa gì?” Kagura chống cằm thích thú tò mò.

Kagome tựa ngón tay trên má nghĩ ngợi

“Hoa chuông xanh”

Kagura lấy tay che lại nụ cười bất ngờ nơi mình “Em có thể đi làm người bói hoa được rồi đấy! !”

Kagome vỗ chập hai tay lại “Vậy là em đoán đúng rồi! Kagura once-san là hoa chuông xanh.”

Kagura gật đầu trong tiếng cười khẽ.

“Thế khi này em mua hoa tặng ai vậy?”

“Không ạ em chỉ mua để đặt trong phòng Sesshoumaru thôi “ Cô trả lời thành thật.

“Vậy ra sakura là loài hoa em yêu ?”

“Eh sao chị biết?”

“Người đi tìm sợi dây nối mình với bên kia luôn muốn trao những gì mình thích sang đó. Một tâm lý thường gặp thôi”

“Em .. không hiểu?” Kagome nhăn mặt

Kagura bật cười. Cô nhìn Kagome tinh nghịch “Từ từ rồi em sẽ hiểu thôi ! Có những thứ hãy để nó tự nhiên sẽ hay hơn là cố tìm ra trong tích tắc”

Thế rồi bao nhiêu chuyện khác dồn dập kéo về khiến cho sự mật thiết giữa hai người trở nên ngày một sâu sắc. Dường như với họ, trò chuyện với nhau mãi đến sáng cũng vẫn còn nhiều thứ để nói. Điều này đối với hai con người vừa quen nhau thật khó tưởng nhưng nó vẫn xảy ra. Đây là sự đồng cảm. Một con người khi có được nó sẽ học được thêm nhiều thứ. Kagome cũng thế..

Cô sẽ học được - rất - nhiều điều...

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

“Kagome!”

“Oh, Kaede-baba, có chuyện gì không ạ?” Kagome hỏi, mắt không rời khỏi xấp giấy tờ..

“Vẫn còn làm sao?” Bà đặt cốc trà nóng cạnh cô..

Kagome ngả lưng, vươn vai thở dài “Làm tới mai cũng không hết nổi. Thật đúng là thấp cổ bé họng cái gì cũng bị bắt làm”

“Biết con là hôn thê của Sesshoumaru mà họ vẫn thế sao?”

“Là hôn thê thì đã sao? Cũng chỉ là nhân viên thậm chí còn thua kém họ. Không đủ sức thì chỉ mãi mãi đứng lại phía sau. Nhưng..” Cô cầm tách trà lên, nở một nụ cười “.. đó là điểm duy nhất con thích ở nơi ấy”

Kaede dịu dàng xoa đầu Kagome. Có lẽ cuộc sống bên ngoài đã giúp con bé rất nhiều cho trò chơi không cân sức này. Bà tin chắc rằng nếu Sesshoumaru đứng tại đây vào lúc này, ắt hẳn cậu ta phải thừa nhận bản lĩnh nơi con bé. Mong rằng mọi thứ sẽ suông sẻ. Bà không muốn hai cô bé này bị tổn thương Bà đã sắp tới bên kia cái dốc của cuộc đời, bao nước mắt, đớn đau bà đã tận mắt nhìn rõ, nhưng đó là cái giá phải trả cho mong muốn của mỗi người. Chỉ duy có ước mơ của hai cô gái này đây, Kaede không muốn chúng trả giá bằng giọt nước mắt. Nhưng đời thì luôn tàn nhẫn với bất kì ai..

“Ngày mai con sẽ về gia tộc Higurashi.”

“Eh?” Kagome tròn mắt nhìn người vú.

“Chỉ vài ngày nữa là sinh thần của cha Kikyou, con phải về để lo chu toàn mọi việc”

“Tại sao lại là con, chẳng phải ông ấy có quá dư người để lo sao?” Kagome nhăn nhó khó chịu, cô không muốn chạm mặt ông ta nữa.

“Đây là truyền thống của gia tộc, con bắt buộc phải làm “

“Hôm đó... có nhiều người không?”

“Tất nhiên ! Nó là bữa tiệc lớn mà”

“Ôi trời ơi!!!!” Kagome gục mắt xuống bàn rên rì.

“Sẽ ổn thôi con ạ” Kaede vỗ vai cô an ủi.

“Có chúa mới cứu được con...” Kagome ôm đầu một mồi.

Sáng hôm sau, cô lên xe trở về nơi đã từng gọi là nhà của Kikyou.

‘Hi vọng sẽ không có gì xảy ra..’

Kagome bước vào sảnh chính. Một không gian vắng tanh. Cô thấy hơi lạnh gáy. Kagome bước lên một bước, ngó khắp phòng. Không một bóng người. Bóng tối gần như phủ kín toàn bộ không gian chỉ chừa vài nơi cho ánh sáng len lỏi chen vào. Một người hầu cũng không thấy đâu.

“Có ai không?”

... ..

Kagome nuốt ngum to tướng vào họng, cổ nói to hơn “Có ----“

“Tiểu thư về à!”

“Á!!!” Kagome hét toáng lên , lập tức quay phắt về phía sau lưng nơi tiếng nói ồm ồm vọng tới.

Một đôi mắt tím sắc lạnh lóe lên trong bóng tối.

“Onigumo!” Kagome thờ dốc “Ông làm cái trò gì vậy! Tôi giết cả mình”

“Xin lỗi tiểu thư!” Hắc cúi đầu lễ phép.

Kagome mím môi khinh bỉ “Thôi ngay cái trò đạo đức giả này đi”

Onigumo bước qua mặt cô “Nên nhớ cô vẫn còn trong tầm kiểm soát của tôi, diễn cho trót đi!”

Kagome nhìn hắc với ánh mắt căm thù nhưng rồi cũng nén giận.

“Cha ta đâu?”

“Ngài Higurashi vẫn còn đang họp ở công ty”

“Vậy ta về phòng trước!” Nói rồi Kagome đi thẳng một mạch, lướt qua Onigumo, cô nghe lời hắc loáng thoáng bên tai “Bữa sinh thần đừng có làm gì ngốc ngếch đấy!”

Cô nhún mắt rồi bước thẳng. ‘Một tên ác quỷ’

Ác quỷ của hận thù

~~~~~

Tối hôm ấy, Kagome trần trọc mãi. Cô không thể nào chợp mắt được. Nơi đây lạnh lẽo quá. Dường như cái cảm giác ban đầu khi lần đầu bước về đây lại xuất hiện. Nó khiến cô hơi sợ, sợ rằng nếu thiếp đi bóng tối nơi đây sẽ chôn vùi lấy cô. Không có Kaede, không có Sango.. và cũng chẳng có hắc..

Bỗng dung khuôn mặt hắc hiện rõ trước mắt cô. Kagome ôm vòng lấy hai chân đang co rúm của mình. Cũng không thể nói là không nhớ gì. Dù sao cô chỉ cách phòng hắc có một bức tường. Mỗi lúc đi ngủ cô đều cài vớ một trận hoặc ít nhất là lờm cho một phát rồi mới bước vào phòng. Kagome ngẩng nhìn trần nhà thờ dài, có lẽ vì suốt hôm nay cô không thể nói tiếng nào với tên đó...

Cô đang nhớ hắc à?

Bất chợt một cánh hoa anh đào lọt qua khe cửa nằm gọn lộn trong lòng cô. Kagome nhặt nó lên ngắm nghía. Bỗng cô bật cười , cô vẫn nhớ mãi cái khuôn mặt của hắc khi cô cầm bó hoa bước vào phòng

~~~~~Flash back~~~~~

“Cô làm cái trò gì vậy??” Sesshoumaru đứng bật dậy khỏi ghế.

“Làm sao là làm sao?” Kagome thản nhiên cầm bó hoa sakura vào bình, đứng thành thoi tia tốt.

“Ai cho phép cô?” Mắt Sesshoumaru long lên.

“Cha anh cho phép tôi!” Kagome khoanh tay trả lời. “Không tin hỏi Jaken đi”

Ánh mắt lờm sất như dao cạo của Sess bắn thẳng về lão già tội nghiệp. Lão run rẩy “Đ—đúng ạ.. Sáng nay.. lão gia có nói-- chỉ tại—tổng giám đốc không nghe thôi ạ..!!”

“Cái gì?” Anh tỏ vẻ không tin vào tai mình.

“Thấy chưa tôi có nói dối đâu. Bác Taisho nói rằng tôi toàn-quyền-xử-lý-nội-thất-phòng-anh!!!” Kagome ngả người về phía Sesshou đầy tự tin.

Sesshoumaru găm gừ khó chịu. Kagome cười đắc thắng ‘Trà thù anh cũng không khó!’ .

“Hơn nữa tôi không có tô màu chết với gì nơi này cả, tôi chỉ cho căn phòng thêm một chút tự nhiên thôi”

“.. chọn hoa khác đi”

“Eh?” Cô nhướn mày khó hiểu.

“Chọn loài hoa khác đi. Tôi không muốn sakura trong phòng làm việc.” Ánh mắt lạnh lùng khẽ lướt qua nơi sakura đang đứng.

“Tại sao chứ? Tôi không nghĩ là anh ghét hoa anh đào. Hơn nữa.. đây là loài hoa tôi thích---“ Kagome hơi xịu mặt xuống.

..... Một khoảng im lặng kéo dài.....

“...”

“---“

“Thôi được rồi. Nhưng tôi không muốn bắt kì một cánh hoa nào rơi đây phòng này” Sesshoumaru thở dài đầu hàng.

“Tất nhiên” Một nụ cười tươi tắn hiện trên gương mặt Kagome.

~~~~~ End flashback ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhảm.... Vị Tri Đúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Xin Lỗi Mọi Người

Kagome khúc khích cười. Đôi lúc hấn cũng thật dễ thương. Cô dựa lưng vào tường, vuốt ve mái tóc. Không ngờ có một lúc ánh mắt anh ta lại dịu dàng đến thế. Càng ngày cô càng thấy Sesshou rất thú vị. Dường như anh ta không lạnh lùng như vẻ ngoài của mình. Cô đã từng nghĩ về một trường hợp: có thể trong quá khứ đã có một điều gì đó xảy ra và nó khiến anh khép cửa trái tim mình lại. Không biết đằng sau cánh cửa đó là một Sesshoumaru thế nào nhỉ? Cô muốn nhìn thấy quá... dù chỉ một chút thôi..

Cô náy mình khi nhận ra cái ý nghĩ đó. Cô đỏ mặt lúng túng. ‘Cái quái gì thế này.. Mình nghĩ vớ vẩn gì thế!!!’

“Tình dậy nào đừng có mơ mộng lung tung nữa”. Cô bước xuống giường đi đi lại lại. ‘Không bao giờ có cái chuyện đó xảy ra. Không-bao-giờ’ Cô tự mắng mình như thế.

Có lẽ nơi đây ngọt ngào khiến tinh thần không được minh mẫn. Một chút không khí sẽ ổn thôi !!

Kagome ngoảnh nhìn về phía cửa sổ. Nơi đây có thể thấy rõ cây sakura ngoài vườn. Cô chợt chòn thấy một dáng người bước vào bên trong khu vườn. Cô bước ra ban công, nhú mắt nhìn. ‘Cha Kikyou?’

Ông ta đứng trước tán cây lớn của hoa anh đào một cách lặng lẽ. Đứng từ trên cao, ông ấy trở nên thật nhỏ bé trong mắt cô. Nhỏ bé và cô độc giữa đất trời. Bất chợt hình ảnh ngài Taisho vụt qua trong tâm trí cô. Vẫn dáng người đó, vẫn cái nhìn xa xăm đó.

Thật sự họ đang nghĩ gì?

Kagome âm thầm bước đến gần cha Kikyou. Cô nhớ đến lần đầu tiên cô gặp ông ở khu vườn này. Hoa vẫn nở rộ, gió thổi mạnh rải từng cánh một phủ khắp nơi. Trăng hôm ấy cũng sáng như hôm nay, rơi vào đáng vẻ tươi tắn của sakura. Dưới màn đêm, hoa anh đào bỗng sáng lên cái sắc vàng óng ả của giăng khiến nó mang một cái hồn bất tử.

“Ngài thức khuya quá nhỉ”

Higurashi náy mình khi nghe giọng nói trong trẻo của Kagome. Ông nhăn mặt “Cô ra đây là gì?”

“Để nhìn lại chính mình”

Cha Kikyou tỏ vẻ khó hiểu.

“Hoa anh đào sẽ bảo vệ tâm hồn tôi” Kagome cúi xuống nhặt một cánh hoa đã phai đi cái màu vốn có của nó.

Kuroi Higurashi bật tiếng cười khẩy. “Một vật vô tri có thể bảo vệ được cô sao?” Tiếng cười như một sự mỉa mai cái tính chất non dại của câu nói.

Kagome nhăn mặt không đồng tình. “Vậy ngài ra đây làm gì?” Tiếng cười dứt hẵn.

“.. chẳng làm gì cả...”

“Có một người đã nói với tôi rằng : những con người che dấu bộ mặt của mình khi đứng trước một nỗi đau quá khứ sẽ không bao giờ có thể đeo lại cái

mặt nạ ban đầu” Kagome chống hai tay xuống ghế đá hoa cương, nheo mắt nhìn Kuroi.

Kuroi phì cười “Thế à...ý cô là ta đang nói dối?”

“Cái đó còn tùy thuộc ngài nhìn nhận sự thật như thế nào”

“Cô đang dạy đời ta đấy à?”

Kagome cười hất “Tôi nào dám so tài với một lão làng sỏi đời như ngài. Chỉ là .. trong cái ngôi nhà phủ đầy bụi này thì nơi đây là thanh khiết nhất. Tôi chỉ phân vân rằng : những con người đã vấy quá nhiều vết bẩn trên người sẽ không bao giờ tìm về một dòng nước tinh khiết, vì nó sẽ soi rọi lại mọi hình ảnh nơi họ, nhưng ngài thì lại thích tìm về nơi đây. Phải chăng vì những vết dơ ấy không phải xuất phát từ mục đích ban đầu của ngài? “

Kuroi quay thẳng mặt nhìn trực diện với cô. Lần đầu tiên, cô nhìn thẳng vào đôi mắt tím này. ‘Nó giống màu mắt của Onigumo’ Nhưng đôi mắt này ngoài sự lạnh lẽo , thấp thoáng trong đó là vết bánh xe thời gian đã kéo một đường dài, sâu. Cô nhận ra một dáng người đã hao mòn theo năm tháng, nhuốm sự mệt mỏi. Có lẽ thời gian không đủ sức trả lời cho tham vọng của ông hay vì một nguyên nhân khác?

“Cô.. đối với cô.. sakura là gì?”

“—là loài hoa tôi yêu thích – Sakura một cái hồn bất tử...” Kagome ngẩng nhìn thân cây to lớn của nó.

Kuroi chớp mắt ngạc nhiên , ông bóp chặt nắm tay sau lưng. “Vì sao cô nghĩ như thế?”

Kagome mỉm cười nhẹ nhàng . Một đợt gió thổi ngang mặt

“Vi.. nó có thể gắn kết hai tâm hồn”

Kuroi cúi gằm mặt rồi bật cười lớn - cười khanh khách. “Trên đời này có sự trùng hợp như thế sao?” Ông tự hỏi lấy bản thân mình.

“Eh?”

“Cô thật thơ ngây –“

“Tôi—“ “Chính vì thế cô rất giống cô ấy”

Kagome sững người , tròn mắt nhìn cha Kikyou. Và chỉ một thoáng thôi cô bắt gặp một gương mặt như ngăn lệ của ông. Lập tức Kuroi quay phắt người đi

Kagome cũng thôi không nói nữa. Cô thích sự yên tĩnh giữa mình mà ông ấy.

“Đã khuya rồi. Cô còn muốn ở lại đây sao?”

“Phải” Kagome ngược nhìn bầu trời đầy sao , “Tôi muốn ngắm sao..”

Một vật gì đó âm áp hình như được choàng lên vai cô. Kagome nhìn tại ông.

“Đêm khuya ở đây rất lạnh. Tôi không muốn diễn viên đóng thế bị cảm ...” Dáng cha Kikyou xa dần khỏi tầm mắt cô. Cô vẫn còn tàn nhẫn vì hành động của ông ấy . Tiếng cười kia như vẫn còn vang vọng bên tai cô xen kẽ một câu hỏi trống nơi ông ‘ Có sự ngẫu nhiên thế sao?’”

Kagome cúi nhìn chiếc áo khoác trên vai mình, khẽ siết chặt nó vào người...

Ấm quá.....

~~~~~

Trên đời này không có gì là ngẫu nhiên, mọi thứ đều đã được sắp đặt sẵn.

~~~~~

“Thưa cô hai đã về !”

“Mẹ tôi còn thức không?” Kagura cởi chiếc áo khoác ngoài đưa cho người hầu cận.

“Phu nhân vừa uống thuốc xong ạ”

“... Shuichiro?”

“... cậu ba vẫn chưa về..” Giọng người quản gia nhỏ lại hẳn.

Kagura chỉ còn biết thờ dài. Đôi mắt chán nản ngược nhìn bức chân dung gia đình trước sảnh lớn. Một cậu bé trạc mười tuổi ôm con gấu bông cười hồn nhiên đứng bên cạnh người mẹ.

Ánh mắt cô buồn bã ‘Từ lúc nào em đã thay đổi?’

“Cô hai ăn chút gì chứ?”

“Không bác ạ.. tôi không đói” Nói rồi cô đi thẳng một mạch lên phòng. Cánh cửa khép lại, ngay lập tức cô ngồi sụp xuống, nhắm nghiền hai mắt.

Cô đã đến giới hạn của mình chưa?

Tít.

Tiếng báo hiệu tin nhắn trên chiếc máy tính đánh thức cô.

Chị Kagura sẽ đến dự ngày sinh thần của cha em chứ? Em có nghe nói rằng cha sẽ mời gia đình chị và nhà Taisho. Có lẽ năm nay sẽ không làm lớn như những kỳ trước.

Mong chị sẽ đến dự.

Thân.

Kikyou.

Kagura mỉm cười. Cô và Kikyou quen nhau chưa được bao lâu nhưng đây là lần đầu tiên cô phải nhìn nhận rằng : cô rất quý cô gái này. Dù chỉ là một thoáng thời, Kikyou như tấm gương soi rọi con người quá khứ nơi cô. Một con người đã bị hao mòn theo năm tháng và trở thành Kagura Kazekan hiện tại. Đôi mắt ấy trong quá, đầy sức sống. Cứ như thể cô đang trò chuyện với con người trước đây của mình.

Cô không thích nơi náo nhiệt và những buổi tiệc tùng. Tuy nhiên lần này nhất định cô sẽ đi.

Kagura ngoảnh nhìn về phía ban công. Cô bước ra ngoài tiến đến chậu hoa trước mặt. Nụ hoa vẫn còn e ấp trong cuống lá. Kagura nhẹ nhàng đưa tay hứng lấy đài hoa non nớt. Vẫn chưa đến lúc nở công anh thực sự là nở công anh. Dưới ánh trăng tròn, sắc hoa nhợt nhạt của nó chìm hẳn trong vầng sáng trên cao, chỉ lưu lại chiếc bóng ngả mình xuống hiên.

“Hãy nở mau nhé.. trước khi ngày đó đến..” Cô thì thầm nói chuyện

Ngày mai, nhất định cô sẽ đi ... ngày mai sẽ là ngày cuối cùng hình ảnh nở công anh còn tồn đọng trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Sắp Xếp Nhầm.... Vị Trí Đúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.